

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Державний заклад
**«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ імені К.Д. УШИНСЬКОГО»**

Факультет іноземних мов
Кафедра перекладу і теоретичної та прикладної лінгвістики

Навчальний посібник до практичних занять з навчальної дисципліни
«Теорія та практика перекладу»
(завдання до аудиторної та самостійної роботи студентів)

ОПП: Переклад (перша – англійська, друга – китайська)
Спеціальність: 035 «Філологія»
Спеціалізація: 035.041 «Германські мови та літератури (переклад включно), перша– англійська))»
Рівень вищої освіти: перший (бакалаврський)
Мова навчання: англійська, китайська, українська
Факультет іноземних мов

УДК:

Рекомендовано Вченою радою Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (протокол № 12 від 25 травня 2023 року)

Навчальний посібник до практичних занять з навчальної дисципліни «Теорія та практика перекладу»: для аудиторної та самостійної роботи для здобувачів вищої освіти за першим (бакалаврським) рівнем спеціальності 035 Філологія. Одеса 2023. 113 с.

Розробник: Ясинська Т. О., старший викладач кафедри перекладу і теоретичної та прикладної лінгвістики.

Рецензенти:

Юхимець С.Ю. – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри філології Одеського національного морського університету.

Шаповал Г.С. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри філології Одеського національного морського університету.

Посібник затверджено на засіданні кафедри перекладу і теоретичної та прикладної лінгвістики Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського».

Протокол від «18» квітня 2023 року №8.

Завідувачка кафедри перекладу
і теоретичної та прикладної лінгвістики

Ілона ДЕРІК

Навчальний посібник для здобувачів вищої освіти 2-4 року навчання складено відповідно до програми навчальної дисципліни «Теорія та практика перекладу» освітньо-кваліфікаційного рівня “бакалавр” за напрямом підготовки по спеціальності “Філологія”. Посібник містить оригінальні тексти різних стилів англійською мовою та їх переклади для аналізу і редагування, а також тексти для самостійного перекладу та вправи для закріплення лексичного матеріалу. Метою даного посібника є формування у здобувачів освіти комунікативних навичок та навичок перекладу і редагування текстів різних стилів.

Посібник містить комплекс завдань для аудиторної та самостійної роботи і призначений для здобувачів вищої освіти денної на заочної форми навчання.

ЗМІСТ

ВСТУП	4
РОЗДІЛ І.	
1.1. Постперекладацький аналіз тексту та його особливості.....	5
1.2.Тексти для аналізу	9
1.3.Тексти для редагування.....	66
РОЗДІЛ ІІ.	
2.1. Перекладацький аналіз тексту	73
2.2. Тексти для самостійного перекладу та аналізу.....	78
References	111

ВСТУП

Посібник має на меті допомогти здобувачам освіти 2-4 року навчання у формуванні прикладних навичок перекладача у рамках навчальної дисципліни «Теорія та практика перекладу». Він містить матеріали, які допоможуть навчитися аналізувати та порівнювати англomовні тексти та їх переклади, знаходити та редагувати помилки та неточності у перекладі.

Актуальність видання пов'язана з необхідністю підготовки фахівців із перекладу, що добре обізнані зі специфікою лінгвістичного оформлення різних типів текстів із урахуванням комунікативної ситуації.

Новизна вбачається в тому, що у посібнику запропоновано аутентичні тексти та їх професійні переклади для зіставного аналізу, що дає можливість аналізувати обрани перекладачем стратегії перекладу та можливі недоліки запропонованого перекладу.

Тексти для аналізу сформовано у три розділи - тексти з перекладом для порівняння та аналізу, тексти для редагування та тексти для самостійного перекладу. Перший розділ містить аутентичні тексти та їх переклади, що дає можливість провести зіставний аналіз першотвору та перекладу та визначити обрану перекладачем стратегію. Другий розділ містить некоректно перекладені тексти які потрібно проаналізувати та знайти помилки і неточності перекладу та запропонувати свій варіант перекладу. Третій розділ посібника розрахований на самостійну роботу здобувачів освіти, розвиток навичок сприйняття і розуміння змісту англійського мовлення та формування стратегії адекватного перекладу аутентичних англійських текстів українською мовою.

Посібник розроблено для проведення практичних занять з навчальної дисципліни «Теорія та практика перекладу».

1.1. Постперекладацький аналіз тексту та його особливості

Основним завданням, яке стоїть перед перекладачем, є визначення адекватності та еквівалентності перекладу. Зіставлення тексту оригіналу та перекладу, використання методів аналізу змісту, структури, застосовуваних перекладацьких трансформацій та безлічі різних аспектів (структура тексту, час написання книги тощо) дає можливість правильно оцінити якість перекладу та, за необхідності, зробити виправлення.

Перша детальна модель стандартів якості перекладу була розроблена на початку 2000-х років Ф. Пешакером у його роботі «Оцінка якості конференційного та громадського перекладу». Основні критерії оцінки перекладу були розділені на п'ять категорій – від лексико-семантичного ядра до соціальної та прагматичної сфер взаємодії комунікантів. Ця модель відображала подвійну природу перекладу, який розглядався одночасно як міжмовний і міжкультурний посередник і комунікаційний продукт.

Згідно з класифікацією, існують наукові, технічні, ділові, соціально-інформативні, публіцистичні та художні тексти, які виділяються за мовними особливостями та відмінностями в перекладацьких стратегіях і прийомах, що застосовуються відповідно до жанрово-стилістичних норм. Петер Бранг, спираючись на відмінності у характері матеріалу перекладу, представив класифікацію типів текстів:

- 1) інформаційні тексти, документальні тексти (торгівельного та ділового характеру) і наукові тексти;
- 2) суспільно-політичні тексти;
- 3) художньо-літературні тексти.

Спільною характеристикою першої групи текстів вважається наявність спеціальних термінів і спеціальної фразеології. Найважливішою вимогою адекватності перекладу є вибір перекладачем найбільш непримітних синтаксичних конструкцій писемного мовлення, що не відволікають від змісту. При перекладі текстів другої групи враховується типовий для них зсув елементів наукової (використання термінології) та художньої мови (використання стилістичних засобів). Нарешті, третя група текстів характеризується у плані стилістичного оформлення різноманіттям лексичних

(діалектних, професійних, архаїчних, екзотичних) та синтаксичних мовних засобів, а також інтенсивним застосуванням елементів розмовного мовлення. [2]

Основними при здійсненні перекладу медійних текстів є такі два положення:

1. Визнання специфіки функції виду тексту як провідного фактору та критерія процесу перекладу, а внаслідок цього – й оцінювання перекладу, що у свою чергу обумовлює необхідність у розробленні типології текстів у ракурсі досягнення адекватності перекладу та обґрунтованості його оцінки.
2. Усвідомлення потреби в утворенні нової класифікації текстів за характером матеріалу перекладу, що ґрунтується на єдиній концепції виокремлення типів текстів та аргументації їх розмежування.

Представлені у посібнику тексти для аналізу ставляться до публіцистичного стилю. «Публіцистичний стиль має своєю основною функцією вплив на волю, свідомість та почуття слухача чи читача, а отже, він виконує одночасно когнітивну, інформативну та емоційну функції. Звідси випливають труднощі перекладу, рішення яких часто вимагають відступу від оригіналу, тобто порушення еквівалентності тексту перекладу і тексту оригіналу, задля досягнення адекватності кінцевого тексту» [4]. Отже, з передперекладацького аналізу вкрай необхідно виконати всебічний аналіз як усього тексту загалом, і його окремих одиниць. Тільки за цих умов зрештою можлива адекватна інтерпретація всього тексту з урахуванням художніх засобів, використовуваних автором.

У той же час, на відміну від суто художнього тексту, художньо-публіцистичний текст також має на увазі чітку структуру тексту, активну оцінку автора, використання характерних для даного стилю кліше та чітке дотримання принципу доступності та зрозумілості тексту для широкого загалу. Перекладачеві необхідно глибоко відчувати текст, щоб його переклад гармонійно поєднував у собі перераховані вище аспекти.

Поняття «адекватність» та «еквівалентність» не рівноцінні та одне не обумовлює інше. Адекватність відноситься до процесу перекладу та визначає вибір способу перекладу, тоді як еквівалентність – це відповідність тексту перекладу тексту оригіналу. Це результат перекладу, його функціональна відповідність. [4].

Суть постперекладацького аналізу полягає у встановленні еквівалентності та адекватності перекладеного тексту вихідному на основі зіставлення ІТ та ПТ за певним рядом параметрів, що належать до рівнів змістового змісту та мовного оформлення

тексту. Основне завдання постперекладацького аналізу на рівні змістового змісту полягає у встановленні еквівалентності предметно-логічної ситуації ІТ та ПТ. Для аналізу інформаційного тексту на рівні мовного оформлення важливі такі параметри:

- жанрово-стилістичні характеристики ІТ vs жанрово-стилістичні характеристики ПТ

- узуальність та нормативність різнорівневих засобів ПЯ: лексична поєднання синтаксична структура, дотримання граматичних правил, стиль, орфографія та пунктуація ПЯ.

Використання перекладачем мовних засобів, які відповідають жанрово-стилістичним характеристикам ІТ, призводить до зміни типу тексту, тобто для його переорієнтації іншого одержувача. Спотворення прагматики тексту внаслідок необгрунтованого використання іностилевих засобів є наочним свідченням взаємодії рівнів змісту та форми.

Постперекладацький аналіз є завершальним етапом роботи перекладача, що має на увазі ретельне дослідження результатів перекладу. На даному етапі перекладачеві необхідно описати рішення, які допомогли йому створити семантичний, структурний та стилістичний аналог оригіналу. Постперекладацький аналіз передбачає розгляд лексичних, граматичних та лексико-граматичних трансформацій.

Перекладацькі трансформації, на думку Л.С. Бархударова, є «прийомами перекладу, що полягають у зміні формальних (лексичні або граматичні трансформації) або семантичних (семантичні трансформації) компонентів вихідного тексту при збереженні інформації, призначеної для передачі».

У рамках опису процесу перекладу перекладацькі трансформації розглядаються не в статичному плані як засіб аналізу відносин між одиницями ІМ та їх словниковими відповідностями, а в динамічному плані як способи перекладу, які може використовувати перекладач при перекладі різних оригіналів у тих випадках, коли словникова відповідність відсутня чи не може бути використане за умовами контексту. Залежно від характеру одиниць ІМ, які розглядаються як вихідні в операції перетворення, перекладацькі трансформації поділяються на лексичні та граматичні. Крім того, існують також комплексні лексико-граматичні трансформації, де перетворення або торкаються одночасно лексичні та граматичні одиниці оригіналу, або

є міжрівневими, тобто здійснюють перехід від лексичних одиниць до граматичних та навпаки. [6]

Кожна окрема група трансформацій включає ряд перекладацьких прийомів. Саме застосування цих прийомів на практиці дозволяє перекладачеві створити якісний текст перекладною мовою.

2. Тексти для аналізу

1 Зробіть лінгвостилістичний аналіз пропонованого англомовного тексту. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації. Запропонуйте свій варіант перекладу заголовку. Складіть глосарій до тексту.

<https://www.cnbc.com/2018/02/12/print-journalism-may-last-another-10-years-new-york-times-ceo.html>

The newspaper printing presses may have another decade of life in them, New York Times

CEO Mark Thompson told CNBC on Monday.

“I believe at least 10 years is what we can see in the U.S. for our print products,” Thompson said on “Power Lunch.” He said he’d like to have the print edition “survive and thrive as long as it can,” but admitted it might face an expiration date.

“We’ll decide that simply on the economics,” he said. “There may come a point when the economics of [the print paper] no longer make sense for us.”

“The key thing for us is that we’re pivoting,” Thompson said. “Our plan is to go on serving our loyal print subscribers as long as we can. But meanwhile to build up the digital business, so that we have a successful growing company and a successful news operation long after print is gone.”

Digital subscriptions, in fact, may be what’s keeping the New York Times afloat for a new generation of readers. While Thompson said the number of print subscribers is relatively constant, “with a little bit of a decline every time,” the company said last week that it added 157,000 digital subscribers in the fourth quarter of 2017. The majority were new subscribers, but that number also included cooking and crossword subscriptions.

Revenue from digital subscriptions increased more than 51 percent in the quarter compared with a year earlier. Overall subscription revenue increased 19.2 percent.

Meanwhile, the company’s fourth-quarter earnings and revenue beat analysts expectations, “even though the print side of the business is still somewhat challenged,” Thompson said. Total revenue rose 10 percent from a year earlier to \$484.1 million. New York Times’ shares have risen more than 20 percent this year.

Even with the recent market volatility the stock is up 8 percent from last week.

Under Thompson’s leadership, the New York Times has become the first news organization in the world to pass the 1 million digital-only subscription mark.

“Without question we make more money on a print subscriber,” Thompson said. “But the point about digital is that we believe we can grow many, many more of them. We’ve

already got more digital than print subscribers. Digital is growing very rapidly. Ultimately, there will be many times the number of digital subscribers compared to print."

<https://ukranews.com/ua/news/547108-gazeta-the-new-york-times-dala-drukovanii-zhurnalisty-ci-maksimum-10-roki>

Газета The New York Times дала друкованій журналістиці максимум 10 років

Головний виконавчий директор газети The New York Times Марк Томсон вважає, що друкована журналістика доживає свою останню декаду. Про це повідомляє видання CNBC.

"Я вірю, що це останні 10 років, коли ми можемо бачити в США друковані продукти журналістики. Вона буде виживати так довго, як тільки може, але кінець неминучий", - сказав він.

"Це просто економіка. Буде точка, коли з економічної точки зору друкована журналістика припинить мати інтерес для нас", - додав Марк Томсон.

Виконавчий директор запевняє, що вони будуть намагатися, як можна довше обслуговувати своїх лояльних передплатників, які звикли отримувати щоденні і щотижневі випуски газети в друкованому вигляді, але невідворотно наближається момент, коли це буде занадто сильно бити по економіці видання і їм доведеться повністю перейти на цифрову підписку.

Він упевнений, що цифрові підписки це те, що утримає його газету на плаву для нового покоління читачів.

Виручка від цифрових передплатників збільшилася на 51% порівняно з попереднім роком, а загальний дохід газети склав 484 млн доларів. За рік акції компанії вирости більш ніж на 20%.

Як повідомляли Українські Новини, газету Los Angeles Times продали за 500 мільйонів доларів.

- 2 *Зробіть лінгвостилістичний аналіз пропонованого англомовного тексту. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації. Запропонуйте свій варіант перекладу заголовку. Складіть глосарій до тексту. Перекладіть останню частину тексту.*

<https://www.telegraph.co.uk/news/2957794/Agatha-Christie-used-her-grandmother-as-a-model-for-Miss-Marple-new-tapes-reveal.html>

Agatha Christie used her grandmother as a model for Miss Marple, new tapes reveal

1 *Lying undisturbed for more than 40 years, audio tapes bearing the unmistakable voice of Agatha Christie have been discovered that show how she modelled Miss Marple on her own grandmother.*

Her grandson Mathew Prichard stumbled upon 27 of the half-hour long tapes in a dusty cardboard box as he cleaned out a storeroom in Greenway, the Georgian property overlooking the Dart estuary in Devon that Christie called "the loveliest place in the world"....

Her grandson Mathew Prichard stumbled upon 27 of the half-hour long tapes in a dusty cardboard box as he cleaned out a storeroom in Greenway, the Georgian property overlooking the Dart estuary in Devon that Christie called "the loveliest place in the world".

The tapes, which nobody knew existed, are the raw material on which part of her autobiography was based. Working alone at her own unhurried pace, the ageing Christie dictated the tapes on a Grundig Memorette machine in the mid 1960s. Her rich, authoritative voice offers a wealth of insights into her life and how she developed her most beloved characters. Among them is her description of Jane Marple - and how she partially based the genteel sleuth on her grandmother. Although she insisted that Miss Marple was in no way "a picture of my grandmother," she did admit the two shared an important trait.

Speaking with a calm and deliberate authority, Christie said of her grandmother: "Although a completely cheerful person, she always expected the worst of anyone and everything. And with almost frightening accuracy (she was) usually proved right."

Her grandmother would say "I shouldn't be surprised if so-and-so was going on," Christie recalled. "And although with no grounds for these assertions, that was exactly what was going on." Christie did not intend Miss Marple to be a permanent character, the tapes reveal. But the sharp-witted spinster "insinuated herself so quietly into my life that I think I hardly noticed her arrival." Rolling the 'r' to dramatic effect, she dictated: "I didn't know then that she would become a rival to Hercule Poirot."

Another extract from the tapes, revealed today by the Christie Archives Trust to mark the 118th anniversary of her birth, explain that she thought the fastidious Hercule Poirot and the indomitable Miss Marple should never meet.

Mr Prichard said it was "eerie" to hear her voice more than 30 years after her death.

Describing his feelings on listening to it, he said: "Comforting isn't quite the word, but they are very evocative." He thought his grandmother's voice was able to communicate far more than the written word alone.

2. Mr Prichard found the tapes months ago after deciding to clean out a storeroom in the house, which the family has handed to the National Trust. His mother Rosalind Hicks was not the type to catalogue her mother's possessions, he said, so when he found the unlabelled tapes he had no idea what was on them. He had assumed the tapes' contents were "irretrievable" as the ancient Grundig recorder was broken, its defunct batteries corroded. But earlier this summer he decided to call a friend with a knowledge of old tape machines. After raising an eyebrow, the friend managed to get it working again. Laura Thompson, author of the biography 'Agatha Christie: An English Mystery', said the "extraordinary" find was of great value because Christie rarely gave interviews. "She did speak on the radio to the BBC a couple of times in the 1950s but she did very, very little. It is a thrill to hear her voice."

Були виявлені недоторканими протягом більш ніж 40 років аудіозаписи з впізнаваним голосом Агати Крісті, які показують, як вона створювала міс Марпл на основі способу її власної бабусі. Розчищаючи комору в Грінвей - маєтку епохи короля Георга, що виходить з гирла річки Дарт в англійському графстві Девон, - Метью Прічард, правнук письменниці, в запиленому ящику старої шафи натрапив на 27 півгодинних записів.

Про їх існування ніхто не знав. Записи є начерками фактів автобіографії письменниці, на основі яких вона написала книгу. Працюючи на самоті у власному неквапливому темпі, Крісті до середини 60-х років наговорювала матеріал на звукозаписну машину Grundig Memorette. Її багатий інтонаціями, владний голос розповідає нам про деякі епізоди її життя, а також про те, як з'явилися на світ деякі найулюбленіші персонажі її книг. Зокрема, вона описує Джейн Марпл, персонаж детективних романів, і розповідає, що змалювала свою благородну і метку героїню з талантом детектива зі своєї бабусі. Вона підкреслювала, що міс Марпл не можна вважати "точним портретом моєї бабусі", проте зізнавалася, що у них є загальна, важлива риса характеру.

Запис передає її спокійний, помірно владний голос, що розповідає про її бабусю: "Хоча вона була дуже життєрадісною натурою, вона завжди чекала найгіршого розвитку подій від всіх і вся. Мене лякало, що в більшості випадків вона виявлялася абсолютно права".

"І хоча не було ніяких підстав підозрювати, що трапиться саме це, все відбувалося саме так, як вона передбачала". Аудіозаписи свідчать про те, що Крісті не збиралася робити з міс Марпл постійного героя своїх творів.

Однак прониклива стара діва "так тихо і непомітно увійшла в моє життя, що я навіть не звернула на це уваги". Розкотисто вимовляючи букву "р", Крісті диктувала: "Тоді я не знала, що вона буде небезпечною конкуренткою Еркюлю Пуаро".

Раніше архівний фонд Крісті в честь 118-ї річниці від дня народження письменниці був оприлюднений один уривок з аудіозапису, який пояснює, що за задумом письменниці витончений Еркюль Пуаро і наполеглива міс Марпл ніколи не повинні були зустрітися.

Прічард зазначив, що чути голос його прабабусі, яка померла понад 30 років тому, "моторошно". Описуючи свої відчуття після прослуховування запису, він сказав: "Ці записи не можна назвати приємними, але вони дуже виразні". На його думку, голос його прабабусі передає набагато більше, ніж написані на папері слова.

3. Зробіть лінгвостилістичний аналіз пропонованого англомовного тексту. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації та помилки у перекладі. Складіть глосарій до тексту.

<http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/7594910.stm.French-row-over-English-lessons/>

French row over English lessons

The main teaching union in France has criticised the education minister's plans to offer free English classes in the school holidays next year. Xavier Darcos announced the plans on Monday, insisting that speaking fluent English was the key to success. The Snes-FSU union leader Roland Hubert said Mr Darcos should be concentrating on what happens during school time. The policy marks a real break from the traditional Gallic strategy of promoting the French language. Two years ago, the then President, Jacques Chirac, famously stormed out of an EU summit when a fellow Frenchman began making his speech in English. In 1994, the French parliament passed a law obliging music-orientated French radio stations to increase their French-language programming to at least 40% of their output.

Traditionalists

Xavier Darcos said it was a "handicap" to speak poor English. He said that while "well-off families pay for study sessions abroad, I'm offering them to everyone right here". President Nicolas Sarkozy is likely to back the plan. He has already infuriated traditionalists by suggesting that the French should no longer insist on speaking their own language at international negotiations. The French leader does admit however that his own English needs a little work. He once made a speech to businessmen in English, telling them they would all be welcome to invest in "Frence".

<https://learn-english.net.ua/poradu/french-row-over-english-lessons-spori-u-francii-za-urokiv-anglijskoi/>

Спори у Франції за уроків англійської

Головний профспілка вчителів у Франції розкритикував плани міністра освіти запропонувати безкоштовні уроки англійської мови під час шкільних канікул в наступному році. Ксав'єр Даркос оголосив про ці плани в понеділок, наполегливо стверджуючи, що вільне володіння англійською мовою є ключем до життєвого шляху. Керівник профспілки працівників освіти Роланд Х'юберт сказав, що містер Даркос мав би сконцентруватися на тому, що відбувається протягом процесу навчання. Така лінія поведінки говорить про зміни в традиційній «галльську» стратегії просування французької мови. Два роки тому колишній президент Жак Ширак з шумом залишив зустріч на вищому рівні глав Європейського Союзу, коли його співвітчизник почав виголошувати свою промову англійською мовою. У 1994 році французький парламент прийняв закон, що зобов'язує музичні французькі радіостанції збільшити вихід в ефір франкомовних програм, принаймні, на 40%.

Традиціоналісти

Ксав'єр Даркос сказав, що погано говорити по-англійськи – це «розумова вада». Він сказав, що, в той час як «заможні сім'ї оплачують заняття по вивченню цієї мови за кордоном, я пропоную ці заняття кожному прямо тут». Президент Ніколя Саркозі підтримає цей проєкт. Він вже привів у сказ традиціоналістів, переконуючи французів, що вони не повинні наполягати на тому, щоб міжнародні переговори велися на їх власній мові. Однак сам французький лідер зізнається, що його власний англійська мова потребує досвіду. Одного разу виступаючи перед бізнесменами по-англійськи, він повідомив їм, що інвестування капіталів у «France» всіляко вітається.

4. *Зробіть лінгвостилістичний аналіз пропонованого англомовного тексту. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі. Зробіть скорочений переклад та складіть глосарій до тексту.*

https://www.nytimes.com/2019/08/15/well/live/why-do-we-hiccup.html?fbclid=IwAR27GEJ3QC-3C6bCq_4YgZLjuJ6XsgdcxAFfnC0jXX1R0g8FsL-yXbIleBY

By Kate Murphy

Why Do We Hiccup?

Maybe it was because when the waiter asked, “Still or sparkling?” you chose sparkling. It could have also been that you were ravenous and ate a little too much. Or, possibly, it was your ex, who happened to be dining at the same restaurant and stood a little too long over your table making awkward small talk. All of these things, hic, might cause spasms, hic, in your diaphragm, hic.

Referred to in the medical literature as singultus (from the Latin for gasp or sob), hiccups are familiar to anyone who has ever taken a breath. In fact, you begin to hiccup while still in the womb. Most people hiccup the most during childhood, with the bouts becoming less frequent over time, but even in adulthood, hiccups are still a common, and annoying, occurrence. Just as we all have our own particular way of sneezing, we all have a unique way of hiccuping that can range from four to 60 hiccups per minute.

Most hiccups are benign and last only a few minutes or hours. But sometimes hiccups are indicative of a more serious health issue, particularly when they recur or don't go away for days, weeks or years. Beyond being embarrassing, the muscle contractions can be physically exhausting. They can interrupt sleep and make it hard to eat. Approximately 4,000 people in the United States are admitted to the hospital every year for hiccups.

The patient with the longest recorded case, according to Guinness World Records, was Charles Osborne of Anthon, Iowa, who hiccuped for 68 years straight. He claimed it started while attempting to weigh a hog before slaughtering it.

Doctors say there are as many causes for hiccups as there are crazy remedies, including tugging on your tongue, standing on your head and swallowing granulated sugar. Some actually work. Others are more likely just entertainment for friends and family who watch while you try to cure yourself.

Everyone gets the hiccups, and yet they still aren't well understood. "Things that are not that dangerous don't get studied as much," said Dr. John Cullen, a family physician in Valdez, Alaska, who is also president of the American Academy of Family Physicians. He sees his fair share of patients with persistent hiccups, including fetuses hiccuping on ultrasounds as early as 17 or 18 weeks. "Parents get concerned when their babies hiccup a lot, both before and after they are born," he said. "But I tell them it's probably a good thing because we think it may help develop their lungs."

2. Scientists do know that when you hiccup, there is a sudden, involuntary contraction of the diaphragm as well as the muscles between the ribs. This causes a rapid intake of air (hic) which provokes a quick and noisy closure of the glottis (up). The diaphragm is a dome-like sheet of muscle that separates the chest cavity from the abdominal cavity, whereas the glottis is an opening between the vocal folds in the larynx that snaps shut when we are eating to keep food from entering the lungs.

The muscle spasm followed by the quick closing of the larynx is what causes the characteristic bodily jerk and relax sequence. When babies hiccup in utero, one theory is they are basically doing lung calisthenics to prepare for breathing once they are born. Another theory is that hiccups are a holdover from our amphibian ancestors, as the motor pattern of hiccups is similar to that of animals like frogs, which need to rapidly close off different respiratory pathways depending on whether they are breathing air or water.

Experts tend to agree that there is a hiccup reflex arc, or circuit, that includes the vagus and phrenic nerves. Together these nerves extend from the brain stem into the abdomen, with branches that reach the diaphragm and many internal organs including the stomach, intestines, spleen, liver, lungs and kidneys. "If you have irritation anywhere along that circuit, you can get the hiccups," said Dr. Mark Fox, a professor of gastroenterology at the University of Zurich and an author of a comprehensive literature review on hiccups.

One of the most common causes of hiccups, he said, is a distended stomach, which sits just under the diaphragm. If your stomach gets too full, either with food or gas bubbles, it can stimulate the vagus or phrenic nerves and prompt hiccups. This poses a problem for those who have switched from sugary sodas to healthier sparkling water because the latter tends to have sharper and more insistent bubbles, which can lead to more hiccuping. Fizzy drinks can also provoke acid reflux, another hiccup trigger.

But really, anything that upsets or aggravates your digestive or respiratory tracts can induce hiccups. Things like eating very hot or spicy foods. Or, maybe eating too fast and

gulping in air at the same time. You can get hiccups from drinking alcohol, smoking cigarettes, vaping and taking recreational drugs or prescription opiates. Laughing really hard, talking excitedly and shaving or stroking your throat can also set your diaphragm spasming. So can stress and anxiety, lack of sleep, mineral deficiencies, electrolyte imbalances and poor posture.

3. Rarer causes are pneumonia and tumors in the brain, stomach, lungs or diaphragm. People with neurological disorders like Parkinson's disease and multiple sclerosis may have more frequent bouts of hiccups. The same is true of people with diabetes and kidney disease. The hiccuping can be caused by the diseases themselves, or it can be a side effect of the drugs used to treat the diseases.

When it comes to treating persistent or troubling hiccups, Dr. Scott Gabbard, a gastroenterologist at the Cleveland Clinic, said it's best to take care of the underlying cause, if you can identify it. Examples might be drinking still instead of sparkling water, avoiding spicy foods, eating several small meals throughout the day or breathing in a controlled manner when you're feeling overwhelmed. Taking medication to control gastrointestinal reflux can also be helpful if heartburn is the issue.

But with a lot of patients, Dr. Gabbard said, the cause is unclear: "There's irritation somewhere, but we don't know where or why." That's when people, if they are bothered enough, start to try therapies, some quite odd, that the scientific literature or anecdote suggest might work. Most people know about holding their breath on the exhale or breathing into a paper bag, which are both based on the idea that increasing the amount of carbon dioxide in the blood will stop hiccuping.

Other remedies are meant to essentially goose your vagus or phrenic nerves to break the hiccup cycle. These include having someone scare you or swallowing dry bread, crushed ice or peanut butter. You can also pull on your tongue, suck on a lemon wedge, make yourself gag or press on your eyes. One study, awarded the Ig Nobel Prize, reported cessation of hiccups following digital rectal massage, and another case study suggests an orgasm might do the trick.

For the most extreme cases, sedatives, muscle relaxants or anti-seizure medications might be prescribed. Some patients have numbing agents injected along their phrenic or vagus nerves or get a neuromodulation device implanted that stimulates the vagus nerve. But these invasive therapies are last resort, and the adverse side effects can sometimes be worse than the hiccups.

As for Mr. Osborne, who hiccuped for almost 70 years, he learned to live with it after trying various remedies and seeing multiple specialists. But that didn't stop his friends from trying to help him. He told an interviewer that one of his buddies once fired off a shotgun right behind him. "It scared me some," Mr. Osborne said, "but it didn't scare the hiccups out of me."

Чому ми гикаємо?

Все, що дратує ваші харчові або дихальні шляхи, може викликати гикавку. І цих подразників стільки ж багато, скільки і незвичайних способів позбутися від нападів.

Може, все через те, що ви попросили офіціанта принести воду з газом. Або той останній шматок був зайвим. Або у всьому знову винна колишня пасія, яка випадково натрапила на вас в ресторані і занадто довго намагалася зав'язати задалегідь провальну розмову. Так чи інакше, * гик *, будь-яка з цих речей могла викликати спазми * гик * в діафрагмі. * Гик *

Гикавка, в медицині іменована як *singultus* (від лат. «Схлипувати»), знайома кожному, хто хоч раз дихав. Людина починає гикати ще в утробі. Більшість людей найчастіше гикає в дитинстві, і з віком частота нападів падає. Але, незважаючи на цей факт, навіть в зрілості гикавка продовжує докучати багатьом. Так само, як і кожен чих не схожий на інший, гикають люди абсолютно по-різному – від чотирьох до 60 спазмів в хвилину.

В основному напади протікають м'яко і тривають від кількох хвилин до кількох годин. Однак іноді гикавка може вказувати на проблеми зі здоров'ям, якщо напади не проходять цілими днями, тижнями або навіть роками. В такому випадку гикавка може не тільки дратувати оточуючих, але і вимотувати м'язовими спазмами вас самих, заважаючи їсти і спати. Щорічно близько 4 000 жителів США виявляються в лікарні через гикавки.

Чарльз Осборн з міста Ентон, штат Айова, потрапив в Книгу рекордів Гіннесса як пацієнт з найдовшим приступом гикавки. Він гикав без зупинки протягом шістдесяти восьми років. За його словами, все почалося після того, як він спробував зважити свиню перед забоєм.

Доктора заявляють, що подразників гикавки стільки ж, скільки і незвичайних способів позбутися від неї. Хтось смикає за мову, а хтось стоїть на голові або ковтає цукор. Одні способи дійсно працюють, а інші просто веселять ваших близьких, поки вони стежать за вашими потугами.

Гикавка переслідує всіх, і всі ж знають про неї вкрай мало. «Те, що не є загрозою для здоров'я, не отримує належної уваги від вчених», – пояснює доктор Джон Каллен, сімейний лікар з міста Валдиз, штат Аляска і президент Американської академії сімейних лікарів. Він досить часто зустрічає пацієнтів з важкими нападами, серед яких є і чотиримісячні плоди, чиї спазми видно на УЗД. «Батьки завжди турбуються про постійно гикаючих дітей, неважливо, в утробі вони або вже на ногах, – ділиться доктор Каллен. – Але я завжди заспокоюю їх, кажучи, що це сприяє розвитку легенів».

2. Вчені з'ясували, що коли ви гикаєте, відбувається мимовільне скорочення діафрагми і міжреберних м'язів. Це викликає різкий вдих (и-), за яким слід змикання гортанної щілини, що і викликає знайомий нам звук (гик). Діафрагма являє собою куполоподібну м'язову перегородку, що розділяє грудну і черевну порожнини. Гортанна щілина знаходиться між голосовими зв'язками і зазвичай схлопивається при ковтанні, щоб не дати їжі потрапити в легені.

Саме м'язовий спазм і подальше змикання щілини – причина характерною послідовності м'язових скорочень і розслаблень. Деякі вважають, що коли дитина гикає в утробі, він розминає свої легені, щоб дихати вже поза утrobi. Інша теорія говорить, що гикавка дісталася нам від амфібій. Механізм гикавки у людини схожий з тим, що є, скажімо, у жаб, яким потрібно швидко перемикається між різними дихальними шляхами в залежності від того, де вони знаходяться – на суші або в воді.

Експерти схиляються до того, що існує рефлекторний ланцюг, що містить блукаючі і діафрагмальні нерви. Вони виходять зі стовбурної частини мозку в черевну порожнину, де розгалужуються, пов'язуючи діафрагму і внутрішні органи: шлунок, кишківник, селезінку, печінку, легені і нирки. «Роздратування в будь-якому з ланок цього ланцюга викликає гикавку», – робить висновок доктор Марк Фокс, професор гастроентерології в Цюріхському університеті і автор комплексного літературного огляду на тему гикавки.

Одна з найчастіших причин гикавки, на думку доктора Фокса, – це роздутий шлунок, який розташований прямо під діафрагмою. Якщо ви занадто щільно наб'єте свій живіт їжею або газами, то це порушить блукаючі або діафрагмальні нерви, які викличуть черговий приступ гикавки. Це особливо стосується тих, хто перейшов з солодких газованих напоїв на корисну мінеральну воду. Вона зазвичай має більш сильні і насичені бульбашки, що збуджують напад. Газованої також можуть привести до гастроезофагеального рефлюксу, ще одному подразника.

Але на ділі, все, що дратує ваші харчові або дихальні шляхи, може викликати гикавку. Якщо ви будете їсти занадто багато гострої їжі або занадто швидко поглинати свою вечерю, пити алкоголь, курити, парити, приймати легкі наркотики або виписані ліки на основі опіатів, то гикавка забезпечена. Занадто сильно сміятися, жваво про щось розповідати, навіть голити або здавлювати своє горло теж не рекомендується, якщо ви не хочете чергових спазмів в діафрагмі. Крім того, на напади впливає стрес, тривожність, недолік сну, дефіцит мікроелементів, електролітний дисбаланс і погана постава.

3. Серед більш рідкісних випадків можна виділити пневмонію, пухлини в мозку, шлунку, легенів або в діафрагмі. Неврологічні розлади, наприклад, хвороба Паркінсона або розсіяний склероз, теж викликають напади гикавки. Аналогічно з діабетом і нирковими захворюваннями. Не тільки хвороби виступають збудниками гикавки, а й самі ліки, де спазми є побічним ефектом.

У лікуванні найпроблематичніших випадків доктор Скотт Габбард, гастроентеролог в Клівлендській клініці, радить шукати основну причину, що викликала приступ. Можна спробувати почати пити воду без газу, тобто менше гострого або

взагалі скоротити порції. Якщо ж вас переповнюють емоції, то спробуйте контролювати дихання. Тим, хто страждає від печії, можуть допомогти ліки, які стримують гастроєзофагеальний рефлюкс.

І все ж для більшості пацієнтів, зауважує доктор Габбард, причина неясна: «Щось роздратовані, але ми не знаємо, де або чому». Коли справлятися з гикавкою стає не під силу, люди звертаються до практик – часом досить дивним – які схвалює наукова література або чийсь досвід. Найчастіше радять затримати дихання або подихати в паперовий пакет. Обидва способи засновані на припущенні, що підвищений вміст вуглекислого газу в крові допоможе зупинити напад.

Інші методи лікування спрямовані на стимуляцію блукаючих і діафрагмальних нервів. Сюди підходять спроби налякати гикаючого, дати йому проковтнути сухий кусень хліба, раскрошенную лід або арахісове масло. Також можна потягнути за мову, розсмоктати часточку лимона, відригнути або натиснути на очі. Одне дослідження, нагороджене Шнобелівської премією, повідомляло про припинення гикавки після пальпації прямої кишки, а інше показало, що оргазм теж може вирішити проблему.

В крайньому випадку виписують седативні засоби, міорелаксанти або протисудомні препарати. Деяким пацієнтам вводять знеболюючі препарати уздовж діафрагмального і блукаючого нервів або імплантують нейромодуляційний пристрій, який стимулює блукаючий нерв. Однак ці інвазивні процедури швидше остання надія для пацієнтів, адже побічні ефекти від них можуть бути гірше гикавки.

Що ж до містера Осборна, прогикавшого майже сімдесят років, – він, після того, як спробував найрізноманітніші методи лікування від самих різних фахівців, нарешті змирився зі своєю недугою. Чого не можна сказати про його друзів. Якось раз він розповів журналістам, що один його друг вистрілив з дробовика прямо за його спиною. «Мене-то це злякало, – згадує пан Осборн, – але ось мою гикавку – немає».

5. *Зробіть лінгвостилістичний аналіз пропонованого англomовного тексту. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі. Зробіть скорочений переклад та складіть глосарій до тексту.*

<https://www.forbes.com/sites/brettknight/2022/05/06/the-most-valuable-esports-companies-2022/?sh=41416987599f>

Brett Knight

The Most Valuable Esports Companies 2022

The top ten are now worth an average of \$353 million, up 46% from 2020, but most are rapidly diversifying their businesses as they face down the industry's challenges.

When FaZe Clan, the esports and entertainment company with a rock-star image and a cavalcade of celebrity partners, revealed in October that it planned to go public through a

SPAC merger, the announcement came with a bold claim: that FaZe was already worth \$650 million and would reach \$1 billion with the money it raised in the deal.

That stratospheric valuation—comparable to MLB’s Miami Marlins or the NHL’s Detroit Red Wings—blew past the \$305 million that Forbes had estimated FaZe Clan was worth just ten months earlier. It was also a signal that the esports industry had resumed its ascent after a couple of years in which team values had largely flatlined. Indeed, in Forbes’ new ranking of the most valuable esports companies, the top ten are worth an average of \$353 million, up 46% from the last edition of the list, in December 2020.

Once again, TSM, owned by Andy Dinh, leads the way, rising 32% to \$540 million. The No. 2 company, 100 Thieves, which counts Drake, music mogul Scooter Braun and billionaire Dan Gilbert among its owners, has soared 142%, to \$460 million.

Those numbers don’t tell the whole story, however. The fanfare around the sky-high valuation assigned to FaZe in the fall masked some fundamental concerns about its business—issues that became more acute when, in an amended SEC filing last week, it revised its forecasts downward. Skeptics point to the company’s \$36.9 million net loss for 2021, among other things, and Forbes now values FaZe at \$400 million, No. 4 in the ranking.

The eye-watering valuations for the rest of the top ten similarly belie the reality of the industry right now: Esports is a tough business, and in some ways getting tougher, and the rise in these companies’ valuations is largely being driven not by their esports teams but by their other divisions.

“Monetization remains the principal challenge for literally every esports team,” says Bobby Sharma, a private equity investor and the managing partner at advisory firm Electronic Sports Group. “At this stage, most are trying to find their way around the maze, with some stuck on a hamster wheel. If there’s one thing clear, it’s that nobody has found their way out.”

2 THE TOP TEN

The ten most valuable esports companies are worth a combined \$3.5 billion, up 46% from the last edition of this list, in December 2020. TSM is once again No. 1, but no team has appreciated more than No. 2, 100 Thieves.

Esports clearly has massive potential. A report last month by gaming data firm Newzoo found that the global esports audience was on track to reach 532 million this year, including 261 million “esports enthusiasts” who watch esports content more than once a month. As one point of comparison, this year’s Super Bowl drew an average of 112 million viewers, according to NBCUniversal.

Still, that kind of aggregation doesn’t reflect the opportunity in any one esports—a fan of League of Legends doesn’t necessarily care about Call of Duty, the same way an NFL fan doesn’t necessarily watch the NBA. Teams not only have to pick the right games to compete in but also have to hope those titles stay relevant. For instance, Overwatch’s viewership numbers are plummeting, just a few years after companies shelled out \$20 million for the initial franchise slots in the Overwatch League; esports insiders believe they would sell for a fraction of that price now.

Teams face a number of other challenges from all directions. Media rights revenue hasn't caught up with those viewership numbers, in no small part because of a lack of competition, with Twitch and YouTube still the only platforms all that interested in esports content. On top of that, talent is getting considerably more expensive, with players of the up-and-coming game Valorant able to demand as much as \$30,000 a month, according to industry insiders.

Teams are also constrained in how they can make their money because they don't own the intellectual property of the games they compete in—they can't, for example, sell a special gun in Call of Duty without the consent of the game's publisher, Activision Blizzard. That's a key difference with traditional sports, where no one owns the idea of, say, baseball. And while team sponsorships can be lucrative, other revenue streams often have low margins. A single tournament can yield hundreds of thousands of dollars in prize money, but almost all of it goes to the players. Most of the ad revenue from a streamer's videos is returned to the streamer.

“There's a broad-based agreement that esports as a stand-alone doesn't work as a business,” one team executive says bluntly.

That recognition has sent teams scrambling to expand to broader gaming culture and beyond, treating esports more like a customer acquisition funnel as they seek to justify their lofty valuations and continue to scale. Organizations like FaZe Clan and NRG are focusing on content, with original shows in addition to their armies of streamers, while 100 Thieves is building a lifestyle company around its apparel. TSM and Gen.G have launched training apps while companies like ReKTGlobal and LOUD run successful marketing agencies.

3. Looking ahead, companies see a huge opportunity to monetize their fan bases through emerging technologies like blockchain, NFTs and the metaverse. The first step is signing partnerships with cryptocurrency platforms like FTX and Crypto.com, as TSM and Fnatic have done, but the real payoffs could come later. Using NFTs to sell the in-game digital items known as “skins” would allow teams to collect a fee if the item was resold, the way that Dapper Labs collects a percentage of any trade of its NBA Top Shot NFTs on the secondary market. There are also ideas emerging around so-called play-to-earn games, which reward users with NFTs or cryptocurrencies.

In an even more distant future, the establishment of a metaverse linking multiple popular games together could steal some power from publishers, allowing teams to sell items or avatars that could transfer from game to game and mitigating the IP issues they are currently navigating.

But while money is pouring into the metaverse—Fortnite publisher Epic Games announced last month that it had raised \$1 billion in funding to support its metaverse initiative—those days are a long ways off, and game makers are in no rush to cede control. The worry now is that esports companies might be swept up into a metaverse bubble.

One other development that could help or hurt teams is Microsoft's pending acquisition of Activision, one of gaming's biggest publishers. The deal could pump new resources into

Activision's esports leagues—or esports could become an afterthought in Microsoft's massive budget.

In the meantime, though, new sponsors have found their way to teams as the pandemic has supercharged online viewership numbers, with esports' young male audience long considered a desirable but hard-to-reach demographic among advertisers. And unlike, say, Major League Soccer—which has sold teams at similarly high multiples—esports has a colossal audience; the industry just has to find a way to monetize all those eyeballs.

“I think we're going to see a variety of successful models emerge, bespoke to specific team assets and strengths,” says Electronic Sports Group's Sharma. “But fundamentally I believe some will become great and sustainable businesses.”

<https://gameinside.ua/news/najcinnishi-kibersportivni-komandi-2022-roku-povnij-pereklad-materialu-svitovogo-forbes/312513/>

Найцінніші кіберспортивні команди 2022 року

ЗАРАЗ ДЕСЯТКА НАЙБІЛЬШИХ КОМПАНІЙ КОШТУЄ В СЕРЕДНЬОМУ 353 МІЛЬЙОНИ ДОЛАРИВ, ЩО НА 46% БІЛЬШЕ, НІЖ У 2020 РОЦІ, АЛЕ БІЛЬШІСТЬ З НИХ ШВИДКО ДИВЕРСИФІКУЮТЬ СВІЙ БІЗНЕС, СТИКАЮЧИСЬ З ПРОБЛЕМАМИ ГАЛУЗІ

Коли FaZe Clan, кіберспортивна та розважальна компанія з іміджем рок-зірки та кавалькадою знаменитостей, оголосила в жовтні, що планує вийти на біржу шляхом злиття SPAC, оголошення прийшло зі сміливою заявою: FaZe вже коштує 650 мільйонів доларів і досягне 1 мільярда доларів на гроші, залучені від угоди.

Ця надзвичайно висока оцінка порівняна з оцінкою команд Miami Marlins з MLB або Detroit Red Wings з NHL — перевищила 305 мільйонів доларів, у які Forbes оцінив FaZe Clan лише десятьма місяцями до того. Це також був сигнал, що індустрія кіберспорту відновила свій підйом через пару років після того, команди в основному почали падати в ціні. Справді, у новому рейтингу Forbes найцінніших кіберспортивних компаній десятка найбільших компаній коштує в середньому 353 мільйони доларів, що на 46% більше, ніж в останньому виданні рейтингу в грудні 2020 року.

І знову TSM, що належить Енді Діню, лідирує, піднявшись на 32% до 540 мільйонів доларів. Компанія № 2 — це 100 Thieves, серед власників якої Дрейк, музичний магнат Скутер Браун і мільярдер Ден Гілберт, зросла на 142% до 460 мільйонів доларів.

Однак ці цифри не відображають реальну ситуацію. Шум навколо захмарної оцінки, призначеної FaZe восени, замаскував деякі фундаментальні занепокоєння щодо бізнесу клубу — його проблеми, які стали більш гострими, коли в поправці SEC минулого тижня комісія переглянула свої прогнози у бік зменшення. Скептики вказують, серед іншого, на чистий збиток компанії в 36,9 мільйона доларів за 2021 рік,

а Forbes тепер оцінює FaZe у 400 мільйонів доларів, з яким клуб займає 4-е місце в рейтингу.

Приголомшливі оцінки для решти першої десятки так само суперечать реальності індустрії зараз: кіберспорт – це важкий бізнес, який у певному сенсі стає все жорсткішим, і зростання оцінок цих компаній значною мірою зумовлено не їхньою діяльністю, як кіберспортивних команд, а іншими їхніми підрозділами.

«Монетизація залишається основною проблемою буквально для кожної кіберспортивної команди», — каже Боббі Шарма, приватний інвестор і керуючий партнер консалтингової фірми Electronic Sports Group. «На цьому етапі більшість намагається знайти дорогу в лабіринті, а деякі застрягли на колесі для хом'яка. Якщо щось зрозуміло, так це те, що ніхто поки не знайшов вихід».

2 ДЕСЯТКА

Десять найцінніших кіберспортивних компаній коштують 3,5 мільярда доларів, що на 46% більше, ніж в останньому виданні цього списку, у грудні 2020 року. TSM знову є №1, але жодна команда не зросла більше, ніж №2, 100 Thieves.

Очевидно, що кіберспорт має величезний потенціал. Минулого місяця звіт компанії Newzoo з ігрових даних та кіберспорту показав, що глобальна аудиторія кіберспорту цього року досягне 532 мільйонів, включаючи 261 мільйон «ентузіастів кіберспорту», які переглядають кіберспортивний контент частіше одного разу на місяць. Для порівняння, цьогорічний Суперкубок зібрав у середньому 112 мільйонів глядачів, за даними NBCUniversal.

Тим не менш, така агрегація даних не каже про те, що такі великі цифри уболівальників може показувати якийсь з видів кіберспорту — наприклад шанувальник League of Legends не обов'язково цікавиться грою Call of Duty, так само, як фанат НФЛ не обов'язково дивиться НБА. Командам потрібно не тільки вибрати правильні ігри для змагань, але й сподіватися, що ці ігри залишаться актуальними. Наприклад, кількість глядачів Overwatch різко падає через кілька років після того, як команди, що грають у лізі, купили за 20 мільйонів доларів початкові слоти франшизи в лізі Overwatch; Інсайдери з кіберспорту вважають, що зараз слоти можна продати лише за частину від початкової ціни.

Команди стикаються з низкою інших проблем з усіх боків. Дохід від медіа-прав не виправдав очікування, багато в чому через відсутність конкуренції, оскільки Twitch і YouTube залишаються єдиними платформами, які цікавляться кіберспортивним контентом. Крім того, кіберспортсмени стають значно дорожчими, і, за словами інсайдерів індустрії, гравці в новітній грі Valorant можуть вимагати до 30 000 доларів на місяць.

Команди також обмежені в інструментах заробітку грошей, оскільки вони не володіють інтелектуальною власністю на ігри (IP), в яких вони змагаються,— вони не можуть, наприклад, продавати спеціальну зброю в Call of Duty без згоди видавця гри — Activision Blizzard. Це ключова відмінність від традиційних видів спорту, де ніхто не володіє ідеєю, скажімо, бейсболу. І хоча спонсорство команди може бути

прибутковим, інші види доходів команди часто мають низьку маржу. Один турнір може принести сотні тисяч доларів призових, але майже всі вони дістаються гравцям, а більшість доходу від реклами у відео стримерів повертається стримерам.

«Існує загальне розуміння, що кіберспорт як самостійний бізнес не працює», — прямо говорить один з керівників команди.

Це визнання змусило команди намагатися вийти за межі кіберспорту, на ігрову аудиторію та навіть за її межі, ставлячись до кіберспорту більше як до воронки залучення клієнтів, оскільки команди прагнуть виправдати високі оцінки своєї вартості та продовжувати зростати. Такі організації, як FaZe Clan і NRG, зосереджуються на контенті, створюючи оригінальні шоу на додаток до своїх армій стримерів, а 100 Thieves будують лайфстайл-компанію навколо свого одягу. TSM і Gen.G запустили навчальні програми, а такі компанії, як ReKTGlobal і LOUD, керують успішними маркетинговими агентствами.

3.Забігаючи наперед відзначим, що компанії бачать величезну можливість монетизувати свої фан-бази за допомогою нових технологій, таких як блокчейн, NFT та метавсесвіт. Першим кроком є підписання партнерських відносин з такими криптовалютними платформами, як FTX і Crypto.com, як це зробили TSM і Fnatic, але реальні виплати можуть прийти пізніше.

Використання NFT для продажу внутрішньоігрових цифрових предметів, відомих як «скіни», дозволить командам отримувати комісію, якщо предмет буде перепроданий, як Dapper Labs збирає відсоток від будь-якої торгівлі своїх NBA Top Shot NFT на вторинному ринку. Існують також ідеї навколо так званих ігор із заробітком, які винагороджують користувачів NFT або криптокоїнами.

У ще більш віддаленому майбутньому можливе створення метавсесвіту, що об'єднує кілька популярних ігор разом, та може забрати певну частину впливу у видавців ігор, дозволяючи командам продавати предмети або аватари, які можна передавати з гри в гру, і пом'якшуючи проблеми ІР (авторські права), з якими вони зараз зтикаються.

Але поки гроші ллються в метавсесвіт (видавець Fortnite Epic Games минулого місяця оголосив, що зібрав 1 мільярд доларів на підтримку своєї ініціативи метавсесвіту) ці дні ще далеко, і розробники ігор не поспішають поступатися контролем. Зараз хвилює лише те, що кіберспортивні компанії можуть потрапити в бульбашку метавсесвіту.

Ще одна подія, яка може допомогти або зашкодити командам, — це очікуване придбання Microsoft компанії Activision Blizzard, одного з найбільших видавців ігор. Угода може залучити нові ресурси в кіберспортивні ліги Activision — або кіберспорт може стати навпаки другорядним у величезному бюджеті Microsoft.

Але не все так погано, у кіберспорті з'являються нові спонсори, оскільки пандемія збільшила кількість онлайн-глядачів, а молода чоловіча аудиторія кіберспорту

вважається найбільш цінною, але важкодоступною демографічною групою серед рекламодавців. І на відміну, скажімо, від Вищої футбольної ліги, яка продала команди з такими ж високими показниками, кіберспорт має колосальну аудиторію; індустрія просто має знайти спосіб монетизувати її.

«Я думаю, що ми побачимо, як з'являться різноманітні успішні моделі, підібрані для конкретних командних активів та сильних сторін команд», – говорить Шарма з Electronic Sports Group. «В принципі я вірю, що деякі з них стануть великими та стійкими бізнесами».

6. *Зробіть лінгвостилістичний аналіз пропонованого англomовного тексту. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі.*

<https://www.livescience.com/da-vinci-understood-key-aspect-of-gravity-centuries-before-einstein-lost-sketches-reveal>

Da Vinci understood key aspect of gravity centuries before Einstein, lost sketches reveal

Sketches found inside Leonardo da Vinci's sketchbooks, show that he had already grasped the essence of Einstein's 1907 'Equivalence Principle' centuries before the physicist.

Leonardo da Vinci may have had an understanding of gravity that was "centuries ahead of his time," his sketchbooks reveal.

Da Vinci's sketches, which were forgotten for decades, show triangles formed by sand-like particles pouring from a jar. These falling grains depicted experiments to show that gravity was a form of acceleration more than 400 years before Einstein did, a new study argues.

Albert Einstein first formulated the idea that the experience of being accelerated by gravity and being accelerated relative to a fixed frame of reference are indistinguishable, called the equivalence principle, in 1907. To do so, Einstein expanded upon ideas from Isaac Newton's 1687 discovery of the universal law of gravitational attraction (which states every object in the universe attracts every other with a force linked to their masses and inversely related to the square of the distance separating them) and Galileo Galilei's 1604 statement of the law of freefall (which states that without air resistance, all masses fall with the same acceleration).

<https://hromadske.radio/news/2023/02/19/naukovtsi-vstanovyly-shcho-da-vinchi-zrozumiv-kliuchovyy-aspekt-hravitatsii-za-kil-ka-stolit-do-eynshteyna>

Науковці встановили, що да Вінчі зрозумів ключовий аспект гравітації за кілька століть до Ейнштейна

Ескізи, знайдені в альбомах Леонардо да Вінчі, свідчать, що він зрозумів суть принципу еквівалентності Ейнштейна за кілька століть до фізика. Про це пише Live Science.

Сучасні фізики знайшли в ескізах да Вінчі зображення трикутників, утворених схожими на пісок частинками, які висипаються з банки. Виявилося, що да Вінчі описав експерименти з падінням різних предметів. Він уже тоді припустив, що вода і пісок прискоряться за рахунок гравітації — ця ідея прийшла до нього за 400 років до Ейнштейна.

У 1907 році Альберт Ейнштейн уперше сформулював ідею про те, що тяжіння та прискорення еквівалентні. Для цього він задіяв твердження Ісаака Ньютона 1687 року про універсальний закон гравітаційного тяжіння — у ньому йдеться, що всі об'єкти у Всесвіті притягують один одного із силою, пов'язаною з їхніми масами та обернено пропорційною квадрату відстані, що їх розділяє.

Також Ейнштейн розширив ідею Галілео Галілея 1604 року про закон вільного падіння — він стверджує, що без опору повітря всі маси падають з однаковим прискоренням.

«Ми не знаємо, чи проводив да Вінчі подальші експерименти, чи досліджував це питання глибше. Але той факт, що він займався цією проблемою таким чином ще на початку 1500-х років, демонструє, наскільки далеко попереду були його думки», — зазначив професор аеронавтики та медичної інженерії в Каліфорнійському технологічному інституті Морі Гаріб.

7 *Зробіть лінгвостилістичний аналіз пропонованого англомовного тексту. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі. Зробіть скорочений переклад та складіть глосарій до тексту.*

<https://www.livescience.com/can-you-watch-earth-spin>

Can you see Earth spin?

You can't watch Earth spin in real time because it rotates so slowly, but there are ways to see the effects of the planet's rotation.

If Earth didn't spin, there would be no sunrise and sunset, and no night and day. We can't feel the motion of Earth's rotation or see the planet spin as we go about our daily lives. But are there ways to confirm its rotation from the ground? And is it possible to watch our planet spinning from somewhere in space?

The answer depends on the time frame and your perspective.

Earth spins much too slowly for its rotation to be visible from anywhere in real time. With the exception of a time-lapse video — such as this one from NASA(opens in new tab),

which was made with footage from a camera on the International Space Station — it is not possible to watch Earth in motion because it makes only one revolution every 24 hours. That is excruciatingly slow — much too slow for our eyes to detect.

"The easiest way to observe Earth's rotation is by watching the apparent motion of celestial bodies," Stephen Merkowitz([opens in new tab](#)), a scientist and project manager at NASA's Goddard Space Flight Center in Maryland, told Live Science in an email. "This motion is most noticeable when the body is close to the horizon where you have parts of the Earth in view as a reference."

Related: [Why does Earth spin?](#)

Merkowitz said one of the easiest ways to "see" Earth in motion is to watch a sunset. The position of the celestial body (the sun) changes against a fixed point of reference (the horizon). When you see the sun set, your location on Earth is gradually rotating away from the sun, which is why the sun appears to sink into the horizon. Another way to see this effect is by observing the moon and stars at night — so long as the horizon is a reference point, since it does not move. The objects glowing far above will appear to be in motion because Earth is rotating.

The rotation of our planet can also be observed with a Foucault pendulum. According to the Smithsonian Institution([opens in new tab](#)), physicist Jean Foucault showcased the experiment at the World's Fair in Paris in 1851, and was the first formal experiment to prove our planet rotates. Free-standing pendulums usually keep swinging in the same direction. Only a push or pull in another direction can change that; Foucault realized that his pendulum would incrementally change angles while swinging, because Earth is rotating beneath the pendulum. However, Earth's rotation is so slow, it takes about 15 minutes for a change in the pendulum's swing to become visible.

The moon and tides

Earth spins because it formed from clumps of dust and gas, which were already rotating and pulled together by gravity, Merkowitz explained. After they accreted (accumulated) into our planet, they never stopped moving. There is no friction to slow down movement in the vacuum of space.

Tides are more evidence that Earth rotates. High tide occurs when the moon orbits closest to Earth at a particular location. As Earth rotates, it brings that location toward the closest point in the moon's orbit. Being closer to the moon means being closer to its gravity. Lunar gravity pulls at the oceans and temporarily makes them bulge outward, toward the moon, creating high tide. But this is fleeting. As Earth rotates, the water level sinks until it reaches the furthest possible distance from the orbiting moon, or low tide. This cycle continues on repeat.

"The hourly change in the tides is mostly due to the Earth's rotation," Merkowitz said. "The daily change in the time of high tide at a particular location is due to the lunar orbit."

So maybe we can't actually watch Earth rotate, but we can see some effects of its rotation. Watching the tide rise or the sun set is also an easy way to witness a cosmic phenomenon.

<https://focus.ua/uk/technologies/550853-mozhno-li-zametiti-vrashchennya-zemli-s-poverhnosti-planety-est-neskolko-sposobov>

Чи можна помітити обертання Землі з поверхні планети: є кілька способів

Насправді можна помітити лише підтвердження тому факту, що Земля все ж таки обертається.

За словами вчених, спостерігати за обертанням Землі в реальному часі неможливо, тому що планета обертається дуже повільно, але є способи побачити вплив обертання планети, пише Live Science.

Якби не відбувалося обертання Землі навколо своєї осі, то ми б ніколи не бачили ні сходу, ні заходу Сонця, і не було б зміни дня і ночі. Але люди не можуть відчувати обертання планети або спостерігати, як вона обертається навколо своєї осі. Але чи існують способи підтвердити той факт, що Земля все ж таки обертається, перебуваючи на поверхні планети? І чи можна побачити обертання Землі із космосу? Відповіді ці питання залежать від часових меж, і навіть від місця спостереження.

За словами вчених із NASA, наша планета обертається надто повільно, щоб можна було побачити її обертання в режимі реального часу, адже Земля робить один оберт за 24 години. Наприклад, той факт, що планета, все ж таки обертається, підтверджує уповільнена зйомка з борту МКС, яку створили в NASA кілька років тому і це відео можна побачити нижче.

Але підтвердити обертання Землі можна і з поверхні планети, наприклад, спостерігаючи за становищем інших об'єктів у космосі. За словами Стівена Мерковиця з NASA, найпростіший спосіб побачити, що Земля обертається — це спостерігати рух інших небесних тіл, коли вони знаходяться близько до горизонту. Наприклад, можна спостерігати за заходом Сонця, коли положення зірки змінюється відносно горизонту.

"Коли ви бачите захід Сонця, то ваше місце розташування на Землі поступово віддаляється від зірки, тому здається, що Сонце падає за горизонт. Також підтвердити факт обертання Землі можна за допомогою Місяця та зірок. У цьому випадку горизонт залишається статичним, а об'єкти, що світяться десь нагорі здаватимуться рухомими, бо Земля обертається", — каже Мерковиць.

За словами Стівена Мерковиця з NASA, найпростіший спосіб побачити, що Земля обертається – це спостерігати рух інших небесних тіл, коли вони знаходяться близько до горизонту. Наприклад, можна спостерігати за заходом Сонця, коли положення зірки змінюється відносно горизонту

За словами вчених, також можна підтвердити факт обертання Землі за допомогою маятника Фуко. Фізик Жан Фуко продемонстрував свій експеримент із маятником ще в 1851 році і вперше було показано доказ обертання Землі. Маятники, що окремо стоять, зазвичай продовжують розгойдуватися в одному і тому ж напрямку. Цей процес може змінити лише поштовх в іншому напрямку. Фуко зрозумів, що його маятник поступово змінює кут під час розгойдування, тому що Земля обертається під маятником. Але обертання Землі настільки повільне, що потрібно приблизно 15 хвилин, щоб побачити зміну розгойдування маятника.

За словами Мерковиця, Земля обертається навколо своєї осі з моменту появи, оскільки вона була створена зі згустків пилу і газу, які вже оберталися і притягувалися один до одного під дією гравітації. Після того, як планета була повністю сформована, цей рух ніколи не припинявся вже кілька мільярдів років. У космосі немає ніякого тертя, яке могло б зупинити це обертання.

Ще одним доказом того, що Земля обертається, є океанічні та морські припливи. Коли Місяць наближається до Землі, то своєю гравітацією він змушує підніматися ділянки водної поверхні, які у той момент звернені до Місяця. Але через те, що Земля обертається, ці ділянки віддаляються від Місяця і його вплив нанівець, тобто з'являються відпливи. І так стається постійно.

За словами Мерковиця, спостерігати за обертанням Землі з поверхні планети неможливо, але можна побачити вплив цього обертання, а отже, і підтвердити це явище.

8 *Зробіть лінгвостилістичний аналіз пропонованого англомовного тексту. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі. Складіть глосарій до тексту.*

<https://www.iflscience.com/snakes-can-listen-surprisingly-well-and-some-are-more-timid-than-others-67538>

CHARLIE HAIGH

Snakes Are Listening More Than You Realize

A study into the surprisingly complex mechanisms behind snakes' ability to hear has found that, despite previous assumptions, many snakes are capable of hearing airborne sounds as well as sensing ground vibrations.

As snakes lack an external ear, it's been widely accepted that they only sense soundwaves through ground vibrations via their belly scales. While this still appears to be the

case, new research by a team at The University of Queensland has found some species also seem to react to sounds traveling through the air.

The team conducted 304 experiments on 19 captive-bred Australian snakes spanning five genera (Acanthophis, Aspidites, Hoplocephalus, Oxyuranus, and Pseudonaja). The sample included arboreal and terrestrial snakes, as well as heavy-body constrictors and smaller venomous species.

In a cleverly constructed laboratory space, they were able to monitor even minor reactions to the varying Hertz sounds presented, while still ensuring the researchers remained at a safe distance from some of their more questionable subject choices, like the coastal taipan, the world's third most venomous snake species.

By playing the sounds from different parts of the experimental enclosure, the team coded for nine snake behaviors that could indicate auditory reactions. Of the species studied, all displayed genus-specific reactions to airborne noises.

While all species were observed moving away from the sound, woma pythons (Aspidites) were the only ones that seemed to move towards the source of the noise.

“Woma pythons are large nocturnal snakes with fewer predators than smaller species and probably don't need to be as cautious, so they tended to approach sound,” lead author of the study Dr Christine Zdenek said of this interesting observation in a statement.

These genus-specific behaviors were also observed in the reactions of Taipans (Oxyuranus), which were seen exhibiting significantly more cautious and defensive behaviors to the airborne sounds. As Dr Zdenek theorized: “taipans may have to worry about raptor predators and they also actively pursue their prey, so their senses seem to be much more sensitive.”

The researchers estimate that genus identity explained more than 88 percent of sound reaction behaviors. However, a significant 3.6 percent was dependent on the Hertz frequency of the sound, with different reactionary behaviors being exhibited dependent on whether the sound was airborne or traveling through ground vibrations.

While the exact function of this capability is still unclear, the animals used in the study appeared to show differing reactions to the noises depending on the species. This suggests their hearing abilities have adapted to fit species-specific needs and behaviors.

With little known about how snakes traverse their environments, further research into snake behaviors hopes to shed light on this misunderstood animal.

<https://focus.ua/uk/technologies/550306-derzhat-uho-vostro-uchenye-schitayut-chno-na-samom-zmei-slyshat-gorazdo-bolshe-chem-my-dumali>

Перебувають на сторожі. Вчені вважають, що на змії чують, набагато більше, ніж ми думали

Нове дослідження показує, деякі види змії здатні відчувати як вібрації землі, так і повітряні звуки.

Загальновідомим є той факт, що в змії немає зовнішнього вуха, а звукові хвилі вони сприймають лише через коливання землі через лусочки на животі. Однак нове дослідження підказує, що насправді деякі види змії чують набагато більше, ніж учені припускали раніше, пише IFL Science.

У новому дослідженні група вчених із Університету Квінсленду зосередилася на вивченні напрочуд складних механізмів, що лежать в основі здатності змії чути. Результати свідчать про те, що деякі види змії насправді здатні не тільки відчувати вібрації землі, а й чути звуки, що переносяться повітрям.

Загалом команда провела трохи більше 300 експериментів на майже двох десятках вирощених у неволі австралійських зміях п'яти видів:

- смертельні змії (*Acanthophis*);
- чорноголові пітони (*Aspidites*);
- широкоголові змії (*Hoplocephalus*);
- тайпани (*Oxyuranus*);
- несправжні кобри (*Pseudonaja*).

Дослідники спорудили лабораторний простір, у якому могли відстежувати навіть незначні реакції різні звуки Герца. Водночас експерименти гарантували, що вчені залишаться на безпечній відстані від деяких із найнебезпечніших учасників експериментів, наприклад, тайпанів, які є третіми за величиною отруйними зміями у світі.

У ході експериментів учені відтворювали різні звуки з різних частин експериментального вольєра, а потім відстежували поведінку змії. Учені задокументували 9 варіантів поведінки змії, які можуть вказувати на слухові реакції. Усі вивчені види виявляли специфічні реакції на повітряні шуми.

Цікаво, що тоді як представники інших видів прагнули відійти від звуків, самки чорноголових пітонів навпаки прямували до джерела шуму. За словами провідної авторки дослідження, докторки Крістін Зденек, самки чорноголових пітонів — великі нічні змії, яким загрожує менша кількість хижаків, ніж будь-кому з дрібніших видів. Учені вважають, що це робить їх менш обережними, тому вони зазвичай ідуть на звук.

Також дослідники виявили, що тайпани демонстрували значно більш обережну й оборонну поведінку на звуки, що передаються повітрям. Зденек припускає, що це пов'язано з тим, що тайпанам доводиться турбуватися про більшу кількість хижаків.

Результати дослідження свідчать, що приналежність до роду пояснює понад 88% звукових реакцій. Однак значні 3,6% реакцій усе ж таки залежали від частоти звуку в Герцах, водночас змії демонстрували різні реакції залежно від того, чи передавався звук через вібрації землі або повітрям.

Учені відзначають, що їм усе ще не зрозуміла точна функція цих здібностей, проте дослідники припускають, що їхні слухові здібності, мабуть, адаптувалися до потреб і поведінки конкретних видів.

9 Зробіть лінгвостилістичний аналіз пропонованого англомовного тексту. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі. Запропонуйте свій варіант перекладу.

<https://www.bbc.com/news/science-environment-43230202>

'Oldest tattoo' found on 5,000-year-old Egyptian mummies.

Researchers have discovered the oldest figurative tattoos in the world on two 5,000-year-old mummies from Egypt. The illustrations are of a wild bull and a Barbary sheep on the upper-arm of a male mummy, and S-shaped motifs on the upper-arm and shoulder of a female. The discovery pushes back evidence for the practice in Africa by 1,000 years. Details of the tattoos have been published in the Journal of Archaeological Science.

Daniel Antoine, one of the lead authors of the research paper and the British Museum's Curator of Physical Anthropology, said that the discovery had "transformed" our understanding of how people lived in this era. "Only now are we gaining new insights into the lives of these remarkably preserved individuals. Incredibly, at over 5,000 years of age, they push back the evidence for tattooing in Africa by a millennium," he told BBC News.

The male mummy was found about 100 years ago. Previous CT scans showed that he was between 18 and 21 years old when he died from a stab wound to the back. Dark smudges on his arm were thought to be unimportant until infrared scans revealed that they were tattoos of two slightly overlapping horned animals. One is interpreted to be a wild bull with a long tail and elaborate horns; the other appears to be a Barbary sheep with curving horns and a humped shoulder. The female mummy has four small S-shaped motifs running down her right shoulder. She also has a motif that is thought to represent batons used in ritual dance. The designs are under the skin and the pigment is probably soot. Previously, archaeologists had thought only women wore tattoos in the ancient past, but the discovery of tattoos on the male mummy now shows body modification concerned both sexes.

The researchers believe that the tattoos would have denoted status, bravery and magical knowledge. The mummies were found in Gebelein in the southern part of Upper Egypt, around 40km south of modern-day Luxor. The individuals were buried in shallow graves without any special preparation, but their bodies were naturally preserved by the heat, salinity and aridity of the desert. Radiocarbon results indicate that they lived between 3351 and 3017 BC, shortly before the region was unified by the first pharaoh at around 3100 BC.

The oldest example of tattooing is found on the Alpine mummy known as Ötzi who is thought to have lived between 3370 and 3100 BC. But his tattoos are vertical or horizontal lines, rather than figurative.

<https://www.bbc.com/ukrainian/news-43238019>

Вчені виявили найдавніші символні татуювання на шкірі двох єгипетських мумій 5000-літньої давності.

На верхній частині руки мумії чоловіка зображені дикий бик і гривастий баран. На жінці - орнамент зі знаків, схожих на латинську S. Деталі татуювань єгипетських мумій опубліковані в Journal of Archaeological Science.

Деніел Антуан, куратор відділу фізичної антропології Британського музею, а також один з основних авторів дослідження мумій, каже, що ця знахідка повністю "змінює" наше розуміння того, як жили люди в ту епоху. "Зараз ми дізнаємося про нові деталі життя цих людей, тіла яких дуже добре збереглися", - розповів він BBC News. За його словами, нові знахідки свідчать про наявність практики татуювань в Африці на тисячоліття раніше, ніж вважалося до цього відкриття.

Мумія чоловіка була знайдена ще 100 років тому. Результати комп'ютерної томографії вказують на те, що ця людина загинула від удару ножем в спину у віці від 18 до 21 року. Темні плями на його руці вважалися неважливими, доки після інфрачервоного сканування не з'ясували, що це татуювання, що зображують двох рогатих тварин. Одне татуювання схоже на дикого бика з довгим хвостом і великими рогами, а інше зображує гривастого барана із рогами. На правому плечі мумії жінки представлені чотири маленькі символи у формі S. Також є символи схожі на жезли, які використовувалися під час ритуальних танців. Татуювання в обох мумій зроблені під шкіру, швидше за все, за допомогою сажі.

Досі археологи вважали, що в давні часи татуювання мали лише жінки, але зображення на шкірі мумії чоловіка підтверджують, що їх робили представники обох статей. Мумії були виявлені в Гебелейні у Верхньому Єгипті, приблизно в 40 кілометрах на південь від сучасного Луксора. Обидва тіла були поховані в неглибоких могилах без спеціальної муміфікації. Вони так добре збереглися завдяки кліматичним умовам пустелі. Радіовуглецеве датування вказує, що ці люди жили між 3351 і 3017 роком до нашої ери, незадовго до того, як ці землі об'єднав перший фараон.

Найдавніші у світі татуювання виявили на мумії знайденої в Альпах людини, відомої як Етці. Як вважають, вона жила приблизно між 3370-м і 3100-м роками до нашої ери. Однак татуювання Етці - тільки вертикальні та горизонтальні лінії, а не зображення тварин або інших символів.

10 Зробіть лінгвостилістичний аналіз пропонованого англomовного тексту. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі. Запропонуйте свій варіант перекладу заголовку. Зробіть скорочений переклад та складіть глосарій до тексту.

<https://www.bbc.com/culture/article/20150922-the-places-the-world-forgot>

By Fiona Macdonald

The places the world forgot

Sardinian mines

Sylvain Margaine is emphatic that he does not just seek out ruins. “The buildings can be abandoned, and they can be functional,” he tells BBC Culture. “The common theme is that I’m going into places where I’m not supposed to go.” The French photographer has been exploring those forbidden places since 1998, and has just been published by Jonglez Publishing.

This image shows mines in Sardinia.

Church in Żeliszów, Poland

“I include everything which is built by humans but cannot be seen by the public,” says Margaine. He has photographed ruined churches, cinemas and hospitals as well as sewers and metro systems. “*I document it by photography and by researching the history of the structure – why is the architecture like this?*” His lists 86 ‘urban explorations’, including Antwerp’s Forensic Institute and a former military hospital during World War I. While he records functioning structures, many of his photographs feature abandoned buildings.

This image shows an 18th-Century Protestant church in the village of Żeliszów, Poland, which became derelict at the end of World War II.

Flanders and Brabant power station, Belgium

“Some places stay in my memory because I found them by myself,” he says. “It is a long process – I research the existence of a building and locate it, then I try and get permission or find a way in. The discovery is very rewarding – I can feel like an explorer who found a temple in the jungle, but it’s right there in the city. It gives real meaning to the word ‘exploration.’” This image shows the Flanders and Brabant power station in Belgium, which functioned between 1914 and 2012.

Psychiatric hospital at Vercelli, Italy

Yet for Margaine, the project is not a form of extreme tourism. “I don’t do it for the adrenalin – when I was 15 that was part of the game – but documenting these places is the most important part.” This image shows an auditorium at a former psychiatric hospital in Vercelli, Italy. Built in the 1930s, it closed in 1997 but in 2013 was used as a refuge for 100 shipwrecked asylum seekers rescued as part of the ‘Mare Nostrum’ humanitarian operation. According to the *Forbidden Places* book: “By the 1950s, the hospital’s treatment methods were being criticised in the press, such as the practice of sulphur-pyreto therapy, which involves injecting a patient with sulphur salts in order to artificially induce a fever that was thought to mitigate dementia and confused states of mind.” Margaine says: “I try and find a history of places that don’t belong in conventional histories. Sometimes I have to dig more to find what happened; why is it closed?”

Holtzmann paper mill, Black Forest, Germany

Margaine’s research can take some unexpected routes. “It’s not a linear process – I can’t find the information in a library or newspaper archive,” he says. “When I publish a new place on my site, people can make comments – it reconnects people who have known the building,

like factory workers or hospital nurses.” In this image, weeds grow around a piece of defunct machinery from a paper mill in the Black Forest. Although it closed in 2008, there is still a training centre on the site.

Kraft the urologist’s villa, Bad Wildungen, Germany

The project is as much about the people who once lived and worked in the places Margaine documents as the architecture. “They write the story themselves – it gives more value to the document,” he says. “The people who have worked in the building make it live again, they complete the story with their memories, their photos.” This image shows the bedroom belonging to Karl Kraft, who opened a urology surgery on the ground floor of his home in 1931. His wife Hildegard remained there until 2006, and it is now derelict. According to the book, “The obviously abandoned site is visited by more or less respectful strangers. While some are content to take pictures, others move, disturb or take away decorations that Hildegard had acquired, such as a screen by Leonor Fini. The former Kraft home now looks more like a film set than the noble residence it once was.”

Loos prison in Lille, France

Margaine describes one response to his images of an abandoned prison in Melbourne. “A woman posted a comment a few years ago and said her dad had been locked inside and she was looking for a trace of history from him,” he says. “Then a few weeks ago somebody asked for her email, said they thought they were her sister but had never met her – the father was in jail, had children with different wives and they didn’t know each other. She had been looking for 20 years and now they’ve found each other.”

This image shows Loos prison in Lille, France – one of the largest prisons in use under the Nazi occupation of northern France.

Psychiatric hospital at Racconigi, Italy

The places that have most struck Margaine are abandoned asylums. “Psychiatric institutions are taboo, no one really knows what they’re like,” he says. “Inside, there’s a legacy of a past life – you can still see padded cells, straitjackets, electroshock machines. You know they exist but when you see them for real it’s different – it’s a powerful experience to explore that kind of building.” This hospital opened in 1871 and closed for good in 1998. The building itself offers insight into what happened there. “There is a special architecture in an asylum – the architecture was part of the therapy. It’s part of the story of the building.”

Margaine’s website becomes part of the history of each place. “I am contacted by people who have pictures of buildings when they were still functioning. The memory of the building is richer with this witness – people who spent periods of their life in this place – they worked there, they were ill there.” This image shows a bed on which patients were treated at the Racconigi psychiatric hospital, which practised shock therapy. “I don’t believe in ghosts – but the atmosphere in these places is related to the life that existed there. In a prison where inmates were locked up or a hospital where people suffered or died, it’s very strong to see remains of human presence – gloves on a machine in a factory; a nurse’s uniform still in locker; a straitjacket in an asylum. You can imagine what has happened there. I try to show how it was when it was alive – the remains of the human presence in the building.”

Шахти Сардинії

Фотограф наполягає, що шукає не просто руїни. "Люди залишили ці будівлі, але вони все ще можуть функціонувати, – розповідає він в інтерв'ю BBC Culture. – Головне, що це місця, до яких заборонено заходити". Сільвен Марген досліджує покинуті будівлі з 1998 року. Цього місяця світ побачив третій том його світлин.

На цьому зображенні покинуті шахти Сардинії.

Рудники в горах провінції Медіо-Кампідано знайшли ще римлянами. У XIX столітті ці шахти були успішним і прибутковим підприємством, відомим усій Європі. Потім попит на деякі метали, зокрема цинк, упав, і це викликало спад виробництва. Наприкінці XX століття шахти Монтебеккіо перестали працювати і закрилися.

Церква в Желішуві у Польщі

"Я фотографую рукотворні об'єкти, вхід до яких сьогодні заборонений", – пояснює фотограф. Його колекція містить зруйновані церкви, кінотеатри і лікарні, каналізаційні колектори і тунелі метрополітену. "Я збираю документальні свідчення про ці місця, фотографуючи їх і досліджуючи історію їхнього створення. Мене цікавить, чому ці будівлі мають саме таку архітектуру".

Сайт фотографа – Forbidden Places ("Заборонені місця") – налічує 86 "міських розвідок", зокрема Інститут судової експертизи в Антверпені і колишній військовий шпиталь, в якому Адольф Гітлер лікувався після поранення в ногу під час Першої світової війни. Хоча фотограф переважно фіксує будівлі, придатні для функціонування, більшість його світлин показує занедбані місця.

На цьому зображенні – протестантська церква 18-го століття в селі Желішув на південному заході Польщі, яка залишалась покинутою від кінця Другої світової війни.

Електростанція у Фламандському Брабанті в Бельгії

"Деякі місця міцно вкарбовуються в моїй пам'яті, бо я знайшов їх сам", – розповідає автор проекту. "Це довгий процес. Спочатку я досліджую існування будівлі в документах, визначаю місце розташування, намагаюся отримати дозвіл, щоб відвідати її, або самостійно шукаю шлях. Коли я відкриваю ці покинуті всіма місця, я відчуваю велике задоволення. Я ніби мандрівник, який знайшов стародавній храм у джунглях, але ж він тут – прямо посеред міста. Це відкриття в прямому сенсі цього слова".

На цьому зображенні – бельгійська електростанція, яка працювала з 1914 до 2012 року.

Психіатрична клініка у Верчеллі в Італії

Для Сільвен Марген цей проект – дещо більше, ніж вид екстремального туризму. "Я роблю це не заради адреналіну. Коли мені було 15, так, звісно, це було частиною гри, але зараз збір інформації про будівлі є головною частиною проекту". На цій світлині зображений глядацький зал колишньої психіатричної лікарні в італійському місті Верчеллі. Лікарню побудували в 1930-ті роки, 1997 року вона закрилася, а в 2013 – стала притулком для сотні біженців, врятованих у морі під час гуманітарної операції Mare Nostrum. Як зазначається в книзі "Заборонені місця", "на початку 1950-х у ЗМІ з'явилася гостра критика методів лікування, які практикували в клініці. Одним із них була сірчана терапія: пацієнту вводили ін'єкції з солями сірки, щоби викликати штучну лихоманку, і в такий спосіб полегшити слабоумство та інші розумові хвороби". "Я шукаю місця із незвичайною історією. Іноді мені доводиться трохи покопатися, поки я не знайду, що трапилося і чому будівлю закрили?"

Паперовий комбінат Гольцманна у Шварцвальді в Німеччині

Розвідки фотографа можуть повернути в несподіваному напрямку.

"Це не лінійний процес – деяку інформацію не знайти в бібліотеці чи газетному архіві, – пояснює він. – Коли я публікую інформацію про нове місце, люди починають дописувати в коментарях. Раптом вони знаходять знайомих – робітників заводу або медсестер, які працювали в цій лікарні".

На цій світлині - верстат паперової фабрики у Шварцвальді, який заріс бур'яном. Попри те, що комбінат закрили в 2008 році, тут і досі працює навчальний центр.

Вілла уролога Крафта у Бад-Вільдунгені в Німеччині

У центрі уваги проекту не лише будівлі, а й люди, які колись жили і працювали в цих місцях. "Вони створюють історію місця і вони – найцінніша частина проекту, – каже фотограф. – Люди, які у минулому працювали в цих будинках, вдихають у них нове життя, вони доповнюють історію своїми спогадами і фотографіями".

На цьому зображенні – спальня Карла Крафта, хірурга-уролога, який у 1931 році відкрив клініку на першому поверсі свого будинку. Дружина лікаря, Хільдегард Крафт, проживала в будинку до 2006 року і була останньою його мешканкою.

"Ці занедбані місця час від часу відвідують незнайомці, - розповідається в книзі. - Дехто ставить до історії місця з повагою і лише фотографує. Інші пересувають меблі або виносять речі, які належали господарям. З будинку Крафтів, приміром, зникла картина французької художниці Леонори Фіні, яку колись придбала Хільдегард. Зараз будинок більше нагадує декорації до фільму, ніж вишукане аристократичне помешкання, яким він колись був".

Лооська в'язниця біля Лілля у Франції

Фотограф пише про один коментар, який він отримав після публікації фото покинутої в'язниці в Мельбурні. "Кілька років тому жінка написала на сайті, що її тато був в'язнем цієї тюрми і вона шукала інформацію про нього, – розповідає Сільвен Марген. – Раптом кілька тижнів тому хтось запитав її електронну адресу, людина стверджувала, що жінка є її сестрою, з якою вони ніколи не бачились". З'ясувалося, що

її "батько був у в'язниці і мав кількох дітей від різних дружин, які не знали один одного. Жінка шукала родичів 20 років, і нарешті вони знайшли одне одного.

На цьому зображенні – в'язниця у Лоосі біля французького міста Лілль – одна з найбільших, яку використовували нацисти під час окупації північної Франції.

Психіатрична лікарня в Ракконіджі в Італії

Місця, які вразили фотографа найбільше, – це покинуті колишні психіатричні лікарні. "Психіатричні лікарні завжди були табу – ніхто насправді не знає, що в них відбувається, – каже він. – Всередині ви бачите сліди минулого – палати з м'яким покриттям на стінах, гамівні сорочки, електрошок. Ви знаєте, що все це існує, та коли бачите ці речі в реальності - це щось зовсім інше. Вражаючий досвід". Ця лікарня працювала з 1871 році, у 1998 – її закрили назавжди. Місце красномовно розповідає про те, що тут відбувалося. "Психіатрична лікарня має особливу будівлю, яка також була частиною терапії. Зараз ці стіни – історія клініки".

Сайт фотографа також став частиною історії кожного місця. "Мені пишуть люди, які мають фотографії цих будівель, коли вони ще функціонували. Пам'ять про місце багатіє від спогадів його свідків. Люди провели тут період свого життя – вони тут працювали, або хворіли.

На цьому зображенні – ліжко для шокової терапії з психіатричної лікарні в Ракконіджі.

"Я не вірю в привидів, але атмосфера в цих місцях яскраво передає життя та події, що тут відбувалися. Тюрми, в яких томилися в'язні, або лікарні, де страждали і помирали хворі", – каже фотограф. "Бачити сліди присутності людей – неймовірний досвід. Робітничі рукавички, залишені на фабричному верстаті, уніформа медсестри в шафі, гамівна сорочка в психіатричній лікарні. Ці речі допомагають наочно уявити, що тут сталося. За допомогою цих свідчень я намагаюся показати, яким було це місце до того, як його залишили люди".

11. Зробіть лінгвостилістичний аналіз пропонованого англomовного тексту. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі. Зробіть скорочений переклад та складіть глосарій до тексту.

<https://www.bbc.com/news/world-asia-63830490>

By Rupert Wingfield-Hayes

Japan was the future but it's stuck in the past

In Japan, houses are like cars.

As soon as you move in, your new home is worth less than what you paid for it and after you've finished paying off your mortgage in 40 years, it is worth almost nothing. It bewildered

me when I first moved here as a correspondent for the BBC - 10 years on, as I prepared to leave, it was still the same.

This is the world's third-largest economy. It's a peaceful, prosperous country with the longest life expectancy in the world, the lowest murder rate, little political conflict, a powerful passport, and the sublime Shinkansen, the world's best high-speed rail network.

America and Europe once feared the Japanese economic juggernaut much the same way they fear China's growing economic might today. But the Japan the world expected never arrived. In the late 1980s, Japanese people were richer than Americans. Now they earn less than Britons.

For decades Japan has been struggling with a sluggish economy, held back by a deep resistance to change and a stubborn attachment to the past. Now, its population is both ageing and shrinking.

Japan is stuck.

The future was here

When I arrived in Japan for the first time in 1993, it wasn't the neon-lit streets of Ginza and Shinjuku that struck me - nor the wild "Ganguro" fashion of the "Harajuku" girls.

It was how much richer Japan felt than anywhere else I'd been in Asia; how exquisitely clean and orderly Tokyo was compared to any other Asian city. Hong Kong was an assault on the senses, noisy, smelly, a city of extremes - from gaudy mansions on Victoria Peak to the "dark satanic" sweatshops at the north end of Kowloon.

In Taipei, where I was studying Chinese, the streets thronged to the sound of two-stroke scooters spewing acrid smoke that enveloped the city in a blanket of smog so thick you could often see barely two blocks.

If Hong Kong and Taipei were Asia's raucous teenagers, Japan was the grown-up. Yes, Tokyo was a concrete jungle, but it was a beautifully manicured one.

In front of the Imperial Palace in Tokyo, the skyline was dominated by the glass towers of the country's corporate titans - Mitsubishi, Mitsui, Hitachi, Sony. From New York to Sydney, ambitious parents were imploring their offspring to "learn Japanese". I had wondered whether I'd made a mistake plumping for Chinese.

Japan had emerged from the destruction of World War Two and conquered global manufacturing. The money poured back into the country, driving a property boom where people bought anything they could get their hands on, even chunks of forest. By the mid-1980s, the joke was that the grounds of the imperial palace in Tokyo were worth the same as all of California. The Japanese call it the "Baburu Jidai" or the bubble era.

Then in 1991 the bubble burst. The Tokyo stock market collapsed. Property prices fell off a cliff. They are yet to recover.

A friend was recently negotiating to buy several hectares of forest. The owner wanted \$20 per square metre. "I told him forest land is only worth \$2 a square metre," my friend said.

"But he insisted he needed \$20 a square metre, because that's what he'd paid for it in the 1970s."

Think of Japan's sleek bullet trains, or Toyota's "just-in-time" marvel of assembly-line manufacturing - and you could be forgiven for thinking Japan is a poster child for efficiency. It is not.

Rather the bureaucracy can be terrifying, while huge amounts of public money are spent on activities of dubious utility.

Last year, I discovered the story behind the stunning manhole covers in a little town in the Japanese Alps. In 1924, the fossilised bones of an ancient elephant species were found in the nearby lake. It became a symbol of the town - and a few years ago, someone decided to have all the manhole covers replaced with new ones that would have an image of the famous elephant cast in the top.

This has been happening all over Japan. There is now a Japan Society for Manhole Covers that claims there are 6,000 different designs. I understand why people love the covers. They are works of art. But each one costs up to \$900.

It's a clue to how Japan has ended up with the world's largest mountain of public debt. And the ballooning bill isn't helped by an ageing population that cannot retire because of the pressure on healthcare and pensions.

When I renewed my Japanese driving licence, the exquisitely polite staff shuttled me from eye test to photo booth to fee payment and then asked me to report to "lecture room 28". These "safety" lectures are compulsory for anyone who's had a traffic infraction in the previous five years.

Inside I found a group of disconsolate-looking souls waiting for our punishment to begin. A smartly-dressed man walked in and told us our "lecture" would begin in 10 minutes and last two hours!

You are not required to even understand the lecture. Much of it was lost on me. As it droned in to its second hour several of my classmates fell asleep. The man next to me completed a rather fine sketch of Tokyo tower. I sat bored and resentful, the clock on the wall mocking me.

"What's the point of it?" I asked my Japanese colleague when I got back to the office. "It's punishment, right?"

"No," she said laughing. "It's a job creation scheme for retired traffic cops."

But the longer you live here, even the frustrating bits turn familiar, even endearing. You start to appreciate the quirks - like the four petrol station attendants who clean all your car windows while they fill the tank and bow in unison as you depart.

Japan still feels like Japan, and not a reproduction of America. It's why the world is so thrilled by all things Japanese, from the powder snow to the fashion. Tokyo is home to superlative restaurants; Studio Ghibli makes the world's most enchanting animation (sorry, Disney); sure, J-pop is awful, but Japan is undoubtedly a soft-power superpower.

The geeks and oddballs love it for its wonderful weirdness. But it also has alt-right admirers for refusing immigration and maintaining the patriarchy. It is often described as a country that has successfully become modern without abandoning the ancient. There is some truth to this, but I'd argue the modern is more a veneer.

When Covid struck, Japan closed its borders. Even permanent foreign residents were excluded from returning. I called up the foreign ministry to ask why foreigners who'd spent decades in Japan, had homes and businesses here, were being treated like tourists. The response was blunt: "they are all foreigners."

A hundred and fifty years after it was forced to open its doors, Japan is still sceptical, even fearful of the outside world.

The outside factor

I remember sitting in a village hall on the Boso Peninsula on the far side of Tokyo Bay. I was there because the village was listed as endangered, one of 900 in Japan. The old men gathered in the hall were concerned. Since the 1970s they had watched young people leave for jobs in cities. Of the 60 left, there was only one teenager and no children.

"Who will look after our graves when we are gone?" one elderly gentleman lamented. Taking care of the spirits is serious business in Japan.

But to me, a native of south-east England, the death of this village seemed absurd. It was surrounded by picture postcard rice paddies and hills covered in dense forest. Tokyo was less than two hours' drive away.

"This is such a beautiful place," I said to them. "I'm sure lots of people would love to live here. How would you feel if I brought my family to live here?"

The air in the room went still. The men looked at each other in silent embarrassment. Then one cleared his throat and spoke, with a worried look on his face: "Well, you would need to learn our way of life. It wouldn't be easy."

The village was on the path to extinction, yet the thought of it being invaded by "outsiders" was somehow worse.

A third of Japanese people are over 60, making Japan home to the oldest population in the world, after tiny Monaco. It is recording fewer births than ever before. By 2050, it could lose a fifth of its current population.

Yet its hostility to immigration has not wavered. Only about 3% of Japan's population is foreign-born, compared to 15% in the UK. In Europe and America, right-wing movements point to it as a shining example of racial purity and social harmony.

But Japan is not as ethnically pure as those admirers might think. There are the Ainu of Hokkaido, Okinawans in the south, half a million ethnic Koreans, and close to a million Chinese. Then there are Japanese children with one foreign parent, which include my own three.

These bi-cultural kids are known as "hafu" or halves - a pejorative term that's normal here. They include celebrities and sports icons, such as tennis star Naomi Osaka. Popular culture idolises them as "more beautiful and talented". But it's one thing to be idolised and quite another to be accepted.

If you want to see what happens to a country that rejects immigration as a solution to falling fertility, Japan is a good place to start.

Real wages haven't grown here in 30 years. Incomes in South Korea and Taiwan have caught up and even overtaken Japan.

But change feels distant. In part it's because of a rigid hierarchy that determines who holds the levers of power.

The old are still in power

"Look there's something you need to understand about how Japan works," an eminent academic told me. "In 1868 the Samurai surrendered their swords, cut their hair, put on Western suits and marched into the ministries in Kasumigaseki (the government district of central Tokyo) and they're still there today."

In 1868, fearing a repeat of China's fate at the hands of Western imperialists, reformers overthrew the military dictatorship of the Tokugawa Shogunate and set Japan on a course of high-speed industrialisation.

But the Meiji restoration, as it's known, was no storming of the Bastille. It was an elite putsch. Even after a second convulsion of 1945, the "great" families survived. This overwhelmingly male ruling class is defined by nationalism and a conviction that Japan is special. They do not believe Japan was the aggressor in the war, but its victim.

Slain former prime minister Shinzo Abe, for instance, was the son of a foreign minister, and grandson of another prime minister, Nobusuke Kishi. Grandpa Kishi was a member of the wartime junta and was arrested by the Americans as a suspected war criminal. But he escaped the hangman and in the mid-1950s helped found the Liberal Democratic Party (LDP), which has ruled Japan ever since.

Some people joke Japan is a one-party state. It isn't. But it's reasonable to ask why Japan continues to re-elect a party run by an entitled elite, which yearns to scrap American-imposed pacifism, but has failed to improve living standards for 30 years.

During a recent election I drove up a narrow river valley cut into the mountains two hours west of Tokyo - LDP country. The local economy depends on cement making and hydropower. In a tiny town I met an elderly couple walking to the polling station.

"We'll be voting LDP," the husband said. "We trust them, they will take care of us."

"I agree with my husband," his wife said.

The couple pointed across the valley to a recently-completed tunnel and bridge they hope will bring more weekend tourists from Tokyo. But it's often said the LDP's support base is made of concrete. This form of pork-barrel politics is one reason so much of Japan's

coastline is blighted by tetra pods, its rivers walled with grey concrete. It's essential to keep the concrete pumping.

These rural strongholds are crucial now because of demographics. They should have reduced as millions of young people moved to cities for work. But that never happened. The LDP likes it that way because it means older, rural votes count more.

As this older generation passes, change is inevitable. But I am not certain it means Japan is going to become more liberal or open.

Younger Japanese are less likely to be married or have children. But they are also less likely to speak a foreign language or to have studied overseas than their parents or grandparents. Just 13% of Japanese managers are women, and fewer than one in 10 MPs.

When I interviewed Tokyo's first female governor Yuriko Koike, I asked her how her administration planned to help address the gender gap.

"I have two daughters who will soon graduate from university," I told her. "They are bilingual Japanese citizens. What would you say to them to encourage them to stay and make their careers here?"

"I would tell them if I can succeed here, so can they," she said. "Is that all you have?" I thought.

And yet, despite all this I am going to miss Japan, which inspires in me both enormous affection and the not-so-occasional bout of exasperation.

On one of my last days in Tokyo, I went with a group of friends to a year-end street market. At one stall I rifled through boxes of beautiful old woodworking tools. A short distance away a group of young women dressed in gorgeous silk Kimonos stood chatting. At midday we squeezed into a tiny restaurant for a "set lunch" of grilled mackerel, sashimi and miso soup. The food, the cosy surroundings, the kindly old couple fussing over us - it had all become so familiar, so comfortable.

After a decade here I have got used to the way Japan is and come to accept the fact that it is not about to change.

Yes, I worry about the future. And Japan's future will have lessons for the rest of us. In the age of artificial intelligence, fewer workers could drive innovation; Japan's aged farmers may be replaced by intelligent robots. Large parts of the country could return to the wild.

Will Japan gradually fade into irrelevance, or re-invent itself? My head tells me that to prosper anew Japan must embrace change. But my heart aches at the thought of it losing the things that make it so special.

<https://www.bbc.com/ukrainian/features-64359200>

Японія - країна майбутнього, яка застрягла в минулому

В Японії будинки схожі на автомобілі.

Як тільки ви в'їжджаєте у ваш новий дім, він коштує вже менше, ніж при покупці, а після того, як ви виплатите іпотеку через 40 років, він коштує вже майже нічого. Це здивувало мене, коли я 10 років тому переїхав сюди як кореспондент ВВС, але нічого не змінилось і досі.

Японія - третя за величиною економіка світу. Це - мирна, процвітаюча країна з найдовшою тривалістю життя у світі, найнижчим рівнем вбивств, майже відсутніми політичними конфліктами, потужним паспортом і чудовим Сінкансеном, найкращою у світі високошвидкісною залізничною мережею.

Колись Америка та Європа боялися японської економічної катастрофи так само, як вони бояться зростання економічної могутності Китаю сьогодні. Але Японія, на яку очікував світ, так і не з'явилась. Наприкінці 1980-х років японці були багатшими за американців. Зараз вони заробляють менше британців.

Десятиліттями Японія бореться з млявою економікою, яку стримує глибокий опір змінам і вперта прив'язаність до минулого. Населення одночасно старіє і скорочується.

Японія застрягла.

Майбутнє було тут

Коли я вперше приїхав до Японії в 1993 році, мене вразили не освітлені неонам вулиці Гінза та Шіндзюку і не екстравагантна мода "Гангуро" дівчат із "Харадзюку".

Японія виглядала багатшою, ніж будь-яка країна Азії, де я був; Токіо був найчистішим і найкраще влаштованим містом у порівнянні з будь-яким іншим азійським містом.

Якщо Гонконг і Тайбей були галасливими підлітками Азії, Японія була дорослою. Так, Токіо був бетонними джунглями, але чудово доглянутим.

Перед Імператорським палацом у Токіо над горизонтом домінували скляні вежі корпоративних титанів країни - Mitsubishi, Mitsui, Hitachi, Sony. Від Нью-Йорка до Сіднея амбітні батьки вмовляли своїх дітей "вивчити японську". Я думав про те, чи не помилився, вибравши китайську мову.

Японія вийшла з руйнувань Другої світової війни та завоювала глобальне виробництво. Гроші повернулися в країну, спричинивши бум нерухомості, коли люди купували все, що потрапляло під руку, навіть шматки лісу. До середини 1980-х років жартували, що територія імператорського палацу в Токіо коштувала стільки ж, скільки вся Каліфорнія. Японці називають це Baburu Jidai, або епохою бульбашок.

Потім у 1991 році бульбашка лопнула. Токійський фондовий ринок обвалився. Ціни на нерухомість обвалились і досі не оговтались.

Люди бачать японські елегантні швидкісні поїзди або диво конвеєрного виробництва Toyota - і стає зрозумілим, чому Японію вважають зразком ефективності. Але це не так.

Країна потерпає від жахливої бюрократії, а величезні суми державних грошей витрачаються на діяльність сумнівної користі.

Минулого року я дізнався історію, яка стоїть за приголомшливими кришками люків у маленькому містечку в Японських Альпах. 1924 року у сусідньому озері виявили скам'янілі кістки стародавнього виду слона. Він став символом міста - і кілька років тому хтось вирішив замінити всі кришки люків на нові, з відлитим у верхній частині зображенням знаменитого слона.

І таке відбувається по всій Японії. Тут є Японське товариство з кришок люків, яке стверджує, що має 6000 різних конструкцій. Я розумію, чому люди люблять ці кришки, вони дійсно є витворами мистецтва. Але кожна з них коштує близько 900 доларів.

Власне це дає розуміння того, як Японія отримала найбільший державний борг у світі. Ситуацію ніяк не покращує старіння населення, яке не може вийти на пенсію через тиск на охорону здоров'я та пенсії.

Коли я оновлював свої японські водійські права, мене попросили пройти курс лекцій з "безпеки", який є обов'язковим для всіх, хто порушував правила дорожнього руху протягом останніх п'яти років.

Увійшов шикарно одягнений чоловік і сказав, що наша "лекція" почнеться через 10 хвилин і триватиме дві години.

Вам навіть не потрібно було розуміти лекцію, а коли справа йшла до другої години, кілька моїх однокласників заснули. Чоловік поруч зі мною завершив досить гарний ескіз Токійської вежі. Я сидів, нудьгуючи і обурюючись марною тратою часу.

- Який у цьому сенс? - спитав я свою колегу, повернувшись в офіс. - Це ж покарання, так?

- Ні, - сказала вона, сміючись. - Це схема створення робочих місць для даїшників на пенсії".

Але чим довше ви живете тут, тим милішими стають всі ці речі. Коли, приміром, на заправці водночас чотири працівники миють вікна вашого авто, а потім синхронно вклоняються, коли ви від'їжджаєте.

Японія досі виглядає як Японія, а не копія Америки. Ось чому світ у такому захваті від усього японського, від снігу до моди. У Токіо є чудові ресторани, Студія Гіблі створює найчарівнішу анімацію у світі (вибачай, "Діснеї"), джей-поп, звісно, жахливий, але Японія, безсумнівно, є супердержавою м'якої сили.

Але тут також є прихильники ультраправих, які виступають проти іммігрантів та за збереження патріархату. Про Японію часто кажуть, що вона успішно стала сучасною, не відмовляючись від традицій. У цьому є частка правди, але я б сказав, що сучасне - це лише поверхня.

Коли спалахнула пандемія коронавірусу, Японія закрила свої кордони. Навіть іноземцям, які постійно проживали в країні, було заборонено повертатися. Я зателефонував до міністерства закордонних справ, щоб запитати, чому до іноземців, які десятиліття прожили в Японії, мали тут будинки та бізнеси, ставляться як до туристів. Відповідь була прямою: "Вони всі іноземці".

Через 150 років після того, як вона була змушена відкрити свої двері, Японія все ще скептично і навіть зі страхом ставиться до зовнішнього світу.

Зовнішній фактор

Я пам'ятаю свій візит до маленького селища на півострові Босо на протилежному березі Токійської затоки. Я приїхав туди зробити репортаж про село, яке внесли до списку тих, що зникає, таких у Японії близько 900.

У залі сільради зібралися літні люди, які були стурбовані тим, що з 1970-х років молодь їхала на роботу в міста. Із 60 мешканців, які залишилися, був лише один підліток і жодної дитини.

"Хто доглядатиме за нашими могилами, коли нас не стане?" - бідкався один літній джентльмен. Догляд за душею померлих в Японії є серйозною справою.

Але мені, вихідцю з південно-східної Англії, загибель цього села здавалася абсурдною. Його оточували мальовничі рисові поля та пагорби, вкриті густим лісом. До Токіо було менш ніж дві години їзди.

"Тут таке гарне місце", - сказав я їм. - Впевнений, що багатьом людям хотілося б тут жити. Що ви думаєте про те, якби я привіз сюди свою родину?"

У заді повисла ніякова пауза. Чоловіки мовчки збентежено переглянулися. Потім один відкашлявся і промовив із стурбованим виразом обличчя: "Ну, вам потрібно було б вивчити наш спосіб життя. І це було б нелегко".

Село на шляху вимирання, але думка про те, що ним заволодіють "чужинці", була ще гірше.

Третина японців старше 60 років, що робить Японію найстарішим населенням у світі після крихітного Монако. Тут реєструється менше народжень, ніж будь-коли раніше. До 2050 року вона може втратити п'яту частину свого нинішнього населення.

Проте її ворожість до іммігрантів не послабилася. Лише близько 3% населення Японії є іноземцями, у порівнянні з 15% у Великій Британії. У Європі та Америці рухи правих вказують на це як на яскравий приклад расової чистоти та соціальної гармонії.

Але Японія не така етнічно чиста, як можуть подумати ці прихильники. Є айни Хоккайдо, окінавці на півдні, пів мільйона етнічних корейців і близько мільйона китайців. Є також японські діти, в яких один з батьків - іноземець, серед них і троє моїх дітей.

Таких двокультурних дітей в Японії називають "хафу" або половинки - принизливий термін, але тут його вважають нормальним. Серед них знаменитості та

ікони спорту, такі як зірка тенісу Наомі Осака. Популярна культура обожає їх, вважаючи їх "красивішими і більш талановитими". Але одна справа, коли тебе обожають, геть інша - коли приймають.

Якщо ви хочете побачити, що стається з країною, яка відмовляється від іммігрантів, маючи проблему падіння народжуваності, почніть з Японії.

Реальна зарплата тут не зростала 30 років. Доходи у Південній Кореї та Тайвані наздогнали і навіть перегнали Японію.

Але зміни здаються далекими. Частково причиною цього є жорстка ієрархія, яка визначає, хто тримає важелі влади.

Старі ще при владі

"Слухай, тобі потрібно дещо зрозуміти, як працює Японія, - сказав мені один видатний науковець. - 1868 року самураї віддали свої мечі, підстригли волосся, одягли західні костюми та рушили до міністерств у Касумігасекі (урядовий район у центрі Токіо), і вони все ще там".

У 1868 році, побоюючись того, що зробили з Китаєм західні імперіалісти, реформатори повалили військову диктатуру Сьогунат Едо та перевели Японію на курс високошвидкісної індустріалізації.

Але реставрація Мейдзі, як відомо, не була штурмом Бастилії. Це був елітний путч. Навіть після другого потрясіння 1945 року "великі" родини вижили. Цей керівний клас, переважно чоловічий, визначається націоналізмом і переконанням, що Японія особлива. Вони вважають, що Японія була не агресором у війні, а її жертвою.

Убитий колишній прем'єр-міністр Сіндзо Абе, наприклад, був сином міністра закордонних справ і онуком іншого прем'єр-міністра Нобусуке Кіші. Дідусь Кіші був членом воєнної хунти, якого арештували американці як підозрюваного у воєнних злочинах. Але він утік від ката і в середині 1950-х років допоміг заснувати Ліберально-демократичну партію (ЛДП), яка з того часу править в Японії.

Деякі люди жартують, що Японія однопартійна держава. Це не так. Але розумно запитати, чому Японія продовжує переобирати партію, якою керує еліта, що прагне відмовитися від нав'язаного Америкою пацифізму, але не змогла покращити рівень життя протягом 30 років.

Під час нещодавніх виборів я їхав вузькою долиною річки поміж гір за дві години на захід від Токіо. Місцева економіка залежить від виробництва цементу та гідроенергетики. У маленькому містечку я зустрів літню пару, яка йшла на виборчу дільницю.

"Ми будемо голосувати за ЛДП, - сказав чоловік. - Ми їм довіряємо, вони подбають про нас".

"Я згодна зі своїм чоловіком", - сказала його дружина.

Пара вказала на нещодавно завершений тунель і міст на іншому боці долини, які, як вони сподівались, приваблять більше туристів із Токіо на вихідних.

Найбільшою економічною проблемою Японії є старіння населення

Сільські громади мають вирішальне значення через демографічну ситуацію. Вони повинні були зменшитися, адже мільйони молодих людей переїхали до міст на роботу. Але цього не сталося. ЛДП це подобається, тому що це означає, що старші, сільські голоси мають більше значення.

Коли це старше покоління відходить, зміни неминучі. Але я не впевнений, що це означає, що Японія стане більш ліберальною чи відкритою.

Молодші японці рідше виходять заміж або народжують дітей. Але вони також менш схильні говорити іноземною мовою або навчатися за кордоном, ніж їхні батьки чи бабусі й дідусі. Серед японських менеджерів жінок лише 13%, а серед членів парламенту - менше однієї з 10.

Коли я брав інтерв'ю у першої жінки-губернатора Токіо Юріко Коїке, я запитав її, як її адміністрація планує долати гендерний розрив.

"У мене дві дочки, які скоро закінчать університет, - сказав я їй. - Вони є двомовними громадянками Японії. Що б ви сказали їм, щоб заохотити їх залишитися і робити свою кар'єру тут?"

"Я б сказала їм, що якщо я зможу тут досягти успіху, то й вони можуть", - сказала вона. І це все, подумав я.

Попри це все, я сумуватиму за Японією, яка вас водночас і захоплює, і дратує.

В один із моїх останніх днів у Токіо я пішов із компанією друзів на річний вуличний ринок. В одному кіоску я перебирав коробки з гарними старими інструментами для обробки дерева. Неподалік стояла група молодих жінок, одягнених у розкішні шовкові кімоно. Опівдні ми протиснулися до крихітного ресторану на "комплексний обід" зі скумбрії на грилі, сашимі та супу місо. Їжа, затишна обстановка, добра літня пара, що метушилася навколо нас - усе це стало таким знайомим, таким комфортним.

Після десяти років тут я звик до того, якою Японія є, і визнав той факт, що вона не зміниться.

Так, я переживаю за майбутнє. І майбутнє Японії дасть уроки для всіх нас. В епоху штучного інтелекту потрібно все менше працівників, які б запроваджували інновації; Літніх фермерів Японії можуть замінити розумні роботи. Значні частини країни можуть повернутися в дику природу.

Японія поступово втратить свою актуальність чи відновить себе? Я вважаю, що для нового процвітання Японія повинна прийняти зміни. Але мені боляче від думки, що вона втратить те, що робить її такою особливою.

12. Зробіть лінгвостилістичний аналіз пропонованого англomовного тексту. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі. Зробіть скорочений переклад та складіть глосарій до тексту.

<https://www.bbc.com/future/article/20160506-the-japanese-art-of-not-sleeping>

By Brigitte Steger

The Japanese art of (not) sleeping

The Japanese don't sleep. This is what everyone – the Japanese above all – say. It's not true, of course. But as a cultural and sociological statement, it is very interesting.

I first encountered these intriguing attitudes to sleep during my first stay in Japan in the late 1980s. At that time Japan was at the peak of what became known as the Bubble Economy, a phase of extraordinary speculative boom. Daily life was correspondingly hectic. People filled their schedules with work and leisure appointments, and had hardly any time to sleep. The lifestyle of this era is aptly summed up by a wildly popular advertising slogan of the time, extolling the benefits of an energy drink. “Can you battle through 24 hours? / Businessman! Businessman! Japanese businessman!”

Many voiced the complaint: “We Japanese are crazy to work so much!” But in these complaints one detected a sense of pride at being more diligent and therefore morally superior to the rest of humanity. Yet, at the same time, I observed countless people dozing on underground trains during my daily commute. Some even slept while standing up, and no one appeared to be at all surprised by this.

I found this attitude contradictory. The positive image of the worker bee, who cuts back on sleep at night and frowns on sleeping late in the morning, seemed to be accompanied by an extensive tolerance of so-called ‘inemuri’ – napping on public transportation and during work meetings, classes and lectures. Women, men and children apparently had little inhibition about falling asleep when and wherever they felt like doing so.

If sleeping in a bed or a futon was considered a sign of laziness, then why wasn't sleeping during an event or even at work considered an even greater expression of indolence? What sense did it make to allow children to stay up late at night to study if it meant that they would fall asleep during class the next day? These impressions and apparent contradictions led to my more intensive involvement with the theme of sleep for my PhD project several years later.

Sleep can be loaded with a variety of meanings and ideologies

Initially, I had to fight against prejudice as people were reluctant to consider sleep a serious topic for academic enquiry. Of course, it was precisely such attitudes that had originally caught my attention. Sleep can be loaded with a variety of meanings and ideologies; analysing sleep arrangements and the discourse on it reveals attitudes and values embedded in the contexts in which sleep is organised and discussed. In my experience, it is the everyday and seemingly natural events upon which people generally do not reflect that reveal essential structures and values of a society.

2. We often assume that our ancestors went to bed ‘naturally’ when darkness fell and rose with the Sun. However, sleep times have never been such a simple matter, whether in Japan or elsewhere. Even before the invention of electric light, the documentary evidence shows that people were scolded for staying up late at night for chatting, drinking and other forms of pleasure. However, scholars – particularly young samurai – were considered highly virtuous if they interrupted their sleep to study, even though this practice may not have been very efficient as it required oil for their lamps and often resulted in them falling asleep during lectures.

Napping is hardly ever discussed in historical sources and seems to have been widely taken for granted. Falling asleep in public tends to be only mentioned when the nap is the source for a funny anecdote, such as when someone joins in with the wrong song at a ceremony, unaware that they have slept through most of it. People also seem to have enjoyed playing tricks on friends who had involuntarily dozed off.

Doctors are adamant that co-sleeping with children will help them develop into independent and socially stable adults

Early rising, on the other hand, has clearly been promoted as a virtue, at least since the introduction of Confucianism and Buddhism. In antiquity, sources show a special concern for the work schedule of civil servants, but from the Middle Ages onwards, early rising was applied to all strata of society, with “going to bed late and rising early” used as a metaphor to describe a virtuous person.

Another interesting issue is co-sleeping. In Britain, parents are often told they should provide even babies with a separate room so that they can learn to be independent sleepers, thus establishing a regular sleep schedule. In Japan, by contrast, parents and doctors are adamant that co-sleeping with children until they are at least at school age will reassure them and help them develop into independent and socially stable adults.

Maybe this cultural norm helps Japanese people to sleep in the presence of others, even when they are adults – many Japanese say they often sleep better in company than alone. Such an effect could be observed in spring 2011 after the huge tsunami disaster destroyed several coastal towns. Survivors had to stay in evacuation shelters, where dozens or even hundreds of people shared the same living and sleeping space. Notwithstanding various conflicts and problems, survivors described how sharing a communal sleeping space provided some comfort and helped them to relax and regain their sleep rhythm.

On a certain level, *inemuri* is not considered sleep at all

However, this experience of sleeping in the presence of others as children is not sufficient on its own to explain the widespread tolerance of *inemuri*, especially at school and in the workplace. After some years of investigating this subject, I finally realised that on a certain level, *inemuri* is not considered sleep at all. Not only is it seen as being different from night-time sleep in bed, it is also viewed differently from taking an afternoon nap or power nap.

How can we make sense of this? The clue lies in the term itself, which is composed of two Chinese characters. ‘*I*’ which means ‘to be present’ in a situation that is not sleep and

‘nemuri’ which means ‘sleep’. Erving Goffman’s concept of “involvement within social situations” is useful I think in helping us grasp the social significance of inemuri and the rules surrounding it. Through our body language and verbal expressions we are involved to some extent in every situation in which we are present. We do, however, have the capacity to divide our attention into dominant and subordinate involvement.

In this context, inemuri can be seen as a subordinate involvement which can be indulged in as long as it does not disturb the social situation at hand – similar to daydreaming. Even though the sleeper might be mentally ‘away’, they have to be able to return to the social situation at hand when active contribution is required. They also have to maintain the impression of fitting in with the dominant involvement by means of body posture, body language, dress code and the like.

3. Inemuri in the workplace is a case in point. In principle, attentiveness and active participation are expected at work, and falling asleep creates the impression of lethargy and that a person is shirking their duties. However, it is also viewed as the result of work-related exhaustion. It may be excused by the fact that meetings are usually long and often involve simply listening to the chair’s reports. The effort made to attend is often valued more than what is actually achieved. As one informant told me: “We Japanese have the Olympic spirit – participating is what counts.”

Diligence, which is expressed by working long hours and giving one’s all, is highly valued as a positive moral trait in Japan. Someone who makes the effort to participate in a meeting despite being exhausted or ill demonstrates diligence, a sense of responsibility and their willingness to make a sacrifice. By overcoming physical weaknesses and needs, a person becomes morally and mentally fortified and is filled with positive energy. Such a person is considered reliable and will be promoted. If, in the end, they succumb to sleep due to exhaustion or a cold or another health problem, they can be excused and an “attack of the sleep demon” can be held responsible.

Inemuri – or even feigning inemuri – can be employed as a sign that a person has been working hard

Moreover, modesty is also a highly valued virtue. Therefore, it is not possible to boast about one’s own diligence – and this creates the need for subtle methods to achieve social recognition. Since tiredness and illness are often viewed as the result of previous work efforts and diligence, inemuri – or even feigning inemuri by closing one’s eyes – can be employed as a sign that a person has been working hard but still has the strength and moral virtue necessary to keep themselves and their feelings under control.

Thus, the Japanese habit of inemuri does not necessarily reveal a tendency towards laziness. Instead, it is an informal feature of Japanese social life intended to ensure the performance of regular duties by offering a way of being temporarily ‘away’ within these duties. And so it is clear: the Japanese don’t sleep. They don’t nap. They do inemuri. It could not be more different.

<https://www.bbc.com/ukrainian/vert-fut-40777624>

Японське мистецтво (не) спати

Японці не сплять. Так говорять усі, а найчастіше - самі японці. Авжеж, це не правда. Проте з погляду культуролога і соціолога це твердження дуже цікаве.

Таке незвичне ставлення до сну я вперше помітила наприкінці 1980-х років, під час першої поїздки до Японії. У той час економіка країни саме переживала пік "фінансової бульбашки", як згодом назвуть це явище, - стадію надзвичайного, але ризикованого буму.

Щоденне життя було бурхливим і погано впорядкованим. Люди намагались якомога більше працювати й розважатися, тож часу на сон практично не залишалося.

Атмосферу тієї доби вдало передає шалено популярне гасло з реклами енергетичного напою. "Ви спроможні не спати 24 години? / Бізнесмен! Бізнесмен! Японський бізнесмен!"

Втім, часто лунали й скарги: "Ми, японці, працюємо, як ненормальні!" Але в цих наріканнях відчувалися нотки гордості про те, що нація працьовитіша, а отже, має моральне право почуватися вищою за решту людства.

Однак, під час щоденних поїздок з дому й додому в передмістя, я помічала людей, які клювали носами в поїздах підземки. Деякі навіть спали навстоячки, і це геть нікого не дивувало.

Мені таке ставлення до сну здалося неоднозначним. З одного боку, позитивний імідж працьовитої бджілки, яка недосипає по ночах і насуплює брови, не розуміючи, як можна вранці допізна валятися в ліжку.

А з іншого боку, доволі велика толерантність до так званого "інемурі" - коли люди куняють у громадському транспорті, на робочих нарадах, у навчальних класах та на лекціях. Жінки, чоловіки й діти були не проти поспати де їм заманеться і в будь-який час.

Але якщо спати в ліжку чи на дивані-футоні - ознака неробства, то чому ж тоді сон на якихось заходах чи навіть на роботі не вважають прикметою ще більших лінощів?

Який сенс у тому, щоб дозволяти дітям вчитися до пізньої ночі, якщо наступного дня вони заснуть на уроці через це?

Через кілька років ці враження та очевидні суперечності призвели до того, що я почала інтенсивніше досліджувати тему сну для свого проекту PhD.

Спочатку довелося боротися з упередженнями. Люди не вважали сон серйозною темою для академічного дослідження. Парадокс у тому, що саме таке ставлення й привернуло мою увагу до цієї теми.

Поняття сну може набувати найрізноманітніших значень та ідеологічних установок. Якщо проаналізувати умови організації сну та дискурс, який навколо нього склався, то можна виявити певні установки та цінності.

Вони є у контексті впорядкування та обговорення теми сну. А як свідчить мій досвід, саме в таких буденних та начебто природних подіях, над якими люди зазвичай не задумуються, і розкриваються головні цінності певного суспільства.

2. Ми часто припускаємо, що наші предки лягали спати "в гармонії з природою", коли опускалася темрява, і прокидалися з першими променями сонця. Однак з періодами сну (як у Японії, так і будь-де в світі) завжди все було непросто.

Як свідчать документальні джерела, навіть із винаходом електрики, людей не перестали соромити за те, що вони допізна не лягають спати через балачки, вживання спиртних напоїв чи інші розваги.

Проте серед учених (зокрема молодих самураїв) вважалося чесною жертвувати сном задля науки. Навіть попри те, що ця практика особливою ефективністю не відзначалася.

Це були зайві витрати гасу для ламп, та й учені часто засинали просто посеред лекцій.

У історичних джерелах короткий денний сон практично ніколи не розглядали, а сприймали як належне. Про тих, хто засинав у людних місцях, згадують хіба що у випадках, коли це спричиняло кумедні ситуації.

Наприклад, людина зненацька заводить не ту пісню на церемонії, не розуміючи, що майже все проспала. Також людям подобається розігравати своїх друзів, коли ті ненароком десь задрімають.

З іншого боку, практику раннього підйому завжди схвалювали як чесноту, принаймні з часів зародження конфуціанства й буддизму.

Джерела часів античності демонструють особливу увагу до робочих графіків чиновників, але вже в Середньовіччі прихильне ставлення до раннього підйому поширилося на всі прошарки суспільства.

"Пізно лягає і рано встає" - ось як описували доброчесну людину тих часів.

Ще одне цікаве питання - сон у спільному ліжку. У Британії батькам часто радять навіть немовлят залишати в окремій кімнаті.

Так діти звикатимуть спати окремо, і в них встановиться постійний режим сну. В Японії ж, на противагу до цього, батьки та лікарі абсолютно переконані: діти, які сплять разом з батьками, ростуть незалежними й легше адаптуються в суспільстві.

Можливо, ця норма культури допомагає навіть дорослим японцям спати в присутності інших людей. Багато японців стверджують, що в компанії їм спиться краще, ніж наодинці.

Навесні 2011 року такий ефект спостерігався після того, як велетенське цунамі знищило декілька прибережних містечок. Ті, хто врятувався, жили в евакуаційних притулках. Там у десятків чи навіть сотень людей був єдиний спільний простір для проживання та сну. Звісно, без конфліктів і проблем не обійшлося.

Однак ті, хто вижив, розповідали, що спільний простір давав їм відчуття комфорту і допомагав розслабитися та відновити режим сну.

Однак сон поряд із іншими людьми в дитинстві - недостатньо переконливе пояснення для цієї поширеної толерантності до інемурі, особливо в школі та на роботі.

Після кількох років тематичних досліджень я нарешті збагнула, що в певному розумінні інемурі взагалі не вважають сном.

Його не тільки не трактують як нічний сон у ліжку, а ще й не вважають післяполуденним сном чи короткочасною дрімотою.

У чому ж логіка? Розгадка є у самому слові, яке складається з двох китайських ієрогліфів. "І" означає "бути присутнім" у ситуації, яка не є сном, а "немурі" означає "спати".

На мою думку, збагнути соціальну значущість інемурі та правила, що сформувалися навколо цього поняття, нам допоможе концепція Ервінга Гофмана щодо "участі у соціальних ситуаціях".

Завдяки мові тіла та вербальним висловам ми у якийсь спосіб беремо участь у кожній ситуації, в якій опиняємося. Однак у нас є можливість вирізняти в цій участі головне та другорядне.

У цьому контексті інемурі можна вважати другорядною участю. Вона можлива, якщо не заважає соціальній ситуації, що склалася.

Як приклад, замріяність. Навіть якщо сплячий думками "перебуває деінде", він може повернутися в конкретну соціальну ситуацію, коли потрібна його активна участь.

Йому також необхідно скласти враження, що він усвідомлює ситуацію, дбаючи про вертикальне положення тіла, мову тіла, дрес-код і таке інше.

3. Переконливий приклад - інемурі на роботі. В принципі, на роботі люди мають бути уважними й активно взаємодіяти. Коли людина засинає, то це справляє враження летаргії та ухиляння від службових обов'язків.

Однак це також сприймають як наслідок виснаження від роботи. Наряди зазвичай тривають довго, і людям часто доводиться просто слухати звіти керівника - це може слугувати виправданням. Тому присутність на нараді часто цінують більше, ніж її результати.

Як сказав один із моїх співрозмовників, "ми, японці, маємо олімпійський дух. Головне для нас - участь, а не перемога".

Доказом сумлінності є багатогодинна праця, коли людина працює "на повну". У Японії таке цінують дуже високо і вважають позитивною моральною якістю.

Людина, яка відвідала нараду попри втому чи погане самопочуття, демонструє сумлінність, відповідальність і готовність до самопожертви. Долаючи фізичну втому і потребу відпочивати, людина загартовується морально та інтелектуально і заряджається позитивною енергією.

Такого працівника вважають надійним, і він отримає підвищення. Якщо ж людина не зможе більше змагатися зі сном через виснаження, застуду чи іншу проблему зі здоров'ям, то їй вибачать, а проблему спишуть на "атаку демона сну".

Ще одна величезна чеснота - скромність. Тому хизуватися власною сумлінністю не личить. А відтак виникає потреба в більш гнучких методах здобувати соціальне визнання.

Втому і слабкість часто вважають наслідками важкої та сумлінної праці. Тому справжнє чи навіть удаване інемурі (коли просто заплющують очі) можна використовувати як свідчення того, що людина дуже багато працювала, але досі має сили й моральну стійкість, щоб тримати себе та свої почуття під контролем.

Отже, японський звичай інемурі не обов'язково свідчить про схильність до лінощів.

Насправді це неформальна характерна ознака соціального життя японців. Вона призначена для того, щоб гарантувати виконання щоденних обов'язків шляхом тимчасової "відсутності" в межах цих обов'язків.

Тому зрозуміло: японці не сплять. Вони не дрімають. Вони практикують інемурі. Різниця величезна.

13 *Зробіть лінгвостилістичний аналіз пропонованого англomовного тексту. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі. Запропонуйте свій варіант перекладу заголовку. Зробіть скорочений переклад та складіть глосарій до тексту.*

<https://www.bbc.com/future/article/20190828-the-two-bizarre-hoaxes-that-tricked-arthur-conan-doyle>

By Matthew Tompkins

The two illusions that tricked Arthur Conan Doyle

Two real-life hoaxes managed to fool the creator of Sherlock Holmes – and they help to reveal our own 'metacognitive illusions' that influence our memory and perception.

On 21 March 1919, a committee including a paranormal investigator, a viscountess, a mind reader, a Scotland Yard detective, and a coroner were all assembled in a small flat in

Bloomsbury, London. "I have spent years performing with fake mediums all over the world in order to disprove spiritualism," declared their host. "Now at last, I have come across a genuine medium."

The woman who entered the room was wearing a veil that concealed the lower half of her face. She began with a séance which involved a demonstration of "clairvoyance". Each member of the committee had been instructed to bring with them a small personal item or written letter. Before the medium arrived all the objects were placed into a bag, which was then locked inside a box.

The medium held the locked box in her lap, and while the committee watched carefully, she proceeded to not only name the objects within, but to describe them in vivid detail. She divined that one of the objects was a ring belonging to the deceased son of the paranormal investigator, and even read the faded inscription.

Next came a "materialisation" of a spirit. The committee members tied the medium to her chair and the lights in the room were dimmed. The medium appeared to enter into a trance, and a "luminous mist" materialised behind her. One of the committee members later asserted that the mist formed into the shape of an old woman. The form drifted about the room, appearing to pass directly through the medium, before evaporating into the opposite wall.

Was it a genuine glimpse of a world beyond our own? The committee was divided, and while you may not be familiar with most of its members, you have almost certainly heard of the paranormal investigator – Sir Arthur Conan Doyle.

The creator of Sherlock Holmes declared that he was highly impressed with the clairvoyant demonstration, although he said he would need to see the ghost again before he would attest to its paranormality.

Today, Conan Doyle is best known for his detective stories, but the good doctor was also an illustrious paranormal investigator who often failed to see the frauds in front of his eyes. He famously fell for the photographs of the Cottingley Fairies, for instance, faked by two children – Frances Griffiths and Elsie Wright. He attended séances, too. As a spiritualist, Conan Doyle also asserted that he witnessed mediums make direct contact with the spirits of the dead.

The case of the "Masked Medium" was ultimately revealed to be hoax. As an experimental psychologist and magician, however, I believe it is one of two hoaxes that can offer special insight into Conan Doyle's apparent credulity and also some fascinating cognitive illusions that may sometimes affect us all.

Each case involved the activities of magicians. Unlike the spiritualist mediums, they saw themselves as "honest deceivers" who performed illusions for entertainment, and their audiences were fully expected to understand the fact that they were witnessing carefully constructed tricks.

Many magicians – including one of Conan Doyle's own friends, Harry Houdini – were staunch sceptics of the paranormal. Some even took it upon themselves to actively expose fraudulent mediums, both as a public service and as a means of self-promotion.

The first case I have in mind involves a magician named William S Marriott. When not performing stage magic under the name Dr Wilmar, Marriott worked prolifically to debunk the methods of fraudulent mediums. He investigated a variety of paranormal phenomena including apparitions, spirit writing and thought reading.

Marriott was particularly concerned with spirit photography – the claim that images of the spirits of the dead could be captured on film.

Marriott's aim was to show that many of the supposedly genuine pictures could have been fakes.

While spiritualists such as Conan Doyle acknowledged that the photographs could be faked, they hoped that by strictly controlling the process of taking and developing the photographs, trickery could be scientifically ruled out. The argument was similar to Holmes' maxim: "When you have eliminated all which is impossible, then whatever remains, however improbable, must be the truth."

2. On 5 December 1921, Marriott set out to demonstrate that eliminating the impossible was much more difficult than Conan Doyle might have wished to believe. His plan was to invite Conan Doyle and three other witnesses to observe him as he took and developed photographs of the great writer. The committee carefully examined the camera and watched as Marriott took two photographs of Conan Doyle.

The witnesses, including an expert photographer, confirmed that they had watched Marriott closely and had seen no indication that the magician was doing anything other than going through the normal process of developing photographs.

Nevertheless, when the photographs were developed, the first included a translucent ghostly figure and the second featured a ring of dancing sprites, neither of which had been observed in the room when the photos were taken. (Marriott's choice to include fairies was presumably a dig at Conan Doyle's famous endorsement of the Cottingley Fairies photographs.)

The Sunday Express newspaper in the UK gleefully published both the images, emphasising the "ghost-like intruder" and Conan Doyle's "favorite fairies". They also published the witness statements along with Marriott's assertion that he had, in fact used sleight-of-hand to manipulate the process.

Conan Doyle was characteristically affable about the proceedings and was pleased to have the fairy photo as a souvenir. He wrote: "Mr Marriott has clearly proved a point that a trained conjurer can, under close inspection of three critical pairs of eyes put a false impression upon a plate. We must unreservedly admit it."

But he continued to explain that his faith in spirit photography remained unshaken. In a perversely Sherlockian twist, he appealed to his readers to consider Marriott's hands. "A conjurer," he argued, "has certain physical characteristics" such as "long, nervous artistic fingers". The mediums Conan Doyle trusted to produce real spirit photographs, in contrast had hands that were "short, thick and work stained".

The case of the "Masked Medium" represents an even more dramatic example of Conan Doyle's will to believe. Rather than witnessing images on plates, this scenario involved a live demonstration, orchestrated by a pair of performers.

The host of the event was actually a stage magician by the name of Percy Thomas Tibbles, who performed as P.T. Selbit, and the medium was an aspiring female illusionist named Molly Wynter, who had developed a specialisation in fraudulent medium tricks.

Wynter was presented as a genuine medium with Selbit acting as her manager. As Wynter identified the items in the locked box, and the ghost "materialised" in front of the audience, there was no indication that the audience were witnessing an elaborate trick – and it was only afterwards that the magician and illusionist explained their methods.

For the clairvoyance demonstration, Wynter's veil had concealed not only her face but a wireless radio. Although the committee believed they watched the box with their objects the entire time, the box was switched so that Wynter was left holding a dummy box while an assistant in the other room opened up the actual box and broadcast its contents into her earpiece.

An acrobat, dressed entirely in black tights, scaled the building and entered through a window after the committee had completed their search of the room

The "materialisation", meanwhile, was accomplished not by ectoplasm, but by another secret assistant. An acrobat, dressed entirely in black tights, scaled the building and entered through a window after the committee had completed their search of the room. According to the magicians, "the ghost" was a bit of gauze coated with phosphorescent paint that the acrobat removed from their pocket and waved around the room.

To confirm their point, the illusionists repeated their demonstration before an even larger committee. And this is where Conan Doyle's reaction gets particularly interesting – he doubled down on his mistaken belief. Not only did he insist that what he had seen in the first séance was not what the magicians subsequently described, but he added that even if the second demonstration was accomplished by a trick, "there is nothing to show that the first séance was not genuine". He was sceptical of the sceptical explanation.

Perhaps the magicians really were psychic, he said, but were simply lying about their paranormal powers. He went on to rail against the media coverage of the demonstration. "It is time which will prove our cause," he wrote. "Time will also prove to those who have misrepresented us that they are playing with fire. They are not judging the Unseen. The Unseen is judging them." Reading those words now, I was struck that his sentiments, if not his coherent sentence structure, would not be out of place on a 21st Century Twitter feed.

3. Thinking about thinking

In a later TV interview, Conan Doyle tried to explain his views: "When I talk on this subject I'm not talking about what I believe. I'm not talking about what I think. I'm talking about what I know. There's an enormous difference, believe me, between believing a thing and knowing a thing, and talking about things that I've handled, that I've seen, that I've heard

with my own ears. And always mind you in the presence of witnesses. I never risk hallucinations. I usually, in most of my experiments, have had six, eight, or 10 witnesses, all of whom have seen and heard the same things that I have done."

Given this reasoning, it is easy to take a dim view of Conan Doyle's own scientific detective skills, but I do think that he was genuinely a brilliant man. In addition to his literary accomplishments, he also worked as a real-life legal advocate, using Sherlock-esque techniques to exonerate and free several falsely convicted prisoners.

Conan Doyle's reactions to these hoaxes are clearly problematic, but they are also an illustration of psychological phenomena known as "metacognitive illusions".

While it can indeed feel like our memories work like recordings, this idea is arguably a metacognitive illusion

"Metacognition" is the idea of thinking about thinking. By extension, metacognitive illusions occur when people hold mistaken beliefs about their own cognitive systems. We all tend to feel like we are experts about the nature of our own perceptions and memories. After all, we generally perceive things and remember things successfully throughout most of our day-to-day lives. However, in many cases our intuitions about our own cognitive systems can be surprisingly unreliable – we are not always nearly as observant as we think we are and our memories can be surprisingly malleable.

Surveys, for instance, reveal that more than half of the general public agree with the statement: "Memory works like a video camera accurately recording the events that we see and hear so that we can review and inspect them later." While it can indeed feel like our memories work like recordings, this idea is arguably a metacognitive illusion. According to our current theoretical frameworks, human memory is best understood as processes of reconstruction, rather than one of reproduction. That is to say that remembering an event is less like replaying a mental recording and more like composing a story.

The psychologist Elizabeth Loftus, for instance, has famously demonstrated that, in the process of recalling events, people can erroneously integrate imagined elements into their memories – even if these fictional memories can feel exactly like true memories. They can even be persuaded to believe they committed a crime. (Read more about how our memories cannot be trusted.)

Change blindness blindness

Another particularly striking metacognitive illusion Conan Doyle could have been guilty of is the phenomenon of change blindness blindness. But before we can explain this illusion, first we must describe the phenomenon on which it is based.

Change blindness refers to the phenomenon in which viewers fail to detect (sometimes surprisingly dramatic) changes to a visual scene. One way of demonstrating this effect is through a procedure called a "flicker paradigm" in which two very similar scenes alternate, with a few discrepancies between them. Detecting changes in a flicker paradigm is such a surprisingly difficult task that when a team of psychologists led by Ronald Rensink first tried to publish research on the topic in the mid-90s, their results were initially rejected by peer

reviewers as impossible. In other words, the fact people could be change blind was so counterintuitive that even visual scientists were inclined to doubt the reality of the phenomenon.

Today, change blindness is an established part of cognitive psychology. Scientists have even introduced the term change blindness to refer to the fact that people tend to be ignorant of their change blindness. But magicians like Marriott, Tibbles, and Wynter were exploiting such metacognitive illusions in their tricks long before psychologists became formally aware of such phenomena.

Audiences consistently overestimate their ability to detect the hidden methods behind magic illusions

There is now increased interest in using magic tricks in psychological experiments to illustrate these kinds of phenomena. A recent study by Jeniffer Ortega at the National University of Colombia in Bogota and colleagues specifically explored the role of metacognition in magic. Using a series of simple tricks with coins and playing cards, they showed that audiences consistently overestimate their ability to detect the hidden methods behind magic illusions.

People sometimes interpret these kinds of results as demonstrating that your perception is "broken" or your memory is "flawed". But they are really the result of an otherwise well-adapted cognitive system that is mostly effective in working with complex and confusing information every day.

It's possible to appreciate the intricacies of human memory and perception, while considering the systems' limits and eccentricities, just as you can cherish Conan Doyle for his writing, even if you are not entirely comfortable with his more esoteric views. Reality is often stranger than we imagine.

<https://www.bbc.com/ukrainian/vert-fut-49729633>

Як Конан Дойл спілкувався з духами мертвих

Навіть творець Шерлока Холмса був жертвою містифікацій. Його приклад показує, як легко ілюзії вводять в оману нашу пам'ять і сприйняття.

21 березня 1919 року у невеличкій квартирі в лондонському районі Блумсбері зібралася комісія: дослідник паранормальних явищ, віконтеса, телепат, детектив зі Скотленд-Ярду і коронер.

"Я багато років виступав разом із медіумами-шахраями у різних кінцях світу, щоб розвінчати спіритуалізм, - проголосив господар. - Тепер я нарешті зустрів справжнього медіума!"

До кімнати увійшла жінка, нижню частину її обличчя приховувала вуаль. Вона розпочала спіритичний сеанс з "ясновидіння".

Кожного члена комісії попросили принести з собою маленьку особисту річ або рукописний лист. Ще до появи медіума все це склали у торбинку, яку потім замкнули у скриньці.

Ясновидиця поставила замкнену скриньку на коліна і, під пильним наглядом комісії, не лише назвала сховані там предмети, а й описала їх у найменших деталях.

Зокрема вона "побачила", що у скриньці був перстень, який належав покійному синові дослідника паранормальних явищ, і навіть "прочитала" поблякле гравіювання на ньому.

Далі відбулася "матеріалізація духа". Члени комісії прив'язали медіума до її крісла і приглушили світло у кімнаті.

Жінка, схоже, увійшла у транс, і за її спиною з'явилася "хмаринка зі світла". Один з членів комісії потім стверджував, що хмаринка набула обрисів старої жінки. Вона поплавала кімнатою, час від часу ніби проходячи медіума наскрізь, а потім попрямувала до протилежної стінки і там розчинилась.

Чи справді комісії вдалося зазирнути у потойбічний світ? Думки її членів розділились. І хоча з більшістю із них ви незнайомі, ви майже напевно чули про пана дослідника паранормальних явищ. Його звали сер Артур Конан Дойл.

Творець Шерлока Холмса проголосив, що дуже вражений демонстрацією ясновидіння. Що ж до привида, він волів би побачити його ще раз, перш ніж свідчити про його паранормальність.

Лікар за фахом, Конан Дойл найбільше відомий як автор детективів - та він також захоплювався паранормальними явищами, часом не розпізнаючи очевидного шахрайства.

Зокрема він вірив у автентичність "фей із Коттінглі" - серії фотографій, підроблених юними дівчатами Френсіс Гріфітс і Елсі Райт. Як спіритуаліст, Конан Дойл стверджував, що бачив на власні очі спілкування медіумів із духами мертвих.

"Жінка у вуалі" врешті-решт виявилася шахрайкою. Це один з двох випадків, що видаються найцікавішими мені як експериментальному психологу і фокуснику. Вони добре ілюструють когнітивні ілюзії, властиві більшості із нас, і дещо виправдовують Конана Дойла у його легковірності.

В обох випадках ми маємо справу з фокусниками. На відміну від "медіумів" у спіритуалізмі, вони називали себе "чесними брехунами" і демонстрували ілюзії заради розваги. Очікувалося, що їхня публіка свідомо того, що спостерігає ретельно відпрацьовані трюки.

Багато фокусників, зокрема й приятель Конана Дойла Гаррі Гудіні, категорично заперечували паранормальні явища.

Деякі навіть активно викривали медіумів-шахраїв - окрім служіння суспільству, таким чином вони ще й робили собі рекламу.

Перший із згаданих мною випадків - експеримент, проведений фокусником на ім'я Вільям Марріотт.

Поza сценічною кар'єрою під псевдонімом "доктор Вілмар" пан Марріотт плідно розвінчував махінації медіумів-шахраїв. Він досліджував найрізноманітніші паранормальні явища, такі як явлення привидів, письмо під диктування духів та читання думок.

Та особливо його цікавило фотографування духів, що ґрунтувалося на твердженні, нібито духи мертвих можуть проявлятися на фотознімках.

Пан Марріотт мав на меті показати, що багато з нібито "справжніх" фото були сфальсифіковані.

Хоча спіритуалісти, такі як Конан Дойл, визнавали, що серед фотографій духів трапляються підробки, вони сподівалися унеможливити шахрайство, суворо контролюючи фотографування, обробку і друк відбитків.

Їхня аргументація нагадувала слова Шерлока Холмса: "Моя давня засада - відкидати все неможливе; те, що зостанеться, - навіть найнеймовірніше, - і буде правдою".

2. 5 грудня 1921 року пан Марріотт спробував довести, що "відкинути неможливе" насправді набагато складніше, ніж хотілося вірити Конану Дойлу.

Для цього він вирішив зняти та обробити кілька фотографій великого письменника на очах у трьох інших свідків, включно з професійним фотографом. Усі підтвердили, що не зводили погляду з пана Марріотта й не помітили нічого такого, що відхилялося б від стандартного фотопроцесу.

Проте на першій із надрукованих світлин проступив напівпрозорий привид, а на другому - феї, що танцюють у колі. Ясна річ, під час фотографування їх у кімнаті не було. (Те, що Марріотт зупинив вибір на феях, вочевидь, було насмішкою над вірою Конана Дойла у "фей із Коттінґлі").

Британська газета Sunday Express надрукувала обидва фото, разом зі свідченнями свідків та власним зверненням пана Марріотта. Той запевняв, що спритно підробив фей і привида.

Конан Дойл сприйняв цю справу добродушно і з радістю залишив собі на згадку фото з феями.

Він написав: "Пан Марріотт явно довів, що вмільний ілюзіоніст навіть під критичним і пильним поглядом трьох пар очей може сфабрикувати картинку на фотопластині. Це, безумовно, слід визнати".

Втім, далі він пояснив, що його віра у можливість фотографування духів лишається непохитною. У манері Шерлока, він закликав читачів роздивитися руки

Марріотта. "Ілюзіоніст, - писав він, - має певні фізичні особливості", такі як "довгі знервовані пальці митця".

Натомість у медіумів, які фотографували справжніх духів, пальці були "короткі, товсті й натруджені", вважав Конан Дойл.

Згадана на початку історія про "ясновидицю у вуалі" - ще драматичніший приклад того, як сильно Конану Дойлу хотілося вірити у потойбічне. Тут його збила з пантелику не фотомайстерність, а "жива" вистава, вміло інсценована кількома акторами.

Зустріч була організована професійним фокусником Персі Томасом Тібблзом (сценічне ім'я - П. Т. Селбіт), а медіума грала перспективна ілюзіоністка Моллі Вінтер, яка вже закріпила за собою амплуа "фальшивих медіумів".

Пані Вінтер видавала себе за справжнього медіума, а пан Селбіт - за її менеджера. Поки Вінтер описувала предмети у замкненій скриньці, а привид "матеріалізувався" на очах у глядачів, ніщо не натякало на те, що це лише розіграш. Лише згодом фокусники роз'яснили свої методи.

У сцені "ясновидіння" Вінтер ховала під вуаллю не лише частину обличчя, а й радіоприймач. Хоча члени комісії були переконані, що скринька з предметами ні на мить не зникала з їхнього поля зору, її все ж підмінили: на колінах у пані Вінтер стояла копія, тоді як асистент у сусідній кімнаті відкрив справжню скриньку й описав її вміст у навушник.

Щодо "матеріалізації", то у ролі привида був інший таємний асистент. Уже після того, як комісія оглянула кімнату, акробат у чорному костюмі пробрався у неї через вікно.

Як потім пояснили фокусники, "привидом" насправді був шмат марлі, пофарбований фосфоресцентною фарбою; акробат витяг його з кишені і розмахував ним навколо.

На підкріплення своїх слів ілюзіоністи повторили цю демонстрацію ще раз, перед більшою комісією. І тут Конан Дойл повівся насамперед дивно - став ще гарячіше відстоювати свою хибну думку.

На першому сеансі відбувалося зовсім не те, що потім описали фокусники, наполягав він і додавав: навіть якщо другий сеанс був розіграшем, "це ще не доказ того, що і перший був несправжнім". Він протиставив скептикам скепсис.

Можливо, фокусники насправді мали паранормальні здібності, заявив він, але зловмисно їх приховували. Він також розніс пресу за те, як вона висвітлила цей інцидент.

"Лише час підтвердить нашу правоту, - писав він. - Час також покаже тим, хто збиткується над нами, що вони заграють з вогнем. Насправді не їм судити Невидиме. Невидиме судитиме їх".

Здається мені, що ми і сьогодні читаємо подібні заяви у твіттері.

3. Мислити про мислення

У пізнішому відеоінтерв'ю сер Конан Дойл спробував пояснити свої погляди: "Говорячи на цю тему, я говорю не про те, у що вірю або про що думаю. Я говорю про те, що я знаю".

"Повірте, є величезна різниця між "вірити" і "знати"; я розповідаю лише про те, з чим я мав справу, що бачив, що чув на власні вуха. Зауважте - завжди при свідках. Я не лишаю шансу галюцинаціям. У більшості моїх експериментів разом зі мною були шість, вісім чи десять свідків - і всі вони бачили й чули те саме, що і я".

З такою логікою, хочеться дати негативну оцінку науковим і детективним якостям Конана Дойла; втім, я переконаний у його таланті.

Окрім визначної літературної діяльності, він успішно вів ще й правозахисну. Його "шерлоківські" прийоми допомогли повернути свободу і чесне ім'я кільком несправедливо засудженим в'язням.

Реакція Конан Дойла на шахрайство медіумів явно проблематична, але вона ілюструє психологічний феномен під назвою "метакогнітивні ілюзії".

Щоб обдурити своїх гостей, медіуми вдавалися до витончених трюків - і спиралися на інтуїтивне розуміння когнітивних ілюзій

"Метакогніцію", або "метапізнання", можна приблизно описати як "мислення про мислення". Відповідно, метакогнітивні ілюзії з'являються тоді, коли люди дотримуються хибних переконань щодо власної системи пізнання.

Всі ми схильні вважати себе експертами, якщо йдеться про наше власне сприйняття і пам'ять. Зрештою, більшу частину нашого повсякденного життя ми сприймаємо та запам'ятовуємо адекватно.

Однак у багатьох випадках наші уявлення про власну систему пізнання щонайменше ненадійні. Ми далеко не завжди такі спостережливі, як вважаємо, а наші спогади на диво нестійкі.

Наприклад, більшість із нас вважає, що пам'ять працює на кшталт відеозапису - але це метакогнітивна ілюзія. Згідно з сучасними теоріями, людська пам'ять не відтворює, а реконструює події. Іншими словами, згадуючи, ми скоріше складаємо нову оповідь, аніж вмикаємо ментальну платівку.

У своєму відомому експерименті психолог Елізабет Лофтус продемонструвала, що у процесі пригадування подій люди можуть помилково включати до спогадів уявні елементи - і ці елементи відчуються ними точно так само, як і справжні. Декого вдається переконати навіть у тому, що вони скоїли злочин.

Неусвідомлена сліпота до змін

Інша приголомшлива метакогнітивна ілюзія, яка, напевно, була й у Конана Дойла, - це неусвідомлена сліпота до змін. Що мається на увазі? "Сліпотою до змін" назвали

феномен, коли спостерігачі не помічають змін у візуальній картинці (часом доволі суттєвих). Один із способів це продемонструвати - так званий "експеримент із мерехтінням", в якому на екрані по чергово мерехтять дві схожі картинки з деякими розбіжностями. Глядачам на диво важко помітити, що щось змінюється.

Тепер сліпота до змін - визнане поняття у психології. Науковці додатково говорять про її "неусвідомленість" - схильність людей не помічати чи навіть заперечувати свою сліпоту до змін.

Та задовго до розробки цих психологічних термінів сліпотою аудиторії до змін уже користувалися Марріотт, Тібблз, Вінтер та інші фокусники.

Сучасні психологи активно використовують у своїх експериментах фокуси та ілюзії. Зокрема, Дженіффер Ортега та її колеги з Національного університету Колумбії у Боготі присвятили нещодавне дослідження ролі метапізнання у магії.

За допомогою кількох простих фокусів з монетами та гральними картами дослідники показали, що глядачі систематично переоцінюють свою здатність виявляти "секрети", що стоять за фокусами.

Люди іноді вбачають у цих даних доказ того, що людське сприйняття "криве", а пам'ять - "дірява".

Та насправді це лише невеличкі прогалини у загалом адекватній когнітивній системі, яка щодня ефективно переробляє великий обсяг складної та суперечливої інформації.

Хоча людська пам'ять і сприйняття дещо обмежені, а часом і химерні, це не заважає нам високо їх цінувати; так само, можна шанувати творчість Конана Дойла, навіть не поділяючи його захоплення езотерикою.

Реальність дивніша, ніж ми думаємо.

1.3. Тексти для редагування

1. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі та відредагуйте помилки.

<https://en.wikipedia.org/wiki/Zambezi>

The Zambezi River (also spelled Zambeze and Zambesi) is the fourth-longest river in Africa, the longest east-flowing river in Africa and the largest flowing into the Indian Ocean from Africa. Its drainage basin covers 1,390,000 km² (540,000 sq mi), slightly less than half of the Nile's. The 2,574-kilometre-long (1,599 mi) river rises in Zambia and flows through eastern Angola, along the north-eastern border of Namibia and the northern border of Botswana, then along the border between Zambia and Zimbabwe to Mozambique, where it crosses the country to empty into the Indian Ocean.

The Zambezi's most noted feature is Victoria Falls. Its other falls include the Chavuma Falls^[9] at the border between Zambia and Angola, and Ngonye Falls near Sioma in western Zambia.

The two main sources of hydroelectric power on the river are the Kariba Dam, which provides power to Zambia and Zimbabwe, and the Cahora Bassa Dam in Mozambique, which provides power to Mozambique and South Africa. Additionally, two smaller power stations are along the Zambezi River in Zambia, one at Victoria Falls and the other in Zengamina, near Kalene Hill in the Ikelenge District.

<https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%97%D0%B0%D0%BC%D0%B1%D0%B5%D0%B7%D1%96>

Замбeзі— четверта за довжиною річка Африки. Площа її басейну становить 1570 тис. км², що менше, ніж половина басейну Нілу. Річка довжиною 2574 км стартує в Замбії, тече через Анголу і Замбію і уздовж кордонів Намібії, Ботсвани, Замбії і Зімбабве до Мозамбіку, де впадає в Індійський океан. Назва «Замбeзі» мовою народу тонга означає «Велика річка».

Найбільш видовищним місцем Замбeзі є водоспад Вікторія, один з найвищих водоспадів світу. Також варто згадати водоспади Чавума на кордоні Замбії з Анголою і Нгонье — поблизу Сіоми в західній Замбії. Лише в п'яти місцях річище Замбeзі перетинається мостами: в Чін'їнджи (пішохідний), Катіма-Муліло, Вікторія-Фолз, Чирунду і Тете, а також греблею гідроелектростанції Кариба.

На річці збудовані дві великі гідроелектростанції: Кариба на кордоні Замбії і Зімбабве і Кабора-Басса в Мозамбіку. Також є декілька менших електростанцій на водоспаді Вікторія.

2. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі та відредагуйте помилки.

<https://en.wikipedia.org/wiki/Chanel#Watches>

The Chanel wristwatch division was established in 1987. In 1995, division presented a second design, the Matelassé. Although the Première and Matelassé wristwatches were successful products, the presentation, in 2000, of the Chanel J12 line of unisex style wristwatches, made of ceramic materials, established Chanel wristwatches as a Chanel marque. The J12 line of wristwatches features models in four dial-face sizes: 33mm, 38mm, 41mm, and 42mm. In 2008, Chanel S.A. and Audemars Piguet developed the ceramic Chanel AP-3125 clockwork, exclusive to the House of Chanel.

<https://uk.wikipedia.org/wiki/Chanel#%D0%93%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D0%BD%D0%BD%D0%B8%D0%BA%D0%B8>

Підрозділ годинників Chanel був створений у 1987 році. 1995 року підрозділ представив інший дизайн - Matelassé. Хоча наручні годинники Première та Matelassé були гарними продуктами, презентація 2000 року лінії наручних годинників Chanel J12 в стилі унісекс, виготовлених з скляних матеріалів, утвердила наручні годинники Chanel як марку Chanel. Лінія наручних годинників включає моделі з чотирма розмірами циферблату: 33 мм, 38 мм, 41 мм і 42 мм. У 2008 році Chanel S.A. та Audemars Piguet розробили керамічний годинниковий механізм Chanel AP-3125, ексклюзивний для Будинку Chanel.

3. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі та відредагуйте помилки.

[https://en.wikipedia.org/wiki/Wednesday_\(TV_series\)#Development](https://en.wikipedia.org/wiki/Wednesday_(TV_series)#Development)

During pre-production on the 1991 film, Tim Burton was approached to direct, but ended up passing on it due to scheduling conflicts with Batman and Batman Returns, resulting in Barry Sonnenfeld taking the job. In March 2010, it was announced that Illumination Entertainment had acquired the underlying rights to the Addams Family drawings. The film was planned to be a stop-motion animated film based on Charles Addams's original drawings. Burton was set to co-write, co-produce, and possibly direct the film. In July 2013, it was reported that the film was cancelled, which, according to Burton, was due to the studio favoring a computer-animated approach over the stop-motion technique.

In October 2020, Wednesday was initially announced as an unnamed Addams Family project being helmed by Burton. The series's production would be handled by MGM Television, with Burton as director. Gough and Millar would serve as showrunners, while Gough, Millar, and Burton would also be executive producers alongside Gail Berman, Jon Glickman, and Andrew Mittman. In February 2021, Netflix gave the production a series order consisting of eight episodes. In August 2021, Kayla Alpert was added as an executive producer and 1.21, Tee and Charles Addams Foundation, and Glickmania were also producing the series.

[https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D0%B5%D0%BD%D0%B7%D0%B4%D0%B5%D0%B9_\(%D1%82%D0%B5%D0%BB%D0%B5%D1%81%D0%B5%D1%80%D1%96%D0%B0%D0%BB\)#%D0%A0%D0%BE%D0%B7%D1%80%D0%BE%D0%B1%D0%BA%D0%B0](https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D0%B5%D0%BD%D0%B7%D0%B4%D0%B5%D0%B9_(%D1%82%D0%B5%D0%BB%D0%B5%D1%81%D0%B5%D1%80%D1%96%D0%B0%D0%BB)#%D0%A0%D0%BE%D0%B7%D1%80%D0%BE%D0%B1%D0%BA%D0%B0)

Під виробництва фільму «Родина Адамсів» 1991 року режисером було призначено Тіма Бертона, але в кінцевому підсумку він відмовився від нього через конфлікти з розкладом фільму «Бетмен повертається», через що за цю роботу взявся Баррі Зонненфельд. У березні 2010 року було вирішено, що компанія Illumination Entertainment у партнерстві з Universal Pictures придбала основні права на малюнки сімейства Адамсів. Фільм був запланований як анімаційний фільм на основі оригінальних малюнків Чарльза Адамса. Бертон був призначений співавтором сценарію та співпродюсером фільму з можливістю режисерства. У липні 2013 року оголосили, що фільм скасовано.

У жовтні 2020 року «Венздей» спочатку було анонсовано як безіменний проєкт «Сімейки Адамсів», який очолив Бертон. Виробництвом серіалу займатиметься MGM Television, режисером буде сам Бертон. Альфред Гоф і Майлз Міллар будуть виступати як шоуранери; тоді як Гоф, Міллар і Бертон також будуть виконавчими продюсерами разом з Гейл Берман, Джоном Глікманом та Ендрю Мітманом. У лютому 2021 року Netflix дав замовлення серіалу з восьми епізодів. У серпні 2021 року Кайла Альперт була додана в ролі виконавчого продюсера, а 1.21, Tee and Charles Addams Foundation і Glickmania також продюсували серіал.

4. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі та відредагуйте помилки. Запропонуйте свій варіант перекладу.

<http://app.wunu.edu.ua/wp-content/uploads/2017/01/1-2016eng.pdf>

ПРАВОСУМІННЯ - ВАЖЛИВА НАУКОВА ПРОБЛЕМА ПРАВОВОГО ЖИТТЯ УКРАЇНИ.

Стаття присвячена важливій темі правового життя України – праворозумінню. Автор акцентує увагу на важливості матеріальності та важливості різних типів праворозуміння. Крім того, автор звертає увагу на важливість встановлення сутності поняття права як основного права. У даній роботі розглядаються подібності та загальні поняття – «праворозуміння» та «права». Напрошується висновок: якщо категорія «праворозуміння» відображає процес пізнання явища, яке розглядається як право, і результат цього процесу, то «поняття права» фіксує лише результат. У статті розглядається важливість і сутність різних типів праворозуміння та поняття права, яке є основою юриспруденції. Тип праворозуміння визначає парадигму, принцип і варіант (семантичну модель) правового знання про право і державу. Крім того, доведено, що тип праворозуміння залежить від власне науково-правового змісту, предмета і методу відповідного поняття юридичної науки. Представлене дослідження висвітлює

погляди сучасних вчених-юристів на особливості праворозуміння. Також у статті розглядається поняття розуміння права як правильної оцінки та сприйняття його як цілісного суспільного явища. Автор приходиться до логічного висновку про те, чи є в даній подвійній типології існування праворозуміння. До такого висновку приходиться автор багатьох способів вітчизняні вчені про цінність і використання двох основних типів праворозуміння (позитивного, природного).

COMPREHENSION OF LAW - IMPORTANT SCIENTIFIC PROBLEM OF LEGAL LIFE OF UKRAINE

The article is devoted to the important topic of legal life of Ukraine - comprehension of law. The author puts emphasis on the importance of materiality and importance of different types of comprehension of law. In addition, the author draws attention to the importance of establishing the essence of the concept of law as a fundamental law. This paper examines the similarities and common concepts - "comprehension of law" and "rights". The conclusion is that if the category of "comprehension of law" reflects the process knowledge of the phenomenon that is considered right, and the result of this process, the "concept of law" captures only the result. The article discusses the importance and essentiality of different types of comprehension of law and the concept of law that is the basis of jurisprudence. Type of comprehension of law defines a paradigm, the principle and an option (semantic model) legal knowledge of law and the state. In addition, it proved that the type of comprehension of law and depends on the actual scientific and legal content, subject and method of the corresponding concept of jurisprudence. The presented research is highlighting the views of modern scientist-lawyers on features understanding of the law. Also, the article discusses the concept of comprehension of law as the right assessment and perception of it as a holistic social phenomenon. The author comes to a logical conclusion about whether the present dual typology existence of comprehension of law. This conclusion comes from the author of many ways local scientists about the value and use of two main types of comprehension of law (positive, natural).

5. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі та відредагуйте помилки. Запропонуйте свій варіант перекладу.

<https://lifeinua.com/articles/fashion/166-yuvelirni-pidvisky.html>

Використання ювелірних підвісок почалося ще в давні часи, коли кулони використовувалися як талісмани для захисту та удачі. Протягом століть підвіски еволюціонували та ставали все більш декоративними, з розробкою широкого розмаїття стилів та дизайнів. Сьогодні ювелірні підвіски використовуються як стильний аксесуар, який пропонує спосіб додати індивідуальність будь-якому вбранню. Підвіски виготовляються з різних матеріалів, включаючи золото, срібло та

платину. Золоті підвіски мають більш традиційний вигляд, тоді як срібні підвіски більш сучасні та універсальні. Платинові підвіски є найміцнішим і найдорожчим варіантом, вони пропонують елегантний і витончений вигляд. В останні роки альтернативні метали, такі як вольфрам і титан, стали популярним вибором для підвісок завдяки своїй міцності та доступності. Дорогоцінні камені, такі як діаманти, також є популярним вибором для кулонів, додаючи блиску кулону. Особливою популярністю користуються підвіски з діамантами, оскільки діаманти асоціюються з любов'ю та удачею. Якщо ви шукаєте щось унікальне та особливе, подумайте про кулон із кольоровим діамантом або поєднанням діамантів та інших дорогоцінних каменів. Підводячи підсумок, варто сказати, що ювелірні підвіски — це універсальний і стильний аксесуар, який може додати індивідуальності будь-якому вбранню. З такою кількістю стилів, дизайнів і матеріалів на вибір, важливо вибрати кулон, який відобразить вашу індивідуальність і стиль. Незалежно від того, чи віддаєте ви перевагу простому та класичному дизайну чи більш складним та унікальним стилям, для кожного знайдеться підвіска. А якщо ви шукаєте кулон, який справді виділяється, обов'язково перегляньте вишукану колекцію підвісок на сайті Діамант. Якщо ви шукаєте діамантовий кулон чи кулон з альтернативних матеріалів, ви обов'язково знайдете ідеальний кулон у них на сайті.

The use of jewelry pendants dates back to ancient times, when pendants were used as talismans for protection and good luck. Over the centuries, pendants have evolved and become increasingly decorative, with the development of a wide variety of styles and designs. Today, jewelry pendants are used as a stylish accessory that offers a way to add personality to any outfit. Pendants are made from a variety of materials, including gold, silver, and platinum. Gold pendants have a more traditional look, while silver pendants are more modern and versatile. Platinum pendants are the strongest and most expensive option, offering an elegant and sophisticated look. In recent years, alternative metals such as tungsten and titanium have become popular choices for pendants due to their durability and affordability. Precious stones such as diamonds are also a popular choice for pendants, adding to the sparkle of the pendant. Diamond pendants are especially popular, as diamonds are associated with love and luck. If you're looking for something unique and special, consider a pendant with a colored diamond or a combination of diamonds and other gemstones. To sum up, it is worth saying that jewelry pendants are a versatile and stylish accessory that can add individuality to any outfit. With so many styles, designs and materials to choose from, it's important to choose a pendant that reflects your personality and style. Whether you prefer simple and classic designs or more complex and unique styles, there is a pendant for everyone. And if you're looking for a pendant that really stands out, be sure to check out the exquisite collection of pendants at Diamant. Whether you're looking for a diamond pendant or an alternative material pendant, you're sure to find the perfect pendant on their site.

б. Порівняйте оригінальний текст та його переклад. Знайдіть граматичні, лексичні та стилістичні трансформації у перекладі та відредагуйте помилки. Запропонуйте свій варіант перекладу.

https://lifeinua.com/articles/tourism/78-vidpochynok_v_paryzhi_navesni.html

Париж. Весняний вояж, відпочинок в Парижі навесні.

Париж - місто закоханих і романтиків. Навесні він набуває особливих обрисів. Тут панує неповторна атмосфера вічної юності. Прогулюючись по міських вулицях із затишними кафе і розкішними butikami, вдихаючи свіжі аромати весняного повітря, просто неможливо не закохатися в це чарівне місто. Париж круглий рік радо зустрічає туристів. Приголомшливі архітектурні ансамблі розкішних старовинних будівель, величні собори, відомі у всьому світі Єлисейські поля і Ейфелева вежа підкорюють серця мандрівників, змушуючи повертатися сюди знову і знову. Париж прекрасний у будь-яку пору року, але особлива атмосфера і енергетика цього міста, його вічно юна чарівність проявляється весною. Подорож до Парижа з дітьми не обходиться без відвідування Діснейленду. Маленькі туристи з нетерпінням чекають зустрічі з цим казковим парком атракціонів, де панує атмосфера вічного свята і нестримної радості. Дивовижні декорації Діснейленду вражають уяву, змушують повністю відволіктися від реальності і перенестися в небувалу країну мрій і фантазій. Нічний Париж прекрасний по-своєму. Він таїть в собі безліч спокус. Яскраві вогні вивісок і ліхтарів засліплюють погляди. Відомі у всьому світі вар'єте Парижа захоплюють своїх відвідувачів незабутніми нічними шоу-програмами. Париж неповторний, він прекрасний у будь-який сезон і в будь-якому своєму контурі. Це місто п'янить своєю небувалою атмосферою романтики і свободи, він надихає і окрилює. Це місто оспіване поетами і увічнене художниками. Незрозумілий шарм і магнетизм Парижа назавжди залишають слід у серцях його гостей.

Paris. Spring trip, rest in Paris in the spring

Paris is a city of lovers and romantics. In the spring, it acquires special outlines. A unique atmosphere of eternal youth reigns here. Walking through the city streets with cozy cafes and luxurious boutiques, breathing in the fresh aromas of the spring air, it is simply impossible not to fall in love with this charming city. Paris welcomes tourists all year round. Stunning architectural ensembles of luxurious ancient buildings, majestic cathedrals, the world-famous Champs Elysees and the Eiffel Tower conquer the hearts of travelers, forcing them to return here again and again. Paris is beautiful at any time of the year, but the special atmosphere and energy of this city, its eternally youthful charm is manifested in spring. A trip to Paris with children is not complete without a visit to Disneyland. Little tourists look forward to meeting this fabulous amusement park, where the atmosphere of eternal celebration and unbridled joy reigns. The amazing scenery of Disneyland impresses the imagination, forces you to be completely distracted from reality and transported to an unprecedented land of dreams and fantasies. Night Paris is beautiful in its own way. It contains many temptations. The bright lights of signs and lanterns dazzle the eyes. The world-famous variety shows of Paris enthrall their visitors with unforgettable nightly show

programs. Paris is unique, it is beautiful in any season and in any contour. This city is intoxicating with its unprecedented atmosphere of romance and freedom, it inspires and inspires. This city is sung by poets and immortalized by artists. The inexplicable charm and magnetism of Paris forever leave a mark in the hearts of its guests.

2.1. Перекладацький аналіз тексту

Перекладацький аналіз має значення для розуміння як тексту загалом, і окремих його компонентів. Саме в процесі перекладацького аналізу визначаються типологічні ознаки тексту та труднощі його перекладу, а також вибираються стратегії перекладу. Найбільш докладна схема перекладацького аналізу була запропонована Крістіаною Норд, яка розділила компоненти передперекладацького аналізу на дві категорії – екстралінгвістичні фактори та внутрішньотекстові фактори.

1) Екстралінгвістичні фактори:

- автор тексту,
- інтенція автора тексту,
- реципієнт тексту,
- спосіб передачі повідомлення,
- місце створення тексту,
- час створення тексту,
- привід створення тексту,
- комунікативна мета тексту.

2) Лінгвістичні фактори:

- тема тексту,
- зміст тексту,
- структура тексту,
- невербальні елементи тексту та їх відношення з вербальними,
- синтаксичні особливості тексту - лексичний склад тексту,
- тональність тексту,
- прагматичний вплив тексту.

Згодом у цю схему було включено додаткові пункти, у результаті було розроблено найбільш цілісна схема перекладацького аналізу, яка враховує всі аспекти аналізованого тексту що, своєю чергою, підвищує якість перекладу.

Детальна схема перекладацького аналізу тексту

1. Бібліографічна довідка

Збір зовнішніх відомостей про текст: автор тексту, час його створення та публікація, звідки взято текст (чи це уривок із роману, стаття з енциклопедії чи журналу, газетна замітка, рекламний буклет тощо). Потрібно вказати що являє собою текст - чиясь стаття / чия розповідь / уривок з якогось твору; надати коротку інформацію про автора та про текст (якщо це художній твір) – якщо є такі відомості; вказати де опубліковано текст (наприклад, URL).

2. Лінгвоперекладацька характеристика тексту

Джерело: індивідуальний (індивідуально-авторський); груповий (колективний / колективно-груповий (обмежений віком, професією тощо)); масовий

Реципієнт: індивідуальний (індивідуально-авторський); груповий (колективний / колективно-груповий (обмежений віком, професією тощо)); масовий

Комунікативне завдання, мета створення тексту

Стиль: науковий (науково-технічний) – власне науковий, науково-інформативний, науково-довідковий, навчально-науковий, науково-популярний; літературно-мистецький; офіційно-діловий; публіцистичний (газетно-публіцистичний); функціональний стиль повсякденного спілкування.

Жанр:

стиль	жанр		
<i>науковий</i>	стаття, доповідь, реферат анотація	власне науковий	монографія, стаття, доповідь, курсова робота, дипломна робота, дисертаційна робота
		науково-інформативний	Реферат, анотація, конспект, тези, патентне свідоцтво, опис
		науково-довідковий	словник, довідник, каталог

		навчально-науковий	підручник, словник, методичний посібник, лекція, конспект, анотація, усна відповідь, пояснення
		науково-популярний	нарис, книга, лекція, стаття
<i>публіцистичний</i>	нотатка, нарис, репортаж, інтерв'ю		
<i>літературно-мистецький</i>	розповідь, роман, поема, вірш		
<i>офіційно-діловий</i>	автобіографія, інструкція, расписка, заявлення		

Провідна функція: денотативна (повідомлення фактів); експресивна; фатична (встановлення та підтримання контакту в акті комунікації); командна (волевиявлення – припис дій); металінгвістична (опис лінгвістичної системи (коли йдеться про мову)); поетична

Провідна архітектоніко-мовленнєва форма (АРФ): монолог; діалог; полілог

Провідна композиційно-мовленнєва форма (КРФ): оповідання (повідомлення – напр., автобіографія, звіт); опис (напр., постанова, наказ); міркування (напр., пояснювальна записка, службовий лист)

Вид тексту: письмовий.

Характер композиції: стандартизований.

Тональність: нейтральна; знижена (ділова); висока (урочисто-стверджуюча).

Види інформації: когнітивна (об'єктивні відомості про зовнішній світ) (три параметри когнітивної інформації: об'єктивність (на рівні речення об'єктивність забезпечується нейтральним, переважно прямим порядком слів, що виключає емоційність і відповідає «простому» тема-рематичному членуванню та ясною логічною схемою суб'єкт-предикат-об'єкт; на рівні слова об'єктивність когнітивної інформації передусім забезпечують терміни), абстрактність (логічний принцип побудови тексту, що виявляє себе у складності та різноманітності тих логічних структур синтаксису, які використовуються в тексті, це різні види творчого та підрядного зв'язку, причетні обороти,

інфінітивні групи) та щільність (компресивність – це унікальний параметр, властивий лише когнітивній інформації, він полягає у тенденції до скорочення лінійної (горизонтальної) та вертикальної протяжності мовного коду при оформленні тексту – використання цифрового коду, символів, формул; застосування графічних та інших образотворчих засобів - схем, графіків, умовних малюнків, фотографій); *оперативна* (спонукання (заклик) до здійснення певних дій - мовними засобами оформлення цього виду інформації є спонукальні засоби різного роду: всі форми дієслівного імперативу, інфінітив зі значенням імперативності, модальні дієслова, дієслівні конструкції зі значенням можливості та необхідності, модальні слова, кон'юнктив, умовний спосіб); *емоційна* (передача емоцій (почуттів) - суб'єктивність та конкретність на рівні тексту - темпоральність (представляється розрядами сьогодення, минулого і майбутнього часу, на рівні речення - особистий підмет, різноманітність особи підмету, активну стан дієслова при оформленні присудка, семантично повноцінні дієслова), образність (інтертекстуалізм) - цитати; *естетична* (підвид емоційної інформації - оформлення почуття прекрасного - повтори, епітети).

Стратегії перекладу- під перекладацькою стратегією розуміється порядок та суть дій перекладача під час перекладу конкретного тексту - визначення одиниць перекладу, транскрипція та транслітерація, еквіваленти, терміни, варіантні відповідності.

3. Граматичні трансформації.

1. Перестановки – це зміна розташування мовних елементів у тексті перекладу порівняно з текстом оригіналу. Елементами, які можуть піддаватися перестановці, є зазвичай слова, словосполучення, частини складного речення і самостійні речення у строю тексту.

2. Заміни – найпоширеніший і різноманітний вид перекладацької трансформації. У процесі перекладу заміни можуть піддаватися як граматичні одиниці, так і лексичні, у зв'язку з чим можна говорити про граматичні та лексичні заміни - заміна форм слова, частин мови, членів речення, синтаксичні заміни.

3. Додавання. Цей тип перекладацької трансформації ґрунтується на відновленні при перекладі опущених в ІМ «доречних слів».

4. Опущення – явище, прямо протилежне додаванню. Під опущенням мають на увазі опущення тих чи інших «надлишкових» слів під час перекладу.

Таким чином, граматичні трансформації полягають у перетворенні структури речення в процесі перекладу відповідно до норм перекладної мови. Вони можуть відбуватися:

1) на синтаксичному рівні (синтаксичні трансформації) – синтаксичне уподібнення; перестановки; заміна членів речення; перехід від зворотного порядку слів до прямого; зміна предикатів під час перекладу; перетворення активних конструкцій у пасивні та навпаки; членування речення; поєднання речень; заміна типу синтаксичного зв'язку; опущення; доповнення;

2) на морфологічному рівні (заміни частин мови) – перетворення займенника; заміна прикметника іменником або прислівником; заміна віддієслівного іменника дієсловом; заміна особистої форми дієслова дієприкметником; граматична заміна числа; заміна граматичного часу; словотвірні трансформації.

2.2. Тексти для перекладу

1. Зробіть лінгвостилістичний аналіз та переклад пропонованого англomовного тексту.

<https://finance-group.az/ru/globalization-butterfly-effect/>

The butterfly effect concept has become important in the finance world as globalization continues to increase and capital markets connect. Volatility in one small area of the international markets can grow rapidly and bleed into other markets, and a hiccup in one corner of the international markets can have global consequences. Improvements in technology and wider access to the Internet has increased the degree to which international markets influence each other. This has led to more episodes of extreme market volatility.

The butterfly effect has become well-known in popular culture, and the concept has clear applications to finance. It and chaos theory may provide a partial explanation for the unpredictability of capital markets.

Origin and Meaning of Butterfly Effect

The phrase “the butterfly effect” was first coined during a scientific meeting in 1972. Scientist Edward Lorenz gave a talk on his work regarding weather prediction models. The phrase suggests that the flap of a butterfly’s wings in Japan could create a small change in the atmosphere that might eventually lead to a tornado in Texas.

Lorenz studied how small differences in initial values led to large differences in weather models at the Massachusetts Institute of Technology. In 1961, he had entered an initial condition in a weather model as 0.506, rather than the precise number of 0.506127, which resulted in a completely different and unexpected weather pattern. In 1963, he wrote a paper on this concept, titled “Deterministic Nonperiodic Flow.” The butterfly effect concept shows how difficult it is to predict dynamic systems, such as weather and financial markets. Study of the butterfly effect has led to advances in chaos theory.

Application of Chaos Theory to Markets

Capital markets go through alternating periods of calm and storminess. However, they are not always chaotic, and the shift between calm and chaos is often sudden and unpredictable. Some believe that these concepts of chaos theory can be used to understand how financial markets operate.

Markets tend to grow bubbles that eventually pop with drastic consequences. Financial bubbles often grow because of positive feedback. When investors make money during a rise in the financial markets, other observers think the investors must have made a smart decision, which leads the observers to invest their own money in the markets. The result is more buying and stock prices going higher. The positive feedback loop leads to prices beyond any logical or justifiable level. The loop eventually ends, and the last investors in are left hanging with the worst positions.

The same concept can explain volatile bear markets. The markets can suddenly shift due to outside factors, which causes investors to pay attention only to negative news. Initial selling leads to more selling as market participants liquidate their positions. The negative feedback loop tends to accelerate quickly, often resulting in a market full of undervalued stocks.

Fractals and the Markets

Prominent scientist Benoit Mandelbrot applied his work in fractals in nature to financial markets. He found that examples of chaos in nature, such as the shape of shorelines or clouds, often have a high degree of order. These fractal shapes can also explain chaotic systems, including financial markets. Mandelbrot noted that asset prices can jump suddenly with no apparent cause.

Many in the markets tend to dismiss the extreme events that occur less than 5% of the time. Mandelbrot argued that these outliers are important and play a significant role in financial market movements. Traditional portfolio theory tends to underestimate how often these high-volatility events occur. While his fractals cannot predict price movements, he argued that they could create a more realistic picture of market risks.

Examples of the Butterfly Effect in Markets

Although technology has increased the impact of the butterfly effect in global markets, there is a long history of financial bubbles going back to the tulip market bubble in Holland during the 17th century. Tulips were a status symbol among the elite. They were traded on exchanges in Dutch towns and cities. People sold their belongings to begin speculating on tulips. However, prices began to drop and panic selling ensued.

There are more recent examples of bubbles. On October 1987, known as Black Monday, the Dow Jones Industrial Average (DJIA) lost around 22% in one trading day, the largest percentage drop ever for that market. There was no apparent cause for the drop, though the DJIA had some large down days the week before, and there were international issues in the Persian Gulf. In retrospect, issues with panic selling and perhaps program trading might be partly to blame.

In 2015, the Chinese stock market encountered significant volatility, dropping over 8% in one day. Similar to Black Monday, there was no single event or cause for the drop. This volatility quickly spread to other markets, with the S&P500 and the Nikkei losing around 4%. Also like Black Monday, there had been weakness in the Chinese markets in prior months.

Chinese officials had begun devaluing the renminbi. However, the main cause was likely the high degree of margin used by Chinese retail investors. When prices began to drop, investors received margin calls from their brokers. Retail investors were forced to liquidate their positions quickly to meet the margin calls, leading to a negative feedback loop of selling. In years prior, the Chinese government encouraged people to put their money in the market.

Markets will only become more interconnected as technology continues to improve, and the butterfly effect will continue to be a factor in global markets.

2. Зробіть лінгвостилістичний аналіз та переклад пропонованого англomовного тексту.

<http://ibpexam.blogspot.com/2013/11/monetary-theories.html>

The concept of the quantity theory of money (QTM) began in the 16th century. As gold and silver inflows from the Americas into Europe were being minted into coins, there was a resulting rise in inflation. This led economist Henry Thornton in 1802 to assume that more money equals more inflation and that an increase in money supply does not necessarily mean an increase in economic output. Here we look at the assumptions and calculations underlying the QTM, as well as its relationship to monetarism and ways the theory has been challenged.

QTM in a Nutshell

The quantity theory of money states that there is a direct relationship between the quantity of money in an economy and the level of prices of goods and services sold. According to QTM, if the amount of money in an economy doubles, price levels also double, causing inflation (the percentage rate at which the level of prices is rising in an economy). The consumer therefore pays twice as much for the same amount of the good or service.

Another way to understand this theory is to recognize that money is like any other commodity: increases in its supply decrease marginal value (the buying capacity of one unit of currency). So an increase in money supply causes prices to rise (inflation) as they compensate for the decrease in money's marginal value.

The Theory's Calculations

In its simplest form, the theory is expressed as:

$$MV = PT \text{ (the Fisher Equation)}$$

Each variable denotes the following:

M = Money Supply

V = Velocity of Circulation (the number of times money changes hands)

P = Average Price Level

T = Volume of Transactions of Goods and Services

The original theory was considered orthodox among 17th century classical economists and was overhauled by 20th-century economists Irving Fisher, who formulated the above equation, and Milton Friedman. It is built on the principle of "equation of exchange":

$$\text{Amount of Money} \times \text{Velocity of Circulation} = \text{Total Spending}$$

Thus if an economy has US\$3, and those \$3 were spent five times in a month, total spending for the month would be \$15.

More than 50% of retirement age individuals do not have enough savings

QTM Assumptions

QTM adds assumptions to the logic of the equation of exchange. In its most basic form, the theory assumes that V (velocity of circulation) and T (volume of transactions) are constant in the short term. These assumptions, however, have been criticized, particularly the

assumption that V is constant. The arguments point out that the velocity of circulation depends on consumer and business spending impulses, which cannot be constant.

The theory also assumes that the quantity of money, which is determined by outside forces, is the main influence of economic activity in a society. A change in money supply results in changes in price levels and/or a change in supply of goods and services. It is primarily these changes in money stock that cause a change in spending. And the velocity of circulation depends not on the amount of money available or on the current price level but on changes in price levels.

Finally, the number of transactions (T) is determined by labor, capital, natural resources (i.e. the factors of production), knowledge and organization. The theory assumes an economy in equilibrium and at full employment.

Essentially, the theory's assumptions imply that the value of money is determined by the amount of money available in an economy. An increase in money supply results in a decrease in the value of money because an increase in money supply causes a rise in inflation. As inflation rises, the purchasing power, or the value of money, decreases. It therefore will cost more to buy the same quantity of goods or services.

Money Supply, Inflation and Monetarism

As QTM says that quantity of money determines the value of money, it forms the cornerstone of monetarism. (For more insight, see *Monetarism: Printing Money To Control Inflation*.)

Monetarists say that a rapid increase in money supply leads to a rapid increase in inflation. Money growth that surpasses the growth of economic output results in inflation as there is too much money behind too little production of goods and services. In order to curb inflation, money growth must fall below growth in economic output.

This premise leads to how monetary policy is administered. Monetarists believe that money supply should be kept within an acceptable bandwidth so that levels of inflation can be controlled. Thus, for the near term, most monetarists agree that an increase in money supply can offer a quick-fix boost to a staggering economy in need of increased production. In the long term, however, the effects of monetary policy are still blurry.

Less orthodox monetarists, on the other hand, hold that an expanded money supply will not have any effect on real economic activity (production, employment levels, spending and so forth). But for most monetarists any anti-inflationary policy will stem from the basic concept that there should be a gradual reduction in the money supply. Monetarists believe that instead of governments continually adjusting economic policies (i.e. government spending and taxes), it is better to let non-inflationary policies (i.e. gradual reduction of money supply) lead an economy to full employment.

QTM Re-Experienced

John Maynard Keynes challenged the theory in the 1930s, saying that increases in money supply lead to a decrease in the velocity of circulation and that real income, the flow of money to the factors of production, increased. Therefore, velocity could change in response

to changes in money supply. It was conceded by many economists after him that Keynes' idea was accurate.

QTM, as it is rooted in monetarism, was very popular in the 1980s among some major economies such as the United States and Great Britain under Ronald Reagan and Margaret Thatcher respectively. At the time, leaders tried to apply the principles of the theory to economies where money growth targets were set. However, as time went on, many accepted that strict adherence to a controlled money supply was not necessarily the cure-all for economic malaise.

B. Liquidity preference theory

Economist John Maynard Keynes describes liquidity preference theory in Chapter 13, "The General Theory of the Rate of Interest," of his famous book, "The General Theory of Employment, Interest and Money." Keynes said that people value money for both "the transaction of current business and its use as a store of wealth." Thus, they will sacrifice the ability to earn interest on money that they want to spend in the present, and that they want to have it on hand as a precaution. On the other hand, when interest rates increase, they become willing to hold less money for these purposes in order to secure a profit.

The idea that investors demand a premium for securities with longer maturities, which entail greater risk, because they would prefer to hold cash, which entails less risk. The more liquid an investment, the easier it is to sell quickly for its full value. Because interest rates are more volatile in the short term, the premium on short- versus medium-term securities will be greater than the premium on medium- versus long-term securities. For example, a three-year Treasury note might pay 1% interest, a 10-year treasury note might pay 3% interest and a 30-year treasury bond might pay 4% interest.

OR

In macroeconomic theory liquidity preference refers to the demand for money considered as liquidity. The concept was first developed by John Maynard Keynes in his book the general theory of employment, interest and money to explain determination of the interest rate by the supply and demand for money.

The demand for money as an asset was theorized to depend on the interest foregone by not holding bonds. He argues that interest rate cannot be a reward for saving as such because, if a person holds his saving in cash, keeping it under his mattress he will receive no interest. Keynes defines the rate of interest as the reward for parting with liquidity for a specified period of time. According to him, the rate of interest is determined by the demand for and supply of money.

Liquidity preference means the desire of the public to hold cash. According to Keynes, there are three motives behind the desire of the public to hold liquid cash: (1) the transaction motive, (2) the precautionary motive, and (3) the speculative motive.

1: Transaction motive: people prefer to liquidity to assure basic transactions, for their income is not constantly available. The amount of liquidity demanded is determined by the

level of income. The higher the income the more money demanded for carrying out increased spending.

2: The precautionary motive: people prefer to have liquidity in the case of social unexpected problems that need unusual costs. The amount of money demanded for this purpose increases as income increases.

3: speculative motive: people retain liquidity to speculate that bond price will fall. When the interest rate decreases people demand more money to hold until the interest rate decreases, which would drive down the price of an existing bond to keep its yield in line with the interest rate. Thus the lower the interest rate, the more money demanded and vice versa.

According to Keynes, the higher the rate of interest, the lower the speculative demand for money, and lower the rate of interest, the higher the speculative demand for money. Algebraically, Keynes expressed the speculative demand for money as

$$M_2 = L_2(r)$$

Where, L_2 is the speculative demand for money, and r is the rate of interest.

Geometrically, it is a smooth curve which slopes downward from left to right.

Now, if the total liquid money is denoted by M , the transactions plus precautionary motives by M_1 and the speculative motive by M_2 , then

$M = M_1 + M_2$. Since $M_1 = L_1(Y)$ and $M_2 = L_2(r)$, the total liquidity preference function is expressed as $M = L(Y, r)$.

Supply of Money: The supply of money refers to the total quantity of money in the country. Though the supply of money is a function of the rate of interest to a certain degree, yet it is considered to be fixed by the monetary authorities. Hence the supply curve of money is taken as perfectly inelastic represented by a vertical straight line.

Determination of the Rate of Interest: Like the price of any product, the rate of interest is determined at the level where the demand for money equals the supply of money. In the following figure, the vertical line QM represents the supply of money and L the total demand for money curve. Both the curve intersects at E_2 where the equilibrium rate of interest OR is established.

If there is any deviation from this equilibrium position an adjustment will take place through the rate of interest, and equilibrium E_2 will be re-established.

At the point E_1 the supply of money OM is greater than the demand for money OM_1 . Consequently, the rate of interest will start declining from OR_1 till the equilibrium rate of interest OR is reached. Similarly at OR_2 level of interest rate, the demand for money OM_2 is greater than the supply of money OM . As a result, the rate of interest OR_2 will start rising till it reaches the equilibrium rate OR .

It may be noted that, if the supply of money is increased by the monetary authorities, but the liquidity preference curve L remains the same, the rate of interest will fall. If the

demand for money increases and the liquidity preference curve shifts upward, given the supply of money, the rate of interest will rise.

Criticisms: Keynes theory of interest has been criticized on the following grounds:

1. It has been pointed out that the rate of interest is not purely a monetary phenomenon. Real forces like productivity of capital and thriftiness or saving by the people also play an important role in the determination of the rate of interest.

2. Liquidity preference is not the only factor governing the rate of interest. There are several other factors which influence the rate of interest by affecting the demand for and supply of investible funds.

3. The liquidity preference theory does not explain the existence of different rates of interest prevailing in the market at the same time.

4. Keynes ignores saving or waiting as a means or source of investible fund. To part with liquidity without there being any saving is meaningless.

5. The Keynesian theory only explains interest in the short-run. It gives no clue to the rates of interest in the long run.

6. Keynes theory of interest, like the classical and loanable funds theories, is indeterminate. We cannot know how much money will be available for the speculative demand for money unless we know how much the transaction demand for money is.

Portfolio management theory

A theory on how risk-averse investors can construct portfolios to optimize or maximize expected return based on a given level of market risk, emphasizing that risk is an inherent part of higher reward.

Also called "portfolio theory" or "portfolio management theory."

According to the theory, it's possible to construct an "efficient frontier" of optimal portfolios offering the maximum possible expected return for a given level of risk. This theory was pioneered by Harry Markowitz in his paper "Portfolio Selection," published in 1952 by the Journal of Finance.

There are four basic steps involved in portfolio construction:

- Security valuation
- Asset allocation
- Portfolio optimization
- Performance measurement

Concept

The fundamental concept behind MPT is that the assets in an investment portfolio should not be selected individually, each on their own merits. Rather, it is important to consider how each asset changes in price relative to how every other asset in the portfolio changes in price.

Investing is a tradeoff between risk and expected return. In general, assets with higher expected returns are riskier. For a given amount of risk, MPT describes how to select a portfolio with the highest possible expected return. Or, for a given expected return, MPT explains how to select a portfolio with the lowest possible risk (the targeted expected return cannot be more than the highest-returning available security, of course, unless negative holdings of assets are possible.)

Therefore, MPT is a form of diversification. Under certain assumptions and for specific quantitative definitions of risk and return, MPT explains how to find the best possible diversification strategy.

3. Зробіть лінгвостилістичний аналіз та переклад пропонованого англomовного тексту.

<https://www.investopedia.com/articles/economics/10/globalization-developed-countries.asp>

What Is Globalization?

Globalization is defined as a process that, based on international strategies, aims to expand business operations on a worldwide level, and was precipitated by the facilitation of global communications due to technological advancements, and socioeconomic, political and environmental developments.

The goal of globalization is to provide organizations a superior competitive position with lower operating costs, to gain greater numbers of products, services, and consumers. This approach to competition is gained via diversification of resources, the creation and development of new investment opportunities by opening up additional markets and accessing new raw materials and resources. Diversification of resources is a business strategy that increases the variety of business products and services within various organizations. Diversification strengthens institutions by lowering organizational risk factors, spreading interests in different areas, taking advantage of market opportunities, and acquiring companies both horizontal and vertical in nature.

Industrialized or developed nations are specific countries with a high level of economic development and meet certain socioeconomic criteria based on economic theory, such as gross domestic product (GDP), industrialization and human development index (HDI) as defined by the International Monetary Fund (IMF), the United Nations (UN) and the World Trade Organization (WTO). Using these definitions, the top ten industrialized countries are Norway, Ireland, Switzerland, Iceland, Hong Kong (China), Germany, Sweden, Australia, the Netherlands, and Denmark.

Components of Globalization

The components of globalization include GDP, industrialization, and the Human Development Index (HDI). The GDP is the market value of all finished goods and services produced within a country's borders in a year and serves as a measure of a country's overall economic output. Industrialization is a process that, driven by technological innovation,

effectuates social change and economic development by transforming a country into a modernized industrial, or developed nation. The Human Development Index comprises three components: a country's population's life expectancy, knowledge and education measured by the adult literacy, and income.

The degree to which an organization is globalized and diversified has bearing on the strategies that it uses to pursue greater development and investment opportunities.

The Economic Impact on Developed Nations

Globalization compels businesses to adapt to different strategies based on new ideological trends that try to balance the rights and interests of both the individual and the community as a whole. This change enables businesses to compete worldwide and also signifies a dramatic change for business leaders, labor, and management by legitimately accepting the participation of workers and the government in developing and implementing company policies and strategies. Risk reduction via diversification can be accomplished through company involvement with international financial institutions and partnering with both local and multinational businesses.

Globalization brings reorganization at the international, national, and sub-national levels. Specifically, it brings the reorganization of production, international trade, and the integration of financial markets. This affects capitalist economic and social relations, via multilateralism and microeconomic phenomena, such as business competitiveness, at the global level. The transformation of production systems affects the class structure, the labor process, the application of technology, and the structure and organization of capital. Globalization is now seen as marginalizing the less educated and low-skilled workers. Business expansion will no longer automatically imply increased employment. Additionally, it can cause a high remuneration of capital, due to its higher mobility compared to labor.

The phenomenon seems to be driven by three major forces: the globalization of all product and financial markets, technology, and deregulation. Globalization of product and financial markets refers to an increased economic integration in specialization and economies of scale, which will result in greater trade in financial services through both capital flows and cross-border entry activity. The technology factor, specifically telecommunication and information availability, has facilitated remote delivery and provided new access and distribution channels, while revamping industrial structures for financial services by allowing entry of non-bank entities, such as telecoms and utilities.

Deregulation pertains to the liberalization of capital accounts and financial services in products, markets, and geographic locations. It integrates banks by offering a broad array of services, allows entry of new providers, and increases multinational presence in many markets and more cross-border activities.

In a global economy, power is the ability of a company to command both tangible and intangible assets that create customer loyalty, regardless of location. Independent of size or geographic location, a company can meet global standards and tap into global networks, thrive and act as a world-class thinker, maker, and trader, by using its greatest assets: its concepts, competence, and connections.

Beneficial Effects

Some economists have a positive outlook regarding the net effects of globalization on economic growth. These effects have been analyzed over the years by several studies attempting to measure the impact of globalization on various nations' economies using variables such as trade, capital flows, and their openness, GDP per capita, foreign direct investment (FDI), and more. These studies examined the effects of several components of globalization on growth using time-series cross-sectional data on trade, FDI, and portfolio investment. Although they provide an analysis of individual components of globalization on economic growth, some of the results are inconclusive or even contradictory. However, overall, the findings of those studies seem to be supportive of the economists' positive position, instead of the one held by the public and non-economist view.

Trade among nations via the use of comparative advantage promotes growth, which is attributed to a strong correlation between the openness to trade flows and the effect on economic growth and economic performance.⁵ Additionally, there is a strong positive relation between capital flows and their impact on economic growth.

Foreign Direct Investment's impact on economic growth has had a positive growth effect in wealthy countries and an increase in trade and FDI, resulting in higher growth rates.⁷ Empirical research examining the effects of several components of globalization on growth, using time series and cross-sectional data on trade, FDI and portfolio investment, found that a country tends to have a lower degree of globalization if it generates higher revenues from trade taxes. Further evidence indicates that there is a positive growth-effect in countries that are sufficiently rich, as are most of the developed nations.

The World Bank reports that integration with global capital markets can lead to disastrous effects, without sound domestic financial systems in place.

One of the potential benefits of globalization is to provide opportunities for reducing macroeconomic volatility on output and consumption via diversification of risk.

Harmful Effects

Non-economists and the wide public expect the costs associated with globalization to outweigh the benefits, especially in the short-run. Less wealthy countries from those among the industrialized nations may not have the same highly-accentuated beneficial effect from globalization as more wealthy countries, measured by GDP per capita, etc. Although free trade increases opportunities for international trade, it also increases the risk of failure for smaller companies that cannot compete globally. Additionally, free trade may drive up production and labor costs, including higher wages for a more skilled workforce, which again can lead to outsourcing jobs from countries with higher wages.

Domestic industries in some countries may be endangered due to comparative or absolute advantage of other countries in specific industries. Another possible danger, and harmful effect, is the overuse and abuse of natural resources to meet new higher demands in the production of goods.

The Bottom Line

One of the major potential benefits of globalization is to provide opportunities for reducing macroeconomic volatility on output and consumption via diversification of risk. The overall evidence of the globalization effect on macroeconomic volatility of output indicates that although direct effects are ambiguous in theoretical models, financial integration helps in a nation's production base diversification, and leads to an increase in specialization of production. However, the specialization of production, based on the concept of comparative advantage, can also lead to higher volatility in specific industries within an economy and society of a nation. As time passes, successful companies, independent of size, will be the ones that are part of the global economy.

4. Зробіть лінгвостилістичний аналіз та переклад пропонованого англomовного тексту.

<https://www.myenglishpages.com/english/reading-climate-change.php>

Climate Change

Climate encompasses the statistics of temperature, humidity, atmospheric pressure, wind, rainfall, atmospheric particle count and other meteorological elements in a given region over a long period of time. Climate can be contrasted to weather, which is the present condition of these same elements and their variations over shorter time periods.

Climate may be inherently variable as evidenced by the irregularity of the seasons from one year to another. This variability is normal and may remain partially understood. It is related to changes in ocean currents, volcanic eruptions, solar radiation and other components of the climate system. In addition, our climate also has its extremes (such as floods, droughts, hail, tornadoes and hurricanes), which can be devastating. However, in recent decades, a number of indicators and studies show more and more evidence of climate warming across the globe. A disturbing phenomenon that challenges human habits and activities which are responsible for greenhouse gas emissions.

The Green House Effect

The greenhouse effect is the process by which absorption and emission of infrared radiation by gases in the atmosphere warm a planet's lower atmosphere and surface. It was proposed by Joseph Fourier in 1824 and was first investigated quantitatively by Svante Arrhenius in 1896.

Naturally occurring greenhouse gases have a mean warming effect of about 33 C (59 F). But Human activity since the Industrial Revolution has increased the amount of greenhouse gases in the atmosphere, leading to increased radiative forcing from CO₂, methane, tropospheric ozone, CFCs (chlorofluorocarbon) and nitrous oxide. The concentrations of CO₂ and methane have increased by 36% and 148% respectively since 1750. These levels are much higher than at any time during the last 650,000 years, the period

for which reliable data has been extracted from ice cores. Over the last three decades of the 20th century, GDP (Gross Domestic Product) per capita and population growth were the main drivers of increases in greenhouse gas emissions. CO2 emissions are continuing to rise due to the burning of fossil fuels and land-use change.

Consequences Of Global Warming

There are two major effects of global warming: the increase of temperature on the earth by about 3° to 5° C (5.4° to 9° Fahrenheit) by the year 2100 and Rise of sea levels by at least 25 meters (82 feet) by the year 2100. Other consequences are listed below:

- Sea levels are rising due to thermal expansion of the ocean, in addition to melting of land ice.
- Amounts and patterns of precipitation are changing.
- The total annual power of hurricanes has already increased markedly since 1975 because their average intensity and average duration have increased.
- Changes in temperature and precipitation patterns increase the frequency, duration, and intensity of other extreme weather events, such as floods, droughts, heat waves, and tornadoes.
- Higher or lower agricultural yields, further glacial retreat, reduced summer stream flows, species extinctions.

Diseases like malaria are returning into areas where they have been extinguished earlier.

5. Зробіть лінгвостилістичний аналіз та переклад пропонованого англomовного тексту.

<https://www.nytimes.com/2021/09/21/magazine/kyiv-parties-coronavirus.html>

My Accidental Visit to the Pandemic's Party Capital

Kyiv was supposed to be a quick layover for the writer Rosa Lyster. But its underground nightlife turned out to be just what she needed.

By Rosa Lyster
Photographs by Gueorgui Pinkhassov/Magnum, for The New York Times

Sept. 21, 2021

My beginner's guide to Kyiv: There is a courtyard in the old city with a beloved old raven living in it. Address: Reitarska Street, a three-block stretch full of restaurants and bars. Name of raven: Krum. Age: at least 25, which is apparently very old for a raven, although his age is not his defining characteristic. Defining characteristic: He is visited daily by a steady stream of people who intuitively understand that there is something special about the fact of

this bird in this place, from little kids to hauntingly chic 22-year-olds to older ladies who adopt a particular stance when standing in the sunlight in front of a metal cage large enough to accommodate a panther — one hand on strap of bag, one hand on hip, head tilted interrogatively as they peer into the shadows in an effort to make meaningful eye contact with this large, elderly bird. Explanation as to the meaning of this whole scene: unavailable.

The existence of the raven and his fans was one of the only things I knew about Kyiv before I arrived in mid-June. I was traveling for essentially bureaucratic reasons. I lived in Cape Town, South Africa, and had sold a book on the strength of a proposal that confidently outlined a year of more or less incessant international travel, just as the doors to the rest of the world started whipping shut. The rules kept changing and the list of countries that would accept anyone traveling directly from South Africa kept getting shorter. Ukraine was one of the few places I could enter before traveling on to the places I needed to go. I asked a friend who knew the city well for advice on how to occupy myself for the two weeks I'd need to stay there before moving on, and the raven was one of two tips he handed over without elaboration. (The other was that I should check out a famously dilapidated outdoor gym, constructed from scrap metal on the banks of one of the islands in the Dnieper River, which bisects the city.) I was flattered by the assumption that I was the type of person who instinctively grasped why it was fun or important to look at a raven, but I didn't really see the appeal. To the extent that I could rouse myself to picture Kyiv at all, I envisioned it as hard and gray, with gridded streets lined with buildings that would not admit me even as I leaned feebly on the buzzer. Metro doors would slide shut in my face. The sun would come out only to glare tinnily down on an anonymous central square crossed by old people whose hunched shoulders announced the difficulty of their lives. The skyline would be dominated by standardized Soviet apartment buildings, and I would not be able to make this look cool in photographs. The cafes would close at hours I did not understand, leading me to eat constantly at a McDonald's under a bridge. I would have a sad time, probably.

Purposefully keeping your expectations low is a joyless way to approach a situation, and I would never recommend it, even after what happened. Similarly, I would not suggest preparing for a trip to a new city while being so depressed you cannot conceive of being interested in it, which is another way of saying being so depressed you cannot conceive of having a personality. The payoff would still not be worth it, but then again, these things cannot be engineered or persuaded into being: Sometimes it just happens this way, where circumstances abruptly arrange themselves to present an unimpeded view of a more interesting and hilarious life, and where accessing it seems as effortless as walking through a door left thoughtfully ajar.

That first night, after going to the opera and bursting into energetic sobs at the mere sight of an orchestra for the first time in 18 months, I walked up and down the spokes of medieval streets leading off the central square, past spectral blue churches and groups of people tottering out of restaurants with bunches of flowers in their arms. It was light still, and it seemed not so tragic to be blowing my nose on a receipt as I admonished myself for failing to anticipate how lovely the city would be, perched on the hills along a river I knew about mainly from Isaac Babel, and shot through with parks and squares and rows of the kinds of silvery green trees I knew about mainly from the "Narnia" books. You don't get a lot of

birches in South Africa, and you don't get a lot of elegantly crumbling brick apartment buildings painted light green and studded with enclosed wooden balconies either. Cape Town is spectacular, but no one has ever accused it of having a functioning tram system or a 200-year-old park on the steep right bank of the Dnieper, with narrow stairs and pathways that lead down to the river. I made an encouraging little note to myself on my phone, an objectively pathetic habit I had picked up over the past year: "Two weeks of this will be the breeze of the century."

It was late by the time I got back to my rental apartment, which was on the third floor of a building with a murky lobby, a child-size elevator and an air of Soviet decrepitude that made me feel like a canny old spymaster. The apartment had two doors, one after the other, both with locks that required assertive jostling to open. I'd just started working away at the second lock when the door opposite mine swung wide open to the audible accompaniment of multiple Champagne corks popping. Standing there was my neighbor, this sweet-faced French guy who seemed not to notice that I was wearing corduroy depression trousers (so wide-wale, so brown), and who asked if I wouldn't like to come in for a drink. He gestured at the passageway behind him, where two Ukrainian girls covered in glitter were in the process of falling to the ground with laughter, waving around a bottle of prosecco whose neck had been sabered off cleanly with a knife. "It is nonsensical in there," he said, "but come in anyway, and have some prosecco. It's absolutely disgusting." One of the girls stuck out a sparkly hand and led me down the passage and into a room full of people I could easily imagine knowing. Open bottles were everywhere. Someone handed me a drink, and then another one, and then this guy from Montreal amiably made fun of my hateful trousers, over the objections of this guy from Cologne, who said they were fine but that there was still time to change before we left for the party. I was coming with them, no?

It turned out that yes, I was, and that within a couple of hours I would find myself in the midst of hundreds of strangers having an ecstatically good time in a forest on a river island in the middle of a city I had never thought to visit, and furthermore that this wasn't some sort of one-off designed to throw the rest of my trip into lonely, boring relief. I woke up the next day worrying that nothing as fun could possibly happen again, but there on my phone was a text from my neighbor, asking if I wouldn't like to come to another party, also in a forest, and then one in a former factory, and then one in a slightly bigger former factory, and dinner if I was up for it, or at the very least sitting at a kitchen table and describing our hangovers to one another in the most florid terms imaginable.

I should have anticipated at least some of this. Kyiv's underground scene has been developing a reputation for some time, to the extent that it is now regularly submitted as candidate for the position of the "new Berlin." Not everyone likes this comparison, pointing out that it is a corny thing to say and also that it diminishes the city's individual identity, but most will broadly agree with the sentiment behind it, which is that the scene in Kyiv is now understood to be cool. There are a lot of parties in semi-abandoned buildings, a lot of discussions about intolerably hard techno taking place in Boryspil Airport and an atmosphere of brakes-off hedonism that has only grown more heady as the pandemic has stretched on.

6. Зробіть лінгвостилістичний аналіз та переклад пропонованого англомовного тексту.

<https://www.nytimes.com/2021/05/09/world/europe/ukraine-burial-mounds.html>

Ukraine's Burial Mounds Offer Meaning in a Heap of History

The Scythians, marijuana-smoking nomadic warriors of ancient Ukraine, built thousands of burial mounds that are at risk today. A preservation group finds resonance in them for a country at war.

DNIPRO, Ukraine — Belching diesel exhaust, a bulldozer cut into a 4,000-year-old burial mound, peeling back the soil to reveal the mysteries hidden inside, including a skeleton.

For archaeologists, this excavation in the flatlands of eastern Ukraine holds the promise of discovery. For a developer, it clears the way for new country homes. In recent years, government archaeologists, developers and farmers, who sometimes also level burial mounds in their fields to ease plowing, have seemingly been the only parties interested in the fate of Ukraine's vast constellation of ancient graves. And few have paid much heed to preserving the dirt piles. Hoping to correct this history of neglect, a Ukrainian nongovernmental group is agitating for the preservation of the burial mounds of Scythians and other ancient warrior cultures, partly on the grounds that they hold particular significance for a country at war today. "This history is a question of our national security," said Oleksandr Klykavka, who founded the preservation group, Guardians of the Mounds, two years ago. It has been gaining traction as a national movement since. By some estimates, 100,000 burial mounds dot the fields in Ukraine, many of them mostly flattened in the 20th century under a Soviet policy to level ground for farming. Many are at risk today.

Sprinkled across the landscape like small hills, they pique the curiosity of people living nearby. They lure thieves. And they are mostly ignored by a government distracted by Ukraine's war and always turbulent politics.

Grave robbers and archaeologists alike have valued these heaps of soil, which are also scattered in southern Russia and parts of Kazakhstan. The prizes are the artifacts sometimes found inside, including copious amounts of golden jewelry, combs and dishes. The actual piles of earth, rising 20 or so feet from the surrounding fields, were seen as less interesting than their contents. Once emptied, construction was allowed above them, or the sites were simply left flat. Guardians of the Mounds want the little hills preserved as a cultural legacy relevant to war and questions of national defense. Long before the scare this spring of a Russian invasion, as the Russian Army massed tanks and soldiers on Ukraine's border, a succession of nomadic warrior cultures, including the most famous, the Scythians, built the mounds on the steppe.

One archaeological theory holds that the mounds served more than purely religious purposes of sending a nobleman into the hereafter well provisioned with the luxurious items he enjoyed in life, and his sacrificed wives, servants and horses.

Life on the Ukrainian plain, with no natural barriers against invaders, was and remains precarious. A large mound, archaeologists say, signified that an area was home to many strong

people, able to form such a pile. Like a military parade today, mounds were a deterrent through a show of strength. Ukraine should preserve them, Mr. Klykavka said. In this view, the gold items and funerary goods displayed by the thousands at museums in Kyiv, the capital, are mere distractions from the message of the mounds, Mr. Klykavka said. And even finding the treasures in a mound does not justify dismantling it, he said. "It creates greediness," he said of the gold still sometimes found in mounds today, though most has been plundered over the centuries.

Riding horses and armed with bows, the Scythians and their female comrades in arms, the Amazons, inhabited the steppes that eventually became Ukraine from the 7th until the 4th century B.C. To the classical Greeks who were their contemporaries, the Scythians were known for their fierce fighting, for their elaborate funerals and for smoking marijuana. "The Scythians enjoy it so much they howl with pleasure," the Greek historian Herodotus wrote. They nonetheless rebuffed an invasion of their homeland by Persia, the most powerful empire of the time.

Criticism by the Guardian of the Mounds is misplaced, said Dmytro Teslenko, the chief archaeologist for the city of Dnipro, where he oversees an excavation done with a bulldozer but also shovels and brushes.

New techniques for studying the sites, like the DNA analysis of remains, is turning up interesting clues about Ukraine's ancient history, he said, adding that some of the mounds would be destroyed anyway and should be studied first. The site he is working on, he said, will become a park in a new country home development. Oksana Lifantiy, an expert on Scythian culture at the Museum of Historical Treasures in Kyiv, said the Guardians of the Mounds should lobby the government on zoning laws, not criticize archaeologists. If archaeologists are prohibited from excavating, she said, "we will lose not only cultural memorials but also historically valuable information" as local governments approve construction on the sites anyway.

The excavation at the Dnipro site tells a typical tale for Ukraine's burial mounds, which have been repeatedly robbed and repurposed over the centuries. A common practice has been so-called invasive burials, when new bodies are placed in existing mounds, cutting down on the labor costs without cutting back on the grandeur. The Dnipro mound dates to a prehistoric Indo-Iranian culture. But the main catacomb, about 15 feet below the surface, is more recent, having been built around the 4th century B.C. Near the top, the archaeologists found an even more recent intruder: a coffin emblazoned with a red star, which they ascertained contained a Communist Party boss of a local collective farm, who had himself interred in the mound in 1932. The Soviet government also buried World War II heroes in one Scythian mound in Ukraine, placing a Soviet monument on top.

Plunder of the Scythian burial mounds began in the Scythian era and remains lucrative today. The police mostly ignore the activity, according to Oleksandr Panfyonov, a member of the Guardians of the Mounds. Flea markets in Kyiv offer cheap antiquities from burial mounds, such as ceramics. More valuable funerary goods are sold on online auction sites. "It's painful to see," Dr. Lifantiy, the expert on Scythian culture, said of the online sale of goods that appear authentic to her. "All over Ukraine, registered archaeological monuments

are already being demolished, built up and given to private ownership,” said Anton Korvin-Piotrovsky, a member of the board of the Union of Archaeologists of Ukraine. “It happens with the tacit consent or with the active participation of local bodies of cultural heritage protection,” which are eager to excavate for the possibility of finding funerary goods and less concerned about the actual dirt piles. Members of Guardians of the Mounds, in contrast, have been rebuilding mounds. Mr. Klykavka has piled up soil on six leveled burial mound sites in a remote field north of Kyiv which holds 18 graves.

“I always feel good here,” he said, standing atop one of the mounds.

7. Зробіть лінгвостилістичний аналіз та переклад пропонованого англомовного тексту.

<https://www.nytimes.com/2020/04/11/world/europe/chernobyl-wildfire.html>

Chernobyl Wildfires Reignite, Stirring Up Radiation

Wildfires are common in the so-called Zone of Alienation around the abandoned Chernobyl plant. A larger-than-typical fire is stirring up radiation, though levels remain normal in Kyiv, the Ukrainian capital.

VINNYTSIA, Ukraine — Firefighters have struggled to control wildfires burning through radioactive forest in the abandoned territory around the Chernobyl nuclear plant, where radiation levels are considerably lower than they were immediately after the 1986 accident but still pose risks.

Radiation readings near the wildfires, where smoke is swirling about, have been elevated, with the wind blowing toward rural areas of Russia and Belarus for most of the past week. The wind shifted Friday toward Kyiv, the Ukrainian capital, but authorities say the radiation level is still normal in the city, whose population is about three million. But Saturday’s strong winds could spread the fires to the remnants of the nuclear plant and the equipment that was used to clean up the disaster, said Kateryna Pavlova, the acting head of the agency that oversees the area, in a telephone interview. “At the moment, we cannot say the fire is contained,” Ms. Pavlova said.

After the 1986 Chernobyl disaster, authorities created an area around the plant known as the Zone of Alienation, a rough circle with a nearly 18-mile radius, fenced off with barbed wire. Access to the zone is limited to workers who manage the site and tourists who take guided excursions. Over time, radiation has settled into the soil, where its half-life ticks away mostly harmlessly. But the roots of moss, trees and other vegetation have absorbed some radiation, bringing it to the surface and spreading radioactive particles in smoke when it burns. Already in lockdown because of the coronavirus, Ukraine is now also contending with fires in the post-apocalyptic landscape of the Chernobyl zone.

Wildfires break out there often but the blazes burning through dry grass and pine forests this spring, after a warm and dry winter, are far larger than the typical brush fires in the Chernobyl zone. The Exclusion Zone Management Agency, the government office that manages the site, said the fires have burned through more than 8,600 acres over the past week.

By Saturday, about 400 firefighters, 100 fire engines and several helicopters had been deployed to the exclusion zone. According to the state center of radiation and nuclear safety, contaminated smoke is expected to reach Kyiv this weekend. However, the radiation level in the air, once smoke has dispersed far from the fires, is considered safe. It is expected to be about a hundredth of the level deemed an emergency. The Exclusion Zone Management Agency is trying to protect critical infrastructure in the Chernobyl zone, such as the plant itself and the so-called “graves,” or parking lots of abandoned, highly contaminated trucks and tracked vehicles that were left from the original disaster, officials said. “We have been working all night digging firebreaks around the plant to protect it from fire,” Ms. Pavlova said. The cause has not been determined. One possibility is that a fire started intentionally by farmers to clear stubble from nearby fields had spread into the zone.

The Zone of Alienation is an eerie landscape of abandoned villages, equipment “graves,” empty fields and dense pine and birch forests, set aside in perpetuity as an experiment in mitigating nuclear disaster. The idea was to limit, through isolation, the lethality of radiation. The danger is minimal today. Scientists say the average radiation level in the zone is about a quarter as harmful to human health as it was in the immediate aftermath of the explosion and fire. Radioactive elements degrade at predictable intervals, called half-lives, that can vary enormously. The average particle half-life at Chernobyl is about 30 years. The main risk from the fires comes from inhaling, via the smoke, small radioactive particles thrown years ago from the open core of the Chernobyl reactor, said Olena Miskun, an air pollution expert with Ecodiya, an environmental advocacy group. “Wind can raise hot particles in the air together with the ash and blow it toward populated areas,” Ms. Miskun says. Also, radioactive particles can land on gardens or fields and later be consumed in food.

“We are lucky to have quarantine measures in place now,” she said. “People stay at home, walk less and wear masks,” anyway, because of the coronavirus threat.

8. Зробіть лінгвостилістичний аналіз та переклад пропонованого англомовного тексту.

<https://www.nytimes.com/2021/12/05/business/media/tiktok-algorithm.html>

How TikTok Reads Your Mind

It's the most successful video app in the world. Our columnist has obtained an internal company document that offers a new level of detail about how the algorithm works. There are four main goals for TikTok's algorithm: 用户价值, 用户价值 (长期), 作者价值, and 平台价值, which the company translates as “user value,” “long-term user value,” “creator value,” and “platform value.” That set of goals is drawn from a frank and revealing document for company employees that offers new details of how the most successful video app in the world has built such an entertaining — some would say addictive — product.

The document, headed “TikTok Algo 101,” was produced by TikTok's engineering team in Beijing. A company spokeswoman, Hilary McQuaide, confirmed

its authenticity, and said it was written to explain to nontechnical employees how the algorithm works.

The document offers a new level of detail about the dominant video app, providing a revealing glimpse both of the app's mathematical core and insight into the company's understanding of human nature — our tendencies toward boredom, our sensitivity to cultural cues — that help explain why it's so hard to put down. The document also lifts the curtain on the company's seamless connection to its Chinese parent company, ByteDance, at a time when the U.S. Department of Commerce is preparing a report on whether TikTok poses a security risk to the United States.

If you're among the billion people (literally!) who spend time on TikTok every month, you're familiar with the app as 2021's central vehicle for youth culture and online culture generally. It displays an endless stream of videos and, unlike the social media apps it is increasingly displacing, serves more as entertainment than as a connection to friends.

It succeeded where other short videos apps failed in part because it makes creation so easy, giving users background music to dance to or memes to enact, rather than forcing them to fill dead air. And for many users, who consume without creating, the app is shockingly good at reading your preferences and steering you to one of its many "sides," whether you're interested in socialism or Excel tips or sex, conservative politics or a specific celebrity. It's astonishingly good at revealing people's desires even to themselves — "The TikTok Algorithm Knew My Sexuality Better Than I Did," reads one in a series of headlines about people marveling at the app's X-ray of their inner lives.

TikTok has publicly shared the broad outlines of its recommendation system, saying it takes into account factors including likes and comments as well as video information like captions, sounds and hashtags. Outside analysts have also sought to crack its code. A recent Wall Street Journal report demonstrated how TikTok relies heavily on how much time you spend watching each video to steer you toward more videos that will keep you scrolling, and that process can sometimes lead young viewers down dangerous rabbit holes, in particular toward content that promotes suicide or self-harm — problems that TikTok says it's working to stop by aggressively deleting content that violates its terms of service.

The new document was shared with The New York Times by a person who was authorized to read it, but not to share it, and who provided it on the condition of anonymity. The person was disturbed by the app's push toward "sad" content that could induce self-harm.

The document explains frankly that in the pursuit of the company's "ultimate goal" of adding daily active users, it has chosen to optimize for two closely related metrics in the stream of videos it serves: "retention" — that is, whether a user comes

back — and “time spent.” The app wants to keep you there as long as possible. The experience is sometimes described as an addiction, though it also recalls a frequent criticism of pop culture. The playwright David Mamet, writing scornfully in 1998 about “pseudoart,” observed that “people are drawn to summer movies because they are not satisfying, and so they offer opportunities to repeat the compulsion.”

To analysts who believe algorithmic recommendations pose a social threat, the TikTok document confirms their suspicions.

“This system means that watch time is key. The algorithm tries to get people addicted rather than giving them what they really want,” said Guillaume Chaslot, the founder of Algo Transparency, a group based in Paris that has studied YouTube’s recommendation system and takes a dark view of the effect of the product on children, in particular. Mr. Chaslot reviewed the TikTok document at my request.

“I think it’s a crazy idea to let TikTok’s algorithm steer the life of our kids,” he said. “Each video a kid watches, TikTok gains a piece of information on him. In a few hours, the algorithm can detect his musical tastes, his physical attraction, if he’s depressed, if he might be into drugs, and many other sensitive information. There’s a high risk that some of this information will be used against him. It could potentially be used to micro-target him or make him more addicted to the platform.”

The document says watch time isn’t the only factor TikTok considers. The document offers a rough equation for how videos are scored, in which a prediction driven by machine learning and actual user behavior are summed up for each of three bits of data: likes, comments and playtime, as well as an indication that the video has been played:

“The recommender system gives scores to all the videos based on this equation, and returns to users videos with the highest scores,” the document says. “For brevity, the equation shown in this doc is highly simplified. The actual equation in use is much more complicated, but the logic behind is the same.”

The document illustrates in detail how the company tweaks its system to identify and suppress “like bait” — videos designed to game the algorithm by explicitly asking people to like them — and how the company thinks through more nuanced questions.

“Some authors might have some cultural references in their videos and users can only better understand those references by watching more of the author’s videos. Therefore, the total value that a user watches all those videos is higher than the values of watching each single video added up,” the document says. “Another example: if a user likes a certain kind of video, but the app continues to push the same kind to him, he would quickly get bored and close the app. In this case, the total value created by the user watching the same kind of videos is lower than that of watching each single video, because repetitiveness leads to boredom.”

“There are two solutions to this issue,” the document goes on. “Make some assumptions, and break down the value into the value equation. For instance, in terms of repeated exposure, we could add a value ‘same_author_seen,’ and for the boredom issue, we could also add a negative value ‘same_tag_today.’ Other solutions besides value equation may also work, such as forced recommendation in users’ for u feed and dispersion etc. For example, the boredom issue can be solved through dispersion.”

Another chart in the document indicates that “creator monetization” is one of the company’s goals, a suggestion that TikTok may favor videos in part if they are lucrative, not just entertaining.

Julian McAuley, a professor of computer science at the University of California San Diego, who also reviewed the document, said in an email that the paper was short on detail about how exactly TikTok does its predictions, but that the description of its recommendation engine is “totally reasonable, but traditional stuff.” The company’s edge, he said, comes from combining machine learning with “fantastic volumes of data, highly engaged users, and a setting where users are amenable to consuming algorithmically recommended content (think how few other settings have all of these characteristics!). Not some algorithmic magic.”

Mr. McAuley added that he was a bit perplexed about why people were always asking him about TikTok. “There seems to be some perception (by the media? or the public?) that they’ve cracked some magic code for recommendation, but most of what I’ve seen seems pretty normal,” he wrote.

And indeed, the document does much to demystify the sort of recommendation system that tech companies often present as impossibly hard for critics and regulators to grasp, but that typically focus on features that any ordinary user can understand. The Journal’s coverage of leaked Facebook documents, for instance, illustrated how Facebook’s decision to give more weight to comments helped divisive content spread. While the models may be complex, there’s nothing inherently sinister or incomprehensible about the TikTok recommendation algorithm outlined in the document.

But the document also makes clear that TikTok has done nothing to sever its ties with its Chinese parent, ByteDance, whose ownership became a spasmodic focus at the end of President Donald J. Trump’s administration in 2020, when he attempted to force the sale of TikTok to an American company allied with his administration, Oracle.

The TikTok document refers questions to an engineering manager whose LinkedIn biography says he works on both TikTok and ByteDance’s similar Chinese app, Douyin, offering a glimpse at the remaining global element of an increasingly divided tech industry, the engineering talent. According to LinkedIn, the engineering manager attended Peking University, received a master’s degree in computer science at Columbia University and worked for Facebook for two years before coming to

ByteDance in Beijing in 2017. The document is written in clear, but nonnative, English, and comes from the perspective of the Chinese tech industry. It makes no references, for instance, to rival American companies like Facebook and Google, but includes a discussion of “if Toutiao/Kuaishou/Weibo have done something similar, can we launch the same strategy as they have done?”

TikTok’s development process, the document says, is closely intertwined with the process of Douyin’s. The document at one point refers TikTok employees to the “Launch Process for Douyin Recommendation Strategy,” and links to an internal company document that it says is the “same document for TikTok and Douyin.”

TikTok employees are also deeply interwoven into ByteDance’s ecosystem. They use a ByteDance product called Lark, a corporate internal communications system like Slack but with aggressive performance-management features aimed at forcing employees to use the system more. There is, for instance, a graphic that tells you whether you have performed actions — like opening messages — more or less than your co-workers, according to screenshots I was given.

Concern about Chinese consumer technology is bipartisan in the United States. President Trump’s executive order attempting to ban the app in August 2020 warned that TikTok’s “data collection threatens to allow the Chinese Communist Party access to Americans’ personal and proprietary information.” The Chinese government could “build dossiers of personal information for blackmail, and conduct corporate espionage,” it said. That ban stalled in court and faded after the presidential election. President Biden rescinded the executive order, but his administration then announced its own investigation into security threats posed by TikTok, with an unnamed senior administration official telling reporters that China was “working to leverage digital technologies and American data in ways that present unacceptable national security risks.”

In an emailed statement, Ms. McQuaide said that “while there’s some commonality in the code, the TikTok and Douyin apps are run entirely separately, on separate servers, and neither code contains user data.” She also said, “TikTok has never provided user data to the Chinese government, nor would we if asked.”

TikTok, whose chief executive lives in Singapore, hired a raft of well-connected American and European executives and security experts as political pressure intensified under Mr. Trump. It says it has no formal headquarters. It has sought to soothe American concerns by storing user data in the United States, with a backup in Singapore.

The American government’s security concerns come in two forms. The first, as Mr. Trump suggested in his executive order, is whether the vast trove of data TikTok holds — about the private sexual desires of fans of the app who might end up becoming American public officials, for instance — should be viewed as a national security issue.

There's no evidence the data has ever been used that way, and TikTok is hardly the only place Americans share details of their lives on social media. The second concern is whether TikTok censors politically sensitive posts.

A report this year by Citizen Lab, the cybersecurity watchdog organization in Toronto, suggested that both of these concerns are, at best, latent: It did not find any indication that TikTok was either censoring sensitive topics or transmitting data to China.

But TikTok's glimpses of people's inner lives are unusual. Another screenshot shared with me indicates that its content moderators have access not just to videos posted publicly, but also to content sent to friends or uploaded to the system but not shared, a difference from apps like WhatsApp and Signal that provide end-to-end encryption.

The second question is whether the Chinese government could use the platform to spread propaganda. After getting caught censoring a video condemning the mass detention of minority Muslims in China, TikTok has allowed criticism of the country's government. For instance, the hashtag #whereispengshuai, a reference to the Chinese tennis star who accused a top Chinese leader of sexual assault, autocompletes in the system, though TikTok videos with that hashtag have few views. There is no independent way of telling whether the company is suppressing the search, which has far more engagement on Twitter but similarly little on Instagram.

Some American analysts see TikTok as a profound threat; others view it as the kind of clueless panic that Americans now approaching middle age faced when their parents warned them that if they shared details of their lives on social media, they'd never get a job. Many, many other products, from social networks to banks and credit cards, collect more precise data on their users. If foreign security services wanted that data, they could probably find a way to buy it from the shadowy industry of data brokers.

"Freaking out about surveillance or censorship by TikTok is a distraction from the fact that these issues are so much bigger than any specific company or its Chinese ownership," said Samm Sacks, a cybersecurity policy fellow at the research organization New America. "Even if TikTok were American-owned, there is no law or regulation that prevents Beijing from buying its data on the open data broker market."

One thing that reporting this column has reminded me: The menace that TikTok poses to American national security appears to be entirely hypothetical, and depends on your analysis of both the U.S.-China relationship and the future of technology and culture. But the algorithm's grasp on what keeps me hooked — between trick tennis shots, Turkish food videos and all the other things it's figured out I like to watch — did pose a clear and present danger to my ability to finish this column.

9. Зробіть лінгвостилістичний аналіз та переклад пропонованого англomовного тексту.

<https://www.nytimes.com/2023/04/19/books/review/ordinary-notes-christina-sharpe.html>

By Jennifer Szalai

In ‘Ordinary Notes,’ a Radical Reading of Black Life

The scholar Christina Sharpe’s new book comprises memories, observations, artifacts and artworks — fragments attesting to the persistence of prejudice while allowing glimpses of something like hope.

It was a gesture that, as Christina Sharpe puts it, amounted to “self-strangulation.” She was a graduate student in English when it emerged. She would start to talk and then press the thumbs of both hands to her larynx as the rest of her fingers circled the back of her neck — a movement so involuntary that it didn’t even register in her consciousness until someone asked her why she was doing it.

“I was strangling words before they even left my throat,” she writes in “Ordinary Notes.” She developed the reflex after a series of incidents with academic luminaries (a “famous deconstructionist,” a “famous Americanist,” a “famous British feminist psychoanalytic literary scholar”), whose condescension and all-white reading lists made it glaringly clear that they didn’t feel the need to listen to what Black people, including Sharpe, now a professor of Black studies at York University in Toronto, had to say. “It took months of vigilant attention to the placement of my hands to undo the gesture completely,” Sharpe recalls. Vigilance was required because the precipitating events didn’t stop. “Such things happen too many times to recount. I live through the steady onslaught of these occurrences.”

This is the note that ends Note 196, one of 248 numbered notes gathered in “Ordinary Notes.” Also note (if you will) that she describes many of these occurrences in the present tense. Sharpe’s previous book, “In the Wake: On Blackness and Being” (2016), took the multiple meanings of the word “wake” — the trail of water behind a ship; the act of becoming alert and aware; a vigil beside the dead — to convey how the legacy of chattel slavery continues to ripple through the present. “The means and modes of Black subjection may have changed,” Sharpe wrote, “but the fact and structure of that subjection remain.”

“In the Wake” happened to be published in November 2016, around the same time that a complacent strain of liberalism was getting its electoral comeuppance. Eight years of a Black president didn’t mean that white supremacy was dead. In that book and in her new one, *Sharpe*, who grew up in Wayne, Pa., depicts Barack Obama as someone who didn’t just disappoint Black Americans but continually betrayed them, clinging to compromise and respectability politics — promising hope and change while ultimately yielding to the prevailing order.

In “Ordinary Notes,” *Sharpe* gives the example of the funeral for the Rev. Clementa Pinckney, one of the nine Black people murdered by a white gunman at Emanuel African Methodist Episcopal Church in Charleston, S.C., in 2015. Obama took the stage and “gave the same one-note performance that he always gives when it comes to Black people,” she writes. “It’s the note that sutures Black suffering to romance and redemption.”

So her new book offers a multiplicity of notes as a rejoinder, assembling memories and observations, artifacts and artworks, tracing the persistence of racism and brutality while also exploring the varieties of Black life. The second note refers to the character of Hi Man in Toni Morrison’s “*Beloved*,” whose calls of “Hiiii!” and “Hooooo!” interrupt a horrific morning ritual: the daily rapes of the chain gang’s Black men by the white guards. Hi Man’s calls cannot put an end to the violence, “but they do change the atmosphere,” *Sharpe* writes. They amount to a tone, a sound, that gives the men a form of connection other than their imprisonment: “With that note they are held.”

Merciful interruptions, attentive kindnesses, moments of regard: In *Sharpe*’s book, intimacy and tenderness provide something that resembles hope, though perhaps a more accurate word would be respite. Such moments take place between people — which is perhaps why big institutions, in her telling, so often miss the mark. She describes going to museums where any lessons they intend to impart seem to be lost on those eager to believe that the past can be cordoned off neatly, and on white patrons who use the occasion to unburden themselves of their guilt. An especially awkward encounter takes place at the National Memorial for Peace and Justice in Montgomery, Ala. *Sharpe* is standing amid monoliths of corten steel, monuments to lynching victims laid out like coffins in a graveyard, when a white woman comes up to her, crying and apologizing “about all of this.”

Sharpe had been thinking about her own family, worried that she might see the name of someone she knew inscribed on one of the monuments. Suddenly this stranger was demanding her attention. This wasn’t a merciful interruption; it was a careless intrusion. “Every memorial and museum to atrocity already contains its failure,” she writes.

“Ordinary Notes” makes full use of its form, finding in fragmentation a way to propose and to elaborate, eddying back and forth between cruelty and care, sorrow and joy. A narrative would have presumed an arc, and an arc would have presumed a kind of grand progress that is antithetical to Sharpe’s worldview. At several points she quotes the work of Frank B. Wilderson III, whose “Afropessimism” rejects any possibility for a “narrative of social, political or national redemption.”

At the same time, she seeks to open up space for different futures, despite the undertow of the past. She finds inspiration in texts by Dionne Brand (“radiant moments of ordinariness”) and Saidiya Hartman (“Can I live?”). Sharpe’s notes about her mother are extraordinarily moving, as she remembers how her mother would gather Sharpe and her siblings for Sunday teas, where they would sing and read together, “feeling accomplished and loved.” The book ends with a series of images, including several photos of a changing sky that seem to be part of a practice that Sharpe calls “beautyeveryday” — her attempt, she says, “to try and insist beauty into my head and into the world.”

“Part of the work of white supremacy and anti-Blackness is to mire us in the same conversations,” she writes. If you conceive of a force as this totalizing, even a rough patch of friction can amount to resistance. Her critique is so radical that it’s only logical for there to be a decidedly apolitical quality to the responses she eventually offers. She finds a measure of solace and recognition in books, in friendship, in poetry, in art. As she puts it toward the end of “In the Wake”: “Here there is disaster and possibility.”

10. Зробіть лінгвостилістичний аналіз та переклад пропонованого англomовного тексту.

<https://www.nytimes.com/2023/02/10/books/review/new-crime-fiction.html>

By Sarah Weinman

A Nun With Very Bad Habits

In the novel “Scorched Grace,” a tattooed, chain-smoking, swearing-prone nun turns out to be a crack detective.

Sister Holiday, the protagonist of Margot Douaihy’s showstopper of a series debut SCORCHED GRACE (Gillian Flynn Books/Zando, 310 pp., \$27.95) isn’t what you’d imagine a nun to be like, even in laissez-faire New Orleans. “Not that I knew what to make of a nun like me — gold tooth from a bar fight, black scarf and gloves concealing my tattoos, my black roots pushing through badly bleached hair,” she says. Holiday longs for her married musician ex-girlfriend and her dead mother.

But the Sisters of the Sublime Blood took Holiday in when no one else dared and, in the year since, she has found purpose and meaning, particularly in teaching music at

St. Sebastian's. "In the convent, in the classroom, on stage, you are the flawless avatar, the saint, the superhero. But inside we're all the same. Hearts that want to belong." Then fires begin breaking out at the school and the convent, someone she knows dies in the flames, and her innate impatience — and a longstanding yen for amateur sleuthing — assert themselves.

"Scorched Grace"'s power derives from Holiday's nonstop internal struggle. "I worked so hard to let people into my new life. But when you don't know or trust yourself. How can you give anyone else the benefit of the doubt?" I cannot wait to read the sister's next investigation, of mysteries and of her own self.

PARIS REQUIEM (Pegasus Crime, 393 pp., \$27) is Chris Lloyd's second book (after "The Unwanted Dead") to feature Eddie Giral, a Parisian detective solving mysteries under Nazi occupation, but the first to be published stateside. Fortunately, readers can jump in without too much trouble and enjoy Giral's down-and-dirty investigative tactics and moral indignation, which he expresses loudly, caustically and frequently.

It's September 1940, and Giral finds himself at odds with the regime he's supposed to answer to but can't condone. The disconnect — pwidens when a man turns up dead who should have been in prison. The Gestapo, it seems, is releasing criminals before their sentences are complete. But why? Giral is as obsessed with that question as he is with the crime itself, but bureaucratic slow-walking, a ruthless assassin and a shady drug dealer threaten to scuttle the investigation for good.

Mysteries that explore individual murders at a time of mass casualties are hardly new. But Lloyd's version brims with mordancy. When a superior reminds Giral to choose his battles wisely, the detective responds: "I don't choose my battles, they tend to choose me. ... But I choose how I fight them."

What a joy to keep readerly company with Billie Levine, the newly-minted (and somewhat reluctant) private detective who takes her bow in DEATH OF A DANCING QUEEN (Datura Books, 340 pp., paperback, \$17.99) by Kimberly G. Giarratano. But then, I suppose I was primed to enjoy a mystery in which someone is referred to as "the yenta of Teaneck," characters debate the quality of deli pickles, and gangsters show their scariest and softest sides in equal measure.

Billie, at 24, dreams of moving to Barcelona and writing novels, but her mother's early-onset Alzheimer's, her older brother's mental health struggles and the chance to revive her grandfather's moribund P.I. agency keep her planted firmly in Bergen County. She needs cash, and it arrives in the form of Tommy Russo, who hires Billie to find his missing girlfriend, Jasmine Flores.

That search grows increasingly complicated — perhaps too much so — as Billie contends with true crime podcasters, white nationalists ("the last thing a Jewish girl

needed was to deal with Nazis”), a possibly related decades-old case and the aforementioned gangsters, one of whom is her former boyfriend. Billie’s voice is so vivid and Giarratano’s pacing so full-tilt that I forgave the first-book jitters.

The Peña siblings, who are at the heart of E.A. Aymar’s nervy noir *NO HOME FOR KILLERS* (Thomas & Mercer, 324 pp., paperback, \$16.99), are not, shall we say, close-knit: They haven’t spoken since their mother’s funeral two years ago. There’s Markus, a successful jazz musician whose very public social activism cloaks his abusive relationships with women; Melinda, a burned-out social worker; and Emily, who leads a secret life as “Three Strikes,” a masked vigilante punishing abusive men. When Markus is discovered murdered in his Baltimore home, the suspect list is long and doesn’t exclude his sisters. But for a whole host of reasons — above all, the man was still their brother, and somebody killed him — Melinda and Emily decide to investigate his death.

Aymar’s prior novels and short stories never travel the expected route, and “No Home For Killers” takes many sharp plot and character turns. When the dust settles, what’s left is an affecting tale of what we do for the ones we love.

11. Зробіть лінгвостилістичний аналіз та переклад пропонованого англomовного тексту.

<https://www.nytimes.com/2022/12/21/books/review/new-crime-fiction.html>

By Sarah Weinman

A Serial Killer Who Taunts the Police: ‘I’m Going to Do It Again’

In “Blaze Me a Sun,” by Christoffer Carlsson, murders and disappearances pile up in a small Swedish town.

The first great crime novel of 2023 is *BLAZE ME A SUN* (Hogarth, 435 pp., \$28), by the decorated Swedish crime writer Christoffer Carlsson, who twines together national and personal traumas to devastating effect.

The central crime — the murder of a young woman in Tiarp, a small Swedish town, mere hours after the assassination of the prime minister Olof Palme — is horrific. The perpetrator helpfully calls the police to tell them what he’s done, adding, “I’m going to do it again.”

More killings follow, kindling deep anger in Sven Jörgenson, the first detective on the case. “When Sven closed his eyes, he saw the green fields and deep forests of Nyarasen, the car that had been left up in Tiarp and the violence that had befallen the woman in the back seat. Hardly a day went by that he didn’t do this — close his eyes and meander through these scenes he’d once experienced, perhaps in the hopes of noticing something he’d overlooked before.”

“Blaze Me a Sun,” translated by Rachel Willson-Broyles, contains deep pleasures and thrilling surprises. What I most loved is how Carlsson plumbs what can and cannot be known about human lives and criminal investigations. He understands how familial love can blind people to difficult truths, and how “closure” often never happens. “I refuse to die,” the mother of one of the murdered women says. “I just don’t know how to keep on living.”

A serial killer obsessed with redheads stalks the pages of Tracy Clark’s *HIDE* (Thomas & Mercer, 369 pp., paperback, \$16.99), engaging in ritual murder in downtown Chicago during broad daylight. “Hide” kicks off a series starring Detective Harriet Foster, who can tell it will be rough going as soon as she arrives at the first crime scene. Not only because of the killer’s apparent signature — lines of blood-red lipstick drawn around the victim’s wrists and ankles — but also because she’s still working through her own grief and guilt over the suicide of her longtime partner on the force.

“There had to have been signs. . . . But Foster had missed every single one, even though she had been trained to lock in, to be observant, intuitive even, to always see three moves ahead.”

Unfortunately, Foster’s new partner is a jerk, needling her with boorish racist and sexist comments while failing to pull his investigative weight even as the deaths mount: “A by-the-book cop and a bleeding heart? Boy, did I hit the jackpot,” he sneers at her early on.

When Foster gets a tip to look into the behavior of an unstable young man with a violent past, she begins to sense just how deep the levels of depravity will run.

Juniper Jessup, the narrator of Olivia Blacke’s new cozy mystery, *VINYL RESTING PLACE* (St. Martin’s, 304 pp., paperback, \$8.99), planned to make it far, far away from Cedar River, Texas, close enough to Austin for commuting but distant enough to retain serious small-town bona fides. Then, Juni’s sisters, Tansy and Maggie, implore her to return home to help out and sink cash into the family’s record shop and cafe, Sip & Spin. Since her life out West isn’t really clicking, Juni comes home, resigned to making a future in Texas.

At least, until she finds a dead body in a supply closet during a party at the shop, and the main suspect is her Uncle Calvin, a practical joker and Sip & Spin’s silent partner, who becomes an apparent fugitive when he disappears after his arrest. Of course the Jessup sisters put their heads together and figure out who the real culprit is, even if baser instincts — and the presence of Juni’s police detective ex — suggest that’s less than a stellar idea.

Blacke’s previous series, which was set in hipsterish Brooklyn, felt out of tune; the more relaxed vibe of “Vinyl Resting Place” is bolstered by the sisters’ genuine bond, colorful personalities and not-so-gentle conflicts. It’s a winning combination.

If Gelett Burgess’s name is familiar to readers, it’s very likely because of his 1895 nonsense poem “The Purple Cow” (though his claim to fame should probably be that he coined the word “blurb”). Beginning in 1908, Burgess, a poet and humorist, also published stories featuring Astro the Seer — a Sherlock Holmes knockoff in the guise of a mystic, clad in a turban and red silk robes — and his comely assistant, Valeska Wynne.

These stories, which were first collected in book form in 1912, are now being reissued by the Library of Congress Crime Classics line as THE MASTER OF MYSTERIES (Poisoned Pen Press, 496 pp., paperback \$14.99). Several things emerge when reading through all 24 of these tales back-to-back, chiefly Burgess' sense of the ridiculous. He hardly hides from the reader that Astro the Seer, whose real name is Astrogon Kerby, is a full-on charlatan, his public proclamations of clairvoyance a subterfuge for milking the rich of their money.

Astro and Valeska are also superior detectives, uncovering mysteries major and minor among the moneyed classes. What's hidden from them — but not the reader — is their growing attraction. The resolution is equal parts dated and sweet, but also earned.

11. Зробіть лінгвостилістичний аналіз та переклад пропонованого англomовного тексту.

<https://www.nytimes.com/2022/11/23/books/review/new-crime-fiction.html>

By Sarah Weinman

Were These Murders Inspired by Fiction?

In Stephen Spotswood's new novel, "Secrets Typed in Blood" — set in 1940s New York City — a pulp magazine writer claims that a killer is copying crimes from her stories.

I loved Stephen Spotswood's first two Pentecost and Parker mysteries, so I'm delighted to report that book No. 3, SECRETS TYPED IN BLOOD (Doubleday, 364 pp., \$27), is another winner. This time, the world-famous private investigator Lillian Pentecost and her spiky, super-capable junior partner, Willowjean "Will" Parker, immerse themselves in the seedy world of pulp magazines, circa 1947.

When Holly Quick walks into their office spinning a wild story of three murders imitating fiction — specifically, the fiction she publishes, pseudonymously, in places like Strange Crime magazine — Parker isn't inclined to believe it. Pentecost decides to take the case anyway.

The differently abled Pentecost, whose multiple sclerosis is progressing, depends on her protégée to do much of the legwork. So Parker poses as a secretary — too-tight pencil skirts and all — at Strange Crime, hoping to ferret out clues.

"Secrets Typed in Blood" reads as easy as fine whiskey goes down. Even when I guessed a plot twist, surprises awaited a few pages later. Mostly I was keen to spend time in Pentecost and Parker's company. I urge every mystery lover to get acquainted with them.

When your hit book series morphs into an even longer-running hit television show, what's a writer to do next?

If you're Jeff Lindsay, you follow up your series on Dexter Morgan — the serial killer and blood-spatter expert who lets loose his most psychopathic tendencies upon those who

have behaved more monstrously than he — with a series on Riley Wolfe, a talented master thief who never, ever stops bragging about his prowess.

“I have done a lot of totally impossible things,” he informs the reader early on, “and yeah, I am always looking for more.”

I jumped into this series with the third book, *THREE-EDGED SWORD* (Dutton, 374 pp., \$27), so I can’t confirm that Wolfe’s irritating narrative shtick appears in the earlier installments. But it’s ever-present here, suffocatingly so; even Lindsay feels the need to take prolonged breaks from Wolfe’s perspective and hop into the heads of other characters, including one of Wolfe’s good friends (with sporadic benefits), as well as assorted bad guys.

There’s lots of razzle-dazzle, but the plot, which involves the global hunt for a flash drive, doesn’t make a whole lot of sense. “Three-Edged Sword” made me nostalgic, as I often am, for the diamond clarity of Richard Stark’s Parker novels, which depict a professional robber fully immersed in the work, without a hint of self-congratulation.

Hannah Morrissey’s debut novel, “Hello, Transcriber,” did an end run around the standard-issue police procedural, focusing more on the inner lives of her characters and adding a welcome sense of the gothic.

That aesthetic returns in the nifty new noir *THE WIDOWMAKER* (Minotaur, 293 pp., \$27.99), which revisits the town, and police force, of Black Harbor, Wis., where “the city’s grim atmosphere gnawed on people’s morals.”

It’s wintertime, cold and bleak. Morgan Mori, a professional photographer, is more comfortable observing and shooting others than reflecting on the gaps that have wiped out her childhood memories. She’s been hired to take photos for the Reynolds family at their “sea-glass colored mansion at the top of the bluff.”

The wealthy, elite clan harbors many secrets, not the least of which concern what really happened when its patriarch, Clive, vanished two decades earlier. It isn’t long before bodies begin turning up, some of them connected to Clive’s disappearance, and at least one connected to Morgan herself.

As the story alternates between Megan and a police detective named Ryan Hudson, it spirals ever further into darkness. “Morgan shivered. ... Invisible pins punctured her skin as though she were a voodoo doll. It didn’t matter how many scalding showers she took. The winter was inside her, freezing her from the inside out.”

Gwen Florio is one of those writers who regularly publish series and stand-alones that leave a lasting impression — like her latest, *THE LEAST AMONG US* (Crooked Lane, 293 pp., \$29.99), the second book featuring the Duck Creek public defender Julia Geary, up to her neck in trouble.

Consider what she’s contending with: a relationship that’s on the rocks thanks to her boyfriend’s child custody issues; a loathsome intern who’s been foisted upon her; and the imminent need to find a new place to live when her mother-in-law, widowed like Julia, announces her husband-to-be is moving in.

Then there's her new client, Ray Belmar, whom she's defending on a public indecency charge. (He interrupted Duck Creek's raucous St. Patrick's Day parade wearing just a sock, which wasn't on his foot.) When Ray is inexplicably charged in the death of a homeless man, Julia knows he's not guilty. But she's on the case for all of a few hours before her boss summarily removes her from it, making vague excuses.

It's a lot to handle, though Julia does — even when things turn scary. Very scary: There's a denouement straight out of a horror flick.

11. Зробіть лінгвостилістичний аналіз та переклад пропонованого англomовного тексту.

<https://www.nytimes.com/2022/10/07/books/review/new-crime-fiction.html>

By Sarah Weinman

The New Nelson DeMille Novel Is Engaging — and Enraging

The mystery driving “The Maze” is a fascinating one, but the main character? He's an insufferable jerk.

Some crime novels I adore or loathe instantly; others provoke more tepid reactions. Few, however, cause me to turn each page in a state of utter bewilderment, wondering why I should keep going, but also made me incapable of stopping. This was the precise reaction that THE MAZE (Scribner, 415 pp., \$30), Nelson DeMille's eighth novel featuring the ex-N.Y.P.D. detective (and more recently, ex-federal agent) John Corey.

We're in Corey's head the whole time, and it's an exhausting place to be. As an ex-lover (he refers to her as a “former fornicator”) tells him, “You buck authority, and you don't like rules and regulations.” No kidding. When he meets a young woman for the first time, he thinks she “needs a good spanking.” He's also wont to make “politically incorrect jokes about the world of Islam.

When Corey actually investigates the crime at the heart of the book — one clearly inspired by the Gilgo Beach killings of several sex workers, replete with corruption at every level of law enforcement — the set pieces are genuinely thrilling. But to get there requires sitting with a man who's so repellent that I constructed an alternate narrative universe where the women are fully fleshed-out humans, objectifying Corey to the extreme.

For Temple Jennings, the small-town Oklahoma sheriff who returns in Laurie Loewenstein's engaging new Dust Bowl-era mystery, FUNERAL TRAIN (Akashic, 317 pp., paperback, \$18.95), day-to-day matters have become challenging. Drought and the Great Depression make for desperate times, and now the very train that his beloved wife, Etha, is on has derailed, landing her and many others in the hospital (or worse). Was it a tragic accident, or did someone wreck the train on purpose?

Temple has barely begun investigating the train crash when the local recluse, Ruthie-Jo Mitchem, is killed. Her private life yields more pernicious secrets than he could ever have imagined, tangling him in “a big old spiderweb” of suspects.

Reading “Funeral Train” feels like being catapulted back in time to experience the 1930s at an almost unbearably visceral level. The parched prairie is “flat as a dried cowpat. Brown. Beige. Russet. Snuff. One tint merging into the next, stitched together with an unbroken line of telephone poles.” In town, the buildings have “absorbed the grit of the swirling dust storms, and taken on the color of a turbid creek,” and “a rusted sign screeched in the wind.”

Cash Blackbear — her birth name’s Renee, but anyone of importance knows better than to use it — has weathered a great deal in her 19 years. The young Ojibwe woman, a survivor of the foster care system, lives on the edge of Red River Valley. She’s polished a hard-drinking, pool-playing, truck-driving veneer that conceals almost every trace of vulnerability, except when her guardian, Sheriff Wheaton, enlists her help (and her visions) to solve crimes.

In *SINISTER GRAVES* (Soho Crime, 227 pp., \$27.95), the third installment in Marcie R. Rendon’s winning 1970s-set series, Cash investigates the murder of an Indigenous woman who turns out to have unexpected connections to the White Earth Reservation, which Cash knew well as a child, and to the sinister doings of a nearby church, which is twisting religion to justify more than one killing.

As Wheaton explains to a disbelieving Cash when matters have gone very sour, “Human beings do some pretty awful things sometimes, and sometimes they use God as their excuse, or the devil, rather than taking responsibility for their own actions.”

I was absorbed in the world Ava Barry concocted in *DOUBLE EXPOSURE* (Pegasus Crime, 383 pp., \$25.95) to the point where I found myself irritated when I had to do other tasks that took me away from reading. And yet, when the big reveal arrived, I was annoyed — largely at myself, for not seeing what was coming, and especially for not picking up on Barry’s reliance on noir conventions (from Hitchcock and David Lynch, sure, but also from classic 1960s Sébastien Japrisot novels like “Trap for Cinderella” and “The Lady in the Car With Glasses and a Gun”).

To wit: Rainey Hall leads an all-female private investigative team, which has been hired by the heiress Melia van Aust to figure out who’s been sending her threatening messages and to locate her younger brother, Jasper. Jas, it seems, vanished after their parents’ vicious murders four years before and hasn’t been seen since.

Rainey, all too familiar with family dysfunction, swiftly crashes through all boundaries and enmeshes herself in Melia’s life, even moving into the van Aust mansion, Slant House. The red flags are not just visible, they’re waving wildly.

The writing is evocative, especially when Rainey narrates her tortured past, her longing for normalcy and especially her propensity for self-sabotage. “It’s like there’s this deep pit inside of you, and every once in a while you climb inside and pull the lid over your head,” her colleague, Lola, tells her. “Nobody can reach you.”

References

1. Бархударов Л. С. Мова й переклад : навчальний посібник. Київ: Міжнародні відносини, 1975. 90с.
2. Дерік І.М. Теорія та практика перекладу. Аспекти перекладу. Для здобувачів вищої освіти першого (бакалаврського) рівня першого, другого, третього та четвертого років навчання денної та заочної форми навчання. Одеса: Університет Ушинського, 2022. 246 с.
3. Корунець І. В. Теорія і практика перекладу (аспектний переклад). Вінниця : Нова книга , 2003. 448 с.
3. Кухаренко В.А. Інтерпретація тексту. Вінниця: Нова книга, 2004. 272 с.
5. Мамрак А. В. Вступ до теорії перекладу. Київ : Центр учбової літератури , 2009. 304 с.
6. Nord C. Text Analysis in Translation: theory, Methodology, and Didactic Application of a Model for Translation-Oriented Text Analysis / C. Nord. – Amsterdam: Rodopy, 2005. – 274 p

Тексти

1. Громадське радіо | Слухайте. думайте. Громадське радіо. URL: <https://hromadske.radio/news/2023/02/19/naukovtsi-vstanovyly-shcho-da-vinchi-zrozumiv-kliuchovu-aspekt-hravitatsii-za-kil-ka-stolit-do-eynshteyna> (дата звернення: 22.04.2023).
2. На єгипетських муміях знайшли "найдавніші тату" - BBC News Україна. BBC News Україна. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/news-43238019> (дата звернення: 22.04.2023).
3. Покинуті богом і людьми - BBC News Україна. BBC News Україна. URL: https://www.bbc.com/ukrainian/vert_cul/2015/09/150930_vert_cul_the_places_the_world_forgot_vp (дата звернення: 22.04.2023).
4. ФОКУС Р. Перебувають на сторожі. Вчені вважають, що на змії чують, набагато більше, ніж ми думали. ФОКУС. URL: <https://focus.ua/uk/technologies/550306-derzhat-uho-vostro-uchenye-schitayut-chno-na-samom-zmei-slyshat-gorazdo-bolshe-chem-my-dumali> (дата звернення: 22.04.2023).
5. ФОКУС Р. Чи можна помітити обертання Землі з поверхні планети: є кілька способів. ФОКУС. URL: <https://focus.ua/uk/technologies/550853-mozhno-li-zametiti-vrashchennya-zemli-s-poverhnosti-planety-est-neskolko-sposobov> (дата звернення: 22.04.2023).
6. Чому ми гикаємо? Переклад статті The New York Times. – Media та Світ: Україна у майбутньому. Media та Світ: Україна у майбутньому – Тримаємося!

Працюємо! Віримо!. URL: <http://mediasvit.org.ua/chomu-my-gykyayemo-pereklad-statti-the-new-york-times/> (дата звернення: 22.04.2023).

7. Японія - країна майбутнього, яка застрягла в минулому - BBC News Україна. BBC News Україна. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/features-64359200> (дата звернення: 22.04.2023).

8. Японське мистецтво (не) спати - BBC News Україна. BBC News Україна. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/vert-fut-40777624> (дата звернення: 22.04.2023).

9. Agatha Christie used her grandmother as a model for Miss Marple, new tapes reveal. The Telegraph. URL: <https://www.telegraph.co.uk/news/2957794/Agatha-Christie-used-her-grandmother-as-a-model-for-Miss-Marple-new-tapes-reveal.html> (date of access: 22.04.2023).

10. Brigitte Steger / Images by Adrian Storey. The Japanese art of (not) sleeping. BBC - Homepage. URL: <https://www.bbc.com/future/article/20160506-the-japanese-art-of-not-sleeping> (date of access: 22.04.2023).

11. Ell K. New York Times CEO: Print journalism has maybe another 10 years. CNBC. URL: <https://www.cnbc.com/2018/02/12/print-journalism-may-last-another-10-years-new-york-times-ceo.html> (date of access: 22.04.2023).

12. French row over English lessons / Спори у Франції за уроків англійської. ВЧИТИ АНГЛІЙСЬКУ: АНГЛІЙСЬКА МОВА ОНЛАЙН. URL: <https://learn-english.net.ua/poradu/french-row-over-english-lessons-spori-u-francii-za-urokiv-anglijskoi/> (дата звернення: 22.04.2023).

13. Ghosh B. P. 'Oldest tattoo' found on 5,000-year-old Egyptian mummies. BBC News. URL: <https://www.bbc.com/news/science-environment-43230202> (date of access: 22.04.2023).

14. Guro C. Expressiveness in newspaper discourse. Academia.edu - Share research. URL: https://www.academia.edu/30731552/Expressiveness_in_newspaper_discourse (date of access: 22.04.2023).

15. Haigh C. Snakes Are Listening More Than You Realize. IFLScience. URL: <https://www.iflscience.com/snakes-can-listen-surprisingly-well-and-some-are-more-timid-than-others-67538> (date of access: 22.04.2023).

16. Macdonald F. The places the world forgot. BBC - Homepage. URL: <https://www.bbc.com/culture/article/20150922-the-places-the-world-forgot> (date of access: 22.04.2023).

17. Murphy K. Why Do We Hiccup? (Published 2019). The New York Times. URL: https://www.nytimes.com/2019/08/15/well/live/why-do-we-hiccup.html?fbclid=IwAR27GEJ3QC-3C6bCq_4YgZLjuJ6XsgdcxAFfnC0jXX1R0g8FsL-yXbI1eBY (date of access: 22.04.2023).

18. Rayne E. Can you see Earth spin?. livescience.com. URL: <https://www.livescience.com/can-you-watch-earth-spin> (date of access: 22.04.2023).

19. Turner B. Da Vinci understood key aspect of gravity centuries before Einstein, lost sketches reveal. livescience.com. URL: <https://www.livescience.com/da-vinci-understood-key-aspect-of-gravity-centuries-before-einstein-lost-sketches-reveal> (date of access: 22.04.2023).

20. Wingfield-Hayes B. R. Japan was the future but it's stuck in the past. BBC News. URL: <https://www.bbc.com/news/world-asia-63830490> (date of access: 22.04.2023).